

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

יום חמישי 23 פברואר 2017

ת"א 52138-02-17 יצחק נ' שקד

אישור פתיחת תיקمصادقة على تسجيل قضية

ניתן אישור כי ביום (נُصادق بهذا بأنه في يوم) 23/02/2017 בשעה (الساعة) 11:53 נפתח בבית משפט זה (سجلت في المحكمة قضية تحمل الرقم) ת"א 52138-02-17 יצחק נ' שקד

יש להמציא את כתב הטענות הפותח לבעלי הדין שכנגד, בתוך 5 ימים, בדואר רשום עם אישור מסירה, אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת.

عليك تسليم لائحة الادعاء للطرف الآخر خلال 5 ايام بالبريد المسجل مع وصل تبليغ إلا إذا أمرت المحكمة غير ذلك.

פסקי דין והחלטות מתפרסמים באתר האינטרנט של מערכת בתי המשפט בכתובת www.court.gov.il

בעניין:

יואב יצחק ת.ז. 054878483

ע"י ב"כ עוה"ד יורם מושקט ו/או אוריין
אשכולי ו/או שירה רייך ו/או מנחם אברהם
מרחוב יהודה הלוי 85, תל-אביב 6579614
טל': 03-5662038 ; פקס': 03-5609882

התובע;

- נגד -

אריה שקד ת.ז. 53616504

הנתבע;

מרחוב הנרקיס 22, מבשרת ציון

מהות התביעה: לשון הרע

סכום התביעה: 150,000 ש"ח

כתב תביעה

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת לזמן את הנתבע לדין ולחייב אותו בסעדים המפורטים להלן:

(א) להורות לנתבע לפרסם הודעת תיקון והכחשה.

(ב) לחייב את הנתבע לשלם לתובע את סכום התביעה בתוספת ריבית והצמדה.

(ג) ליתן בנוסף, כל סעד נכון וצודק בנסיבות העניין.

כמו-כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבע בהוצאותיו הממשיות של התובע, לרבות שכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ ובצירוף הפרשי ריבית והצמדה.

כל הטענות העובדתיות הנטענות בכתב תביעה זה נטענות באופן משלים ומצטבר. הטענות המשפטיות נטענות אף לחילופין. אין התובע נוטל על עצמו את עול ההוכחה ו/או נטל הראיה מקום שאלה אינם מוטלים עליו על-פי דין.

א. הצדדים

1. התובע הינו עיתונאי-חוקר והמו"ל והעורך הראשי של News1 מחלקה ראשונה. התובע נאלץ להגיש תביעה זו נוכח הפרסום הכוזב והמסולף שעשה הנתבע ביחס לתוצאות שני פסקי דין בראיון שנתן ושודר באתר ה"העין השביעית". הפרסום נעשה בכוונה לפגוע בתובע, ולהציגו כמי שכל פרטי פרסומיו אודות הנתבע נמצאו כוזבים; וכאילו כך פסק בית המשפט השלום בשני פסקי דין נפרדים.

1.1 ת.א. 23838-03-03 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח' (מצ"ב כנספח 1).

1.2 ת.א. 2713-07 אריה שקד נ' עגל הזהב עיתונות בע"מ ואח' (מצ"ב כנספח 2);

אמירותיו של הנתבע המהווה לשון הרע מפורטות בחלק ג: פרטי לשון הרע נגד התובע

2. הנתבע שימש בעבר כמנהל "קול ישראל" והתמודד במכרז לתפקיד בכיר באגודת העיתונאים. בעיצומו של המכרז פעל הנתבע באופן מושחת ומופקר כדי להשפיע שלא כדין על תוצאות המכרז. בין היתר, הנתבע התראיין לערוץ 2 כשהוא חובש פאה לראשו, פניו מאופרות וקולו משובש בעודו מטיח טענות והאשמות במועמדים שהציגו מועמדותם כדין (**נספח 1**, סעיפים 66-67 לפסק הדין).
3. נגד הנתבע התקיימה חקירה משטרתית בגין חשד למעשים פליליים שביצע נגד המתחרה המרכזי באותו מכרז, יוני בן-מנחם. בסופה של החקירה נמצאו נגד הנתבע ראיות לביצוע עבירות פליליות חמורות, ובהן: **פגיעה בפרטיות והוצאת מסמך ממשמורת שבו עשה שימוש לפגוע באחר**. הודעה רשמית נמסרה לכלי התקשורת (סעיף 38 לפסק הדין, מצ"ב **כנספח 1**).
4. לאחר שימוע שנערך לנתבע שיוצג ע"י ציון אמיר החליטה הפרקליטות להימנע מהגשת כתב אישום נגדו, וזאת מסיבות אישיות, רפואיות ומשפחתיות (סעיף 39 לפסק הדין, מצ"ב **כנספח 1**).
5. למרות הממצאים החמורים לגביו, פעל הנתבע לטשטש את הממצאים שנקבעו בפסק הדין, וזאת על-חשבון התובע, תוך סילוף ממצאי פסק הדין, הכפשת התובע והצגתו כמי שכל פרסומיו בעניינו נמצאו לא נכונים.

ב. ממצאי בית המשפט ומסקנותיו כלפי הנתבע

6. ביום 10.2.17 או סמוך לכך התראיין הנתבע אצל העיתונאי אורן פרסיקו לאתר האינטרנט של "העין השביעית" בעקבות פסק דין שניתן בתביעתו נגד התובע כאן (ת.א. 23838-03-13, **נספח 1**). תמליל נכון של הראיון מצ"ב **כנספח 3**.
7. במהלך הראיון אמר הנתבע כנגד התובע דברי כזב ודברי בלע המהווים לשון הרע. בין היתר ייחס הנתבע לתובע **שיקולים זרים וכמי שחטא בפרסום פרטים רבים וכוזבים אודותיו**. הנתבע יודע היטב כי טיעוניו נדחו בשני פסקי דין שניתנו בתביעות שהגיש נגד התובע. ואף-על-פי-כן בחר לנהוג כך במטרה לטשטש את ממצאי פסק הדין ומסקנות בית המשפט לגביו.
התובע נהג כמי שלדידו, המטרה קידשה את האמצעי: פגיעה בתובע.
8. הנתבע אף ייחס לבית המשפט מסקנות חמורות בגנות התובע, למרות שאלה לא היו ולא נבראו.
9. הנתבע ידע היטב, כי במסגרת פסק דין (**נספח 1** לתביעה, כמפורט להלן) שניתן בבית משפט השלום בירושלים, אומנם פסק בית המשפט ביחס לכותרת הידיעה שהתפרסמה באתר News1 על-ידי התובע כאן כי היא מהווה לשון הרע ולא עומדת לתובע הגנה. דא-עקא, פסק הדין מצדד, רובו ככולו, בתובע (הנתבע שם, יואב יצחק), ומציג קביעות חמורות בגנותו של הנתבע (אריה שקד, התובע שם):

9.1. היה בסיס לפרסום של התובע בדבר "חשד לקשרי שוחד" על-ידי הנתבע והפרסום נעשה בסבירות ובתום לב נוכח חובתו של התובע כעיתונאי (פיסקה 76 לפסק הדין).

9.2. הביטוי בכתבה לפיה הנתבע (אריה שקד) "סולק" מרשות השידור הוא ביטוי סביר בנסיבות העניין, נוכח זאת שהסתלקותו נעשתה מכוח ובטרם הסתיים הליך השימוע שנערך לו, שימוע שנועד לסלקו מתפקידו (סעיף 78 לפסק הדין).

9.3. הוכח שהנתבע ביקש להביא בדרכים לא נאותות ו/או בלתי חוקיות לפסילה של מועמדים אחרים במכרזים ברשות השידור. הנתבע אף התראיין לערוץ 2 כשהוא חובש פאה לראשו וקולו מעוות. בנוסף, בחקירתו במשטרה בשאלה לגבי אמירתו כי צריך "לחסל את מיקי ויוני" השיב: "אם אמרתי אני לא זוכר שאמרתי, אבל אם אמרתי ויש סיכוי כזה אז הכוונה לכך שלחסל את סיכוייהם להיות מנהלים" (סעיפים 66-67 לפסק הדין – נספח 1).

9.4. לגבי כותרת הכתבה שכינתה את הנתבע: "העברייין אריה שקד", פסק בית המשפט, כי ראוי היה שיאמר בכותרת כי אריה שקד נחשד (להבדיל מעברייין). באשר לביטוי "עברייין" בגוף הכתבה קבע בית המשפט, כי אמירות אלה ("עברייין") בגוף הכתבה, להבדיל מאמירה זו בכותרת, חוסות תחת הגנת תום הלב שבסעיף 15 (2) לחוק, וכי התובע לא חרג מהתחום הסביר (ס' 58 לפסק הדין).

9.5. עוד פסק בית המשפט, כי התובע (יואב יצחק) האמין, כי כינוי הנתבע (אריה שקד) כעברייין נעשה לאור עמדות המשטרה והפרקליטות – שקבעו כי שקד אכן ביצע עבירות פליליות לכאורה – מה גם ששקד הודה בראיון בתקשורת כי הוא הוציא מסמך ממשמורת שלא כדין (דו"ח האבחון) ועשה בו שימוש לפגיעה בפרטיות יוני בן-מנחם. לפיכך פסק בית המשפט, כי יואב יצחק האמין באמיתות הביטוי עברייין, בגוף הכתבה, ובהזכירו את עניין החקירה ותוצאותיה על-פי הודעת דובר המשטרה נקבע בפסק הדין: יש בכך "כדי להביא למסקנה לפיה הפרסום נעשה בתום לב ואובייקטיבי ולא רק סובייקטיבי שלו" (סעיף 56 לפסק הדין).

9.6. בפסק דינו של בית המשפט (סעיף 55) קיבלה כב' השופטת ליפשיץ-פריבס את טענת התובע כי הוא לא פעל ממניעים זדוניים. כמו-כן קיבלה השופטת את הטענות, לפיו התובע ביקש לחשוף את מעשיו של הנתבע – כפי שאלה גם נמצאו על-ידי המשטרה והפרקליטות (ציטוט, סעיף 55 מפסק הדין):

בגוף הכתבה נאמר: "העברייין אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו...". הביטוי עברייין בגוף הכתבה בא-בנשימה אחת עם תיאור עובדתי בדבר החשד לביצוע עבירות עליהן נחקר התובע במשטרה. החשד לקשרי שוחד ובדבר סילוקו של התובע מרשות השידור, מוצגים גם הם בכתבה כידיעה עובדתית ולא כהבעת דעה.

עם זאת, הוכח רכיב תום הלב בפרסום בגוף הכתבה, במובדל מהכותרת אליה אדרש להלן. הנתבע העיד כי הוא "עיתונאי-חוקר" ולא פעל ממניעים זדוניים

ומתוך יריבות אישית עם הנתבע, שלא הוכחה כלל בראיות התובע. לדברי הנתבע, פרסום הכתבה נעשה בשל רצונו לחשוף בפני הציבור את המידע הבעייתי בעניינו של התובע אשר לציבור יש עניין בו (סעיף 9 לתצהירו, עדותו בעמ' 44 שורה 27). השתכנעתי מהעדות, כי הנתבע האמין בלב שלם כי לא ראוי שהתובע יציג מועמדות לאגודה בשל מעשיו והתנהלותו (עמ' 51 שורות 9-12). לדבריו, כינוי התובע כ"עבריין" נעשה לאור עמדות המשטרה והפרקליטות (עמ' 51 שורות 30-32) מה גם שהתובע הודה בראיון בתקשורת כי עשה שימוש בדו"ח האבחון. מכל האמור הוא הסיק כי התובע ביצע את העבירות המיוחסות לו, אף שהלה התכחש להן (סעיף 12.4 לתצהיר הנתבע ועדותו בעמ' 51 שורות 21-23).

הדגשות הוספו (י.מ.).

9.7. בפסק דינו של בית המשפט הובאו הממצאים הפליליים החמורים של המשטרה כנגד הנתבע (סעיף 38) (ציטוט):

הוכח, כי התנהלה חקירה פלילית כנגד התובע. בסיומה נמסרה הודעה לעיתונות מטעם דובר המשטרה ביום 17.11.11 (נספח 1 לתצהיר הנתבע) לפיה: "ממצאי החקירה העלו כי החשוד... פנה למנכ"ל פל"ת בראשית שנת 2010 וביקש לקבל לידיו את דו"ח האבחון שנערך לבן-מנחם, אבחון אותו לא היה מוסמך לקבל... לאחר ששקד קיבל לידיו את הדו"ח, הוא מסר אותו לעיתונאים שונים לצורך פרסומו". עוד נאמר כי היחידה מצאה כי קיימת "תשתית ראייתית כנגד אריה שקד לביצוע עבירות פליליות של פגיעה בפרטיות, לפיה חוק הגנת הפרטיות ועבירה של הוצאת מסמך ממשמורת לפי חוק העונשין..."

ההדגשות הוספו (י.מ.).

. ובהמשך (ציטוט):

בכך, יש כדי לבסס את תוצאות החקירה כמובא בהודעת המשטרה על קיומה של תשתית ראייתית לביצוע עבירות על-ידי התובע בגין פגיעה בפרטיות ולהוצאת מסמך ממשמורת שלא כדין.

ההדגשה הוספה (י.מ.).

9.8. בפסק דינו של בית המשפט הובאה עמדת הפרקליטות כנגד הנתבע (סעיף 39) (ציטוט):

... ביום 23.06.14 התקבלה החלטה בפרקליטות המדינה שלא להגיש כתב אישום כנגד התובע, כמובא במכתב הפרקליטות לב"כ התובע עו"ד אמיר: "בשימוע הצגת את מכלול נסיבות העניין. בין אלה, נסיבותיו האישיות, משפחתיות והרפאיות של מרשך. בסיכום הגענו למסקנה כי האינטרס

הציבורי להעמיד את מרשך לדין נופל מהשפעתן של אותן נסיבות, שראוי להתחשב בהן ולהימנע מהעמדתו לדין. נתנו דעתנו גם לעובדה שמרשך אינו עובד רשות השידור ושסיום עבודתו בא, בין היתר, על-רקע פרשה זו.

ההדגשה הוספה (י.מ.)

ג. פרטי לשון הרע נגד התובע

10. למרות הקביעות החמורות שהודגשו בפסק דינה של כב' שופטת בית משפט השלום בירושלים, מרים ליפשיץ-פריבס (נספח 1), לא נמנע הנתבע מהוצאת לשון הרע נגד התובע בראיון שנתן ביום 10.2.17 או סמוך לכך לעיתונאי אורן פריסקו באתר האינטרנט של "העין השביעית" (תמליל הראיון מצ"ב כנספח 3).

11. בפתח הראיון אמר המראיין אורן פריסקו, כדלקמן:

"השבוע התקבלה החלטה בבית משפט שיואב יצחק והאתר שלו News1 הוציאו דיבתו של אריה שקד, לשעבר מנהל קול ישראל. לפני כמה שנים התפרסמה ידיעה תחת הכותרת "העברין אריה שקד מנסה לשוב לזירה" והשופטת מבית משפט השלום בירושלים מרים ליפשיץ-פריבס, החליטה שלמרות שחלק מהטענות בידיעה נכונות, למרות שבחלק מהמקרים שמורה ליואב יצחק הגנת תום הלב והגנות אחרות בחוק איסור לשון הרע, עדיין הכותרת עצמה לא זוכה להגנות האלה וחייבה אותו לשלם לאריה שקד 30 אלף שקלים כפיצוי ועוד 15 אלף שקלים הוצאות משפט."

לשאלת המראיין השיב הנתבע בדברי כזב פוגעניים, כדלקמן:

"... שום דבר מהטענות שיואב יצחק נגדי אין לו בסיס... אין בסיס לאף אחת מהטענות שלו... אני חושב שאת כל הטענות שלי, כמעט את כולן, ברובן, היא קיבלה אחת לאחת. מי שקורא היטב את פסק הדין, מבין שכל הטענות שהתקבלו, שום דבר מהטענות לא חשדות ולא לשוחד ולא סיפורי סבתא."

בדבריו אלה הוציא הנתבע לשון הרע על התובע.

12. בהמשך הוסיף המראיין פריסקו בדבריו למראיין, הוא-הנתבע: "רגע, אני חייב לעצור אותך. אריה, אני מצטער, אבל בפסק הדין נקבע שאפשר לכתוב שניסית להטות את הליך, את ההליך למכרו לבחירת מנהל קול ישראל, וגם שניתן לכתוב שסולקת מרשות השידור, כי עזבת לפני שנערך השימוע. אלו שתי טענות קשות."

על-כך השיב הנתבע בדברי הכזב כדלהלן:

"שני הדברים, שני הדברים אינם נכונים... אתה לא מבין מאיפה הטענות המופרכות הללו. אני בעצם מבין מאיפה..."

13. המראיין ציין בשידור בפני הנתבע: "... השופטת גם מצאה שיואב יצחק לא פעל ממניעים זרים או בשליחותו של משהו, ונתנה לו את הגנת תום הלב למרבית הכתבה":

הנתבע השיב למראיין במצח נחושה ובדברי שקר כדלהלן:

"ממש לא. היא נתנה לו את הגנת תום הלב בסעיפים קטנים מאוד, אחרת היא לא הייתה מרשיעה אותו ומחייבת אותו בעניין".

הנתבע ידע היטב, כי לא רק שבית המשפט לא הרשיע את התובע, מאחר ולא מדובר במשפט פלילי, אלא, כדברי המראיין: "זו לא הרשעה, אנחנו לא בדין פלילי, זה לא הרשעה, היא רק קבעה שהכותרת לא זוכה להגנת תום הלב". אולם, חרף הבהרה זו של המראיין, לא חזר בו הנתבע מדבריו לפיהם התובע הורשע. הנתבע נהג כך בכוונה לפגוע בתובע בפרסום לשון הרע.

הנתבע לא נמנע מליחס לתובע שיקולים זרים, למרות שבית המשפט קיבל את עדותו של התובע (הנתבע שם, סעיפים 55-56) לפיה לא פעל מתוך שיקולים זרים. בית המשפט קבע כי התובע פעל בתום לב. כבי השופטת ליפשיץ-פריבס: **"השתכנעתי מהעדויות, כי הנתבע האמין בלב שלם..."**.

14. המראיין ביקש בהמשך הראיון להעמיד דברים במקומם ונתן לנתבע הזדמנות נוספת להקפיד לדווח אמת ולדבוק בממצאי פסק הדין ובקביעות בית המשפט, אך הנתבע בחר להמשיך ולכזב ולעוות ולסלף את מסקנות בית המשפט, וזאת במטרה לפגוע בתובע:

פריסקו: "אבל היא קבעה שהוא חייב בדין רק על-סמך הכותרת שהוא נתן";

הנתבע: לא, היא פרטה את כל הטענות שלו. הוא האשים אותי בקבלת שוחד, הוא האשים אותי בניסיון להטות מכרז. היא לא קיבלה את הטענות הללו".

15. הנתבע נהג כפי שנהג בניסיון "למרק" את חטאיו וזאת על-חשבון התובע. ברי, כי הנתבע ידע היטב כי הגנותיו של התובע ביחס לכתבה בכללותה דווקא התקבלו על-ידי בית המשפט:

15.1. התובע לא ייחס לנתבע "קבלת שוחד", כי אם "חשד לקשרי שוחד", וביטוי זה נמצא על-ידי בית המשפט ראוי בנסיבות העניין (סעיף 76 לפסק הדין);

15.2. בית המשפט ציין מפורשות את נסיונו של הנתבע להטות מכרז וקבע כי היתה זו חובתו של התובע לפרסם זאת (סעיפים 65-67).

15.3. בפסק הדין נקבע מפורשות כי היתה תשתית ראייתית לחשד לביצוע עבירות וכי הפרקליטות החליטה לא להעמיד את הנתבע לדין רק בשל נסיבותיו האישיות (סעיף 38 לפסק הדין).

בעשותו כן פרסם הנתבע לשון הרע על התובע בכוונה לפגוע בו בזדון.

16. הוצאת לשון הרע כנגד התובע על-ידי הנתבע הגיעה לשיאה באותו ראיון (להלן – **נספח 3**) כאשר לשאלת המראיין לגבי תביעה קודמת שהגיש הנתבע נגד אתר האינטרנט של התובע, ונדחתה, אמר הנתבע כדלקמן:

"וגם שם נמצא שהוא הוציא דיבתי רעה, אלא שפטרו אותו מאחריות, משום שהבלוגר שכתב את זה, בטענה שבלוגר כתב, אבל אני יודע שזה לא הבלוגר, אלא יואב יצחק".

17. יודגש: הכתבה נכתבה על-ידי הבלוגר בועז מוסקוביץ (ז"ל), שנפטר בנסיבות טראגיות זמן קצר לאחר שהוגשה התביעה הנ"ל (בלי קשר לתביעה). למרות זאת התעקש אריה שקד, מתוך שיקולים זרים ומוטיבציה פסולה שאין מקום לפרטס כאן, להמשיך את התביעה נגד התובע כאן.

18. הנתבע ממשיך לפעול גם עתה מתוך אגידה פסולה נגד התובע. האמירה הזדונית של הנתבע – שטען כי התובע הוא שכתב את הכתבה בבלוג ("**אבל אני יודע שזה לא הבלוגר, אלא יואב יצחק**") – לגביה נפסק שהוציאה דיבתו, הינה שקרית, מרושעת ונאמרה ביודעין כדי לפגוע בתובע.

התובע ייחס לבית המשפט בפסק הדין הנ"ל קביעה כביכול בגנותו של התובע ("**וגם שם נמצא שהוא הוציא דיבתי רעה**") – דבר שלא היה ולא נברא, וזאת במטרה לתייג את התובע: כאילו נקבע לגבי פעם אחר-פעם שהוציא לשון הרע נגד הנתבע.

19. התובע ניסה ליצר לעצמו הגנה, יש מאין, וטען כי הוא אמר את הדברים הנ"ל גם בבית המשפט, ולכן, כביכול, לשיטתו, מותר לו לחזור על דברים אלה גם בפני המראיין. דא-עקא, טיעון זה בשקר יסודו: הנתבע לא טען קודם לכן כי התובע הוא שכתב את הכתבה האמורה; בכתב התביעה הראשון (**נספח 4**) ייחס הנתבע לבלוגר מוסקוביץ את כתיבת הכתבה, כפי שאכן היה; בפסק הדין בתביעה הקודמת (**נספח 2**) נכתב מפורשות, על-בסיס טיעוני הנכונים של הנתבע, כי הבלוגר מוסקוביץ הוא שכתב את הכתבה בבלוג, ובה לשון הרע, כביכול, נגד הנתבע.

הנה-כי-כן:

19.1. כתב התביעה ופסק הדין כלל לא ייחסו לתובע את כתיבת הכתבה (שאותה כתב אותו בלוגר);

19.2. התביעה נגד התובע ונגד אתרו News1 נדחתה.

רצ"ב פסק הדין שניתן בתביעה ת.א. 2713/07 (נספח 2) בימ"ש שלום י-ם;

רצ"ב כתב כתב התביעה שהוגשה בגינו (נספח 4).

20. הנתבע ניצל לרעה את הבמה של מתן ראיון ל"עין השביעית", הידועה כאתר בעל מוניטין מקצועי ונחשב בקרב ציבור העיתונאים ואנשי תקשורת, לשם השתלחות חסרת רסן והוצאת לשון הרע נגד התובע, בכוונה לפגוע בו בזדון.

21. דבריו של הנתבע, כמפורט במסגרת כתב התביעה, מהווים הוצאת לשון הרע בכוונה לפגוע בתובע ובשמו הטוב, להשפילו, לעשותו מטרה ללעג ולבוז, לפגוע בעסקיו ובמשפחתו.
22. בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לתובע פיצוי סטטוטורי בגין פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע, תוך שהתובע שומר לעצמו את הזכות לתקן את סכום התביעה בהתאם לעובדות, מסמכים ונתונים אשר יתגלו בהמשכו של הליך זה.
23. התובע עותר לקבלת סכום התביעה גם מכח פקודת הניזיקין, בשל הנזק הסבל ועוגמת הנפש שנגרמו לו כתוצאה מפרסומי לשון הרע של הנתבעת אודותיו. כבר נקבע כי "למונח 'נזק' שבפקודת הניזיקין, הכולל גם פגיעה בשם טוב, יש להעניק משמעות רחבה, ולכלול בו כל הפסד מוחשי, לרבות סבל נפשי (דיני הניזיקין, 162; ע"א 243/83 עיריית ירושלים נ' גורדון, פד"י לט(1) 113 (1985), 139). כך הוא לעניין העוולות הכלליות שבפקודת הניזיקין, המתפרשות גם על נזקים נפשיים וכאב וסבל, וכך הוא בעוולה על-פי חוק איסור לשון הרע, שעיקר עניינה פגיעה בשם טוב של אדם." ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי ואח' (פורסם בנבו - ניתן ביום 4.8.08).
24. יוזכר, כי תכלית הפיצוי בלשון הרע אינה רק השבת מצב הניזוק לקדמותו, אלא יש בה גם היבטים עונשיים והרתעתיים וכן חינוכיים, וראוי הוא שיושת על הנתבע הפיצוי המגולם בסכום התביעה גם מההיבט העונשי, ההרתעתי והחינוכי.
25. התערבות בית המשפט מתבקשת גם כדי לחייב את הנתבע, מחמת זאת שהעז ופרסם באופן מעוות ומסולף ממצאים ומסקנות שנקבעו בשני פסקי דין.
26. כמו-כן מבוקש להורות לנתבע לפרסם הודעת תיקון והכחשה לדברי לשון הרע נשוא התביעה.
27. כבוד בית המשפט מוסמך לדון בתביעה לאור סכומה ופרסום לשון הרע ברשת האינטרנט.

ד. סיכום

28. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את התביעה במלואה ולפסוק לזכות התובע את הסעדים המפורטים בתביעה זו.
29. כמו-כן מתבקש בית המשפט הנכבד להשית על הנתבעת את הוצאות התובע במסגרת הגשת תביעה זו לרבות שכר טרחת עורכי דין בצירוף מע"מ כשיעורו על-פי דין.

יורם מושקט, עו"ד
י. מושקט, משרד עורכי דין
ב"כ התובע

תל אביב, היום כ"ז שבט תשע"ז (23 פברואר 2017).

נספח 1 – פס"ד ת.א. 23838-03-03 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 23838-03-13 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

תובע

אריה שקד
ע"י ב"כ עו"ד יגאל חברוני
נגד

נתבעים

1. עיתונות זהב בע"מ ח.פ. 512196650
2. יואב יצחק
ע"י ב"כ עו"ד יורם מושקט

ספרות:

א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז)

חקיקה שאוזכרה:

חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 1, 2, 7 א. (ב) (ג) (ה), (א) 7, 13, 13 (11), 13 (4), 14 (11), 14 (4), 15, 15.2, 15.4, 15.5, 16, 17, 25 א.א. 25.
חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981
חוק העונשין, תשל"ז-1977
חוק-יסוד: נשיא המדינה
פקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971: סע' 3**פסק דין**

1. לפני תביעה בעילה של לשון הרע בגין פרסום של הנתבעים באינטרנט בעניינו של התובע, בכינויו בין השאר, כעברייך.

הפרסום:

2. הנתבע 2, עורך אתר האינטרנט www.News1.co.il (להלן-"האתר") המופעל ע"י הנתבעת 1 פרסם ביום 9.3.13 כתבה באתר (נספח א' לכתב התביעה, להלן-"הכתבה") שכותרתה: "העברייך אריה שקד מנסה לשוב לזירה". בגוף הכתבה נאמר בין היתר בנוגע לתובע: "עברייך שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו על-ידי המשטרה" וכי הוא סולק מראשות השידור (להלן-"הפרסום").

טענות התובע:

3. התובע, עיתונאי בכיר ששימש בעבר מנהל רדיו "קול ישראל" ברשות השידור, התמודד במועד הגשת התביעה על תפקיד חבר וועד באגודת העיתונאים בירושלים. הנתבעת 1 (להלן-

"הנתבעת") היא חברה פרטית אשר הפעילה את אתר News1 שהנתבע 2 (להלן- "הנתבע") הוא עורכו ומי שכתב את הכתבה.

4. הנתבעים פעלו לטענת התובע, כשלוחים של אחרים שביקשו לפגוע בשמו הטוב, בפרסום דברי בלע וכזב ותוך התעלמות מכללי האתיקה העיתונאית. מטרת הפרסום הייתה, להשמיץ ולהכפיש את שמו כאיש מקצוע במגזר הציבורי בדומה להתנהלותם ביחס לאנשי ציבור אחרים.

5. במסגרת הליך שהתברר בת.א. 2713/07 (להלן-"תביעה קודמת") בעניין פרסום אחר של הנתבעים בעניינו באתר, מיום 21.12.06 נקבע בפסק הדין של כב' השופטת שי' רנר מיום 6.2.12 כי עסקינן בפרסום המהווה לשון הרע (פסק הדין צורף כנספח א' לתצהירו של התובע). בטרם ניתן פסק הדין בתביעה הקודמת, כבר ביום 25.06.11 חזרו ופרסמו הנתבעים כתבה אחרת שהיה בה משום הוצאת לשון הרע כנגדו (נספח ב' לתצהיר התובע).

6. לאחר שניתן פסק הדין בתביעה הקודמת פורסמה הכתבה נשוא התביעה שנועדה לפגוע בשמו הטוב ולבזותו, מתוך מטרה לפגוע בסיכויי להיבחר לאגודת העיתונאים או לזכות בכל תפקיד בכיר אחר. הנתבעים, לא חזרו בהם מהאמירות הפוגעות בפרסום ולא הסירו את הפרסום מהאתר. פניותיו אליהם, בדרישה להתנצל על הפרסום, לא נענו (נספח ב' לכתב התביעה).

7. התובע טוען כי האמירות כנגדו בפרסום אינן אמת וכי הפרסום, נעשה בחוסר תום לב ובידיעה של הנתבעים כי אין בהן שמץ של אמת. הכתבה פורסמה, מבלי לבקש תחילה את תגובתו עליה ופגעה קשות בשמו הטוב ובתדמיתו הציבורית המקצועית כמו גם בהמשך דרכו המקצועית הטעונה שם טוב ויושרה בעיני הציבור.

8. התובע הוסיף וטען, כי הוא מעולם לא היה חשוד ואף לא נחקר במשטרה בגין חשד להונאה. הוא לא סולק מראשות השידור ולא "סודרו לו מרשות השידור פיצויים בסכום משמעותי" כי אם שולמו לו פיצויים בהתאם לחוק. הוא אף הגיש תביעה לבית הדין האזורי לעבודה בירושלים כנגד רשות השידור, בה הועסק, בגין פגיעה בזכויותיו.

9. התובע, העמיד את תביעתו בגין נזקו בסך של 140,389 ₪ על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה- 1965 (להלן- "החוק") בהתאם להוראות סעיפים 7 א. (ב), (ג) ו-(ה) לחוק, ללא הוכחת נזק. בנוסף, ביקש שתינתן לו רשות לפיצול סעדים להיפרע מהנתבעים בגין נזקים אחרים שנגרמו לו מחמת הפרסום.

טענות הנתבעים:

10. הנתבעים טענו מנגד כי התביעה הקודמת שהוגשה נגדם נדחתה וכי הקביעות של בית המשפט בעניין האחריות לאותו פרסום, היו בהתייחס לעיתונאי המנוח ב' מוסקוביץ' ז"ל שערך את הכתבה נשוא אותה תביעה שפורסמה בבלוג מטעמו.

11. הנתבעים הודו באחריותם לפרסום דנן, שנעשה בהתאם לחובתם העיתונאית לפרסם מידע חדשותי, בעייתי וחיוני שיש בו עניין לציבור. החשיבות בפרסום נעוצה בין השאר בכך שהתובע התמודד לתפקיד בכיר באגודת העיתונאים וראוי, שהמעשים המיוחסים לו בכתבה יובאו לידיעת הציבור. הגילויים והפרסומים בכתבה, הינם אמת והיה בהם עניין לציבור, מה שמקים הגנה מכוח החוק.

12. התובע, מונה לתפקיד מנהל קול ישראל באופן בלתי חוקי ובשל קשריו עם מנהל רשות השידור דאז, מר שקלאר. בעקבות דו"ח מבקר המדינה שפורסם בעניינו של התובע, הופסקה כהונתו כמנהל קול ישראל. במסגרת התמודדותו במכרזים לתפקיד מנהל רשות השידור ומנהל קול ישראל, ניסה התובע לשבש את עבודת חברי ועדת המכרזים ולהשפיע עליהם כדי להביא לפסילה של מתמודדים אחרים ובראשם, מר יוני בן מנחם. התובע, אף התראיין לערוץ 2 כשהוא חובש פאה לראשו, פניו מואפלות וקולו משובש הטיח האשמות במועמדים אחרים על מנת להביא לפסילתם כאמור. בנוסף, קיבל התובע לידיו ממנכ"ל חברת פיל"ת את דו"ח האבחון שנערך למתמודד יוני בן מנחם (להלן-"דו"ח האבחון") והוא אף העבירו לעיתונאים, לצורך פרסומו. על כך הוגשה תלונה למשטרה ע"י מר בן מנחם ונפתחה חקירה כנגד התובע.

13. תוצאות חקירת המשטרה הביאו להודעה לעיתונות מהמשטרה מיום 17.11.11 לפיה: "היחידה, על- דעת ראש להב 433 ניצב דודו מנצור, מצאה כי יש תשתית ראייתית כנגד אריה שקד לביצוע עבירות פליליות של פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות ועבירה של הוצאת מסמך ממשמורת, לפי חוק העונשין. עוד מצאה היחידה כי נמצאה תשתית ראייתית כנגד ששון עוז, מנכ"ל חברת פיל"ת, לביצוע עבירות של סיוע לפגיעה בפרטיות והוצאת מסמך ממשמורת" (להלן-"הודעת המשטרה, נספח 1 לכתב ההגנה). לאחר פרסום הודעת המשטרה, הודה התובע בכלי התקשורת כי הוא אכן עשה שימוש בדו"ח האבחון.

14. התובע, קיים קשרי שוחד והונאה עם גורמים שונים בכללם, מנכ"ל פיל"ת מר ששון עוז כפי שנחשף בכתבה מיום 19.11.11 שהתובע מלין גם כנגדה. דו"ח ביקורת שפרסמה המבקרת הפנים של רשות השידור הגב' איתנה גרגור מלמד כי התובע, בתפקידו כמנהל קול ישראל, אישר בשנת 2010 תשלומים חריגים ובתעריף שגוי, למנכ"ל פיל"ת. בנוסף, בחודש אפריל 2011 אישר התובע לחברת פיל"ת תשלום עבור חודש ספטמבר אף שדרישה קודמת בנדון, נדחתה. בנסבות אלו נטען כי התובע, בצוותא עם מנכ"ל פיל"ת, ביצעו לכאורה עבירות של שוחד שלא נחקרו ע"י המשטרה ממניעים זרים. זאת ועוד, כפי שעולה מדו"ח מבקר המדינה (61ב) התובע פעל באופן בלתי תקין, מטעה וזדוני כדי לקדם מקורב לו לתפקיד "פרויקטור לטכנולוגיות".

15. הכתבה, עוסקת בביקורת על התובע שהגיש מועמדות לתפקיד הדורש אמינות, יושרה וניקיון כפיים. מועמדותו, עוררה ביקורת מצד גורמים שונים לרבות מטעם האגודה לזכות הציבור לדעת בפנייתה אל נשיאת מועצת העיתונות, השופטת בדימוס דליה דורנר.

16. לעניין הפיצויים ששולמו לתובע מרשות השידור טענו הנתבעים, כי הללו שולמו לפנים משורת הדין שכן היה בעבירות שבוצעו על ידו כדי להביא לפיטוריו ללא פיצויים כלל.

17. בנסיבות אלו טענו הנתבעים כי עומדות להן ההגנות על פי סעיפים 13, 14 (4), 15 (2), 15 (4) (5) לחוק איסור לשון הרע.

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

18. בחינת פרסום, אם הוא מהווה לשון הרע נעשית במספר שלבים: תחילה, יש לברר האם הביטוי בו נקט הנתבע הוא בבחינת לשון הרע קרי: משפיל, מבזה או פוגע כמבוא בסעיף 1 לחוק, בהתאם לאמות המידה המקובלות על האדם הסביר. כמו כן, אם הוא עולה כדי "פרסום" במובנו על פי החוק. ככל שהמענה חיובי לבחינות האמורות, ייבחנו ההגנות להן טוען נתבע ולבסוף תתברר שאלת הפיצוי (ע"א 6903/12 **Canwest Global Communications Corp** נ' אלי עזר, 22.7.15, להלן- "פרשת עזר", פסקאות 9-12).

חופש הביטוי והזכות לשם טוב:

19. חוק איסור לשון הרע תכליתו להבטיח שמירה על כבוד האדם בזכותו לשם טוב בפרסומים לגביו ובה בעת שמירה על עיקרון חוקתי אחר לחופש הביטוי והעיתונות ובזכות הציבור לדעת (דנ"א 2121-12 **פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך**, 18.09.14, להלן- "דנ"א דיין", בפסקה 19 לפסק הדין מפי הנשיא גרוניס. עוד ראו: ע"א 8345/08 **עופר בן נתן נ' מוחמד בכרי**, 27.07.11 פסקה 19 לפסק דינו של השופט דנציגר, להלן- "פרשת בכרי"). הזכות לשם טוב היא זכות רחבה שנועדה להגן על ההערכה העצמית ועל כבודו של אדם. "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעיתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר" (ע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא**, פ"ד מג (3) 856) בבחינת "טוב שם משמן טוב". מנגד, חופש הביטוי "חיוני להבטחת תקינותו של ההליך הדמוקרטי, הבנוי על הבעת הרצון והדעה החופשית של כל אדם; הוא מהווה יסוד רעיוני ומעשי לשלטון הנבחר בבחירות חופשיות, בהליך שעיקרו חופש דעה ובחירה" (ע"א 89/04 **נודלמן נ' שרנסקי**, 14.8.08, פסקה 13 לפסק הדין של השופטת פורקצייה). בדנ"א דיין עמד כב' הנשיא גרוניס על כך שהאיזון בין הזכויות קיבל ביטוי באופן בו עוצב חוק איסור לשון הרע: בשלב הראשון, כאשר בוחנים את הביטוי הפוגע על פי ההגדרות שבסעיפים 1 ו-2 לחוק, בולט כובד המשקל על כבוד האדם ושמו הטוב. עם זאת, בשלב הסייגים וההגנות שנקבעו בחוק, קיימת העדפה לחופש הביטוי על פני שמו השמירה על שמו הטוב של אדם (פסקאות 19-20).

20. על בית המשפט לבצע את מלאכת האיזונים בין הזכות לכבוד ולשם טוב ובין הזכויות האחרות כבעניינינו, חופש הביטוי וחופש העיתונות להגשת זכות הציבור לדעת. כך מצינו

בפסק הדין של הנשיא גרוניס בדנ"א דיין בו כובד המשקל ניתן דווקא לעיקרון חופש הביטוי לעיתונות אחראית על פני הפגיעה בשמו הטוב של הנפגע. מנגד, דעת המיעוט באותה פרשה, מפי כב' השופט רובינשטיין לפיה העדפה של חופש הביטוי באותן נסיבות יש בה כדי לשחוק ולצמצם את הזכות לכבוד האדם: **"חובתנו להגן על כבוד האדם ועל שמו הטוב לא פחות ואולי יותר מאשר על חופש הביטוי העיתונאי"** (פסקה א'). המתח התמידי בין אותן זכויות יסוד, כל אחת חשובה כשלעצמה, טעון הכרעה ביצירת איזון ראוי ביניהן בכל שלבי בירור התביעה בעילה של שלון הרע (פסקה 12 בפסק הדין של השופט פוגלמן בפרשת עזור).

21. על יצירת האיזון בין הערכים הנוגדים מצינו ברע"א 1520/03 בן גביר נ' דנקנר, 12.11.06 (להלן-"פרשת בן גביר"): **"נקודת האיזון הראויה בין הערכים הנוגדים – חופש הביטוי מול הזכות לשם טוב – נחתכת על פי משקלם היחסי של ערכים אלה. האיזון מושג כפרי הערכה ערכית-עקרונית, תוך יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה. הערכה שונה של המשקל היחסי הניתן לכל אחד מהערכים הנוגדים מביאה מאליה לנקודת חיתוך שונה בהתמודדות ביניהם, ולקביעת נורמה שונה הנובעת ממנה"** (פסקה 1).

22. אחד השיקולים העיקריים שיש להביא בחשבון עת מאזנים בין הזכויות השונות היא מידת העניין הציבורי ומידת ההשפעה הפוטנציאלית שלו על החיים הציבוריים (פרשת עזור פסקה 11; ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 להלן-"פרשת שוקן", בעמ' 570). ברע"א 3614/97 יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 79 נקבעו הגדרים להגנה בפרסום בנוגע ל"אישיות ציבורית": **"למסגרת של 'אישיות ציבורית' נכנסים מי שנושאים במשרות בכירות במוסדות הציבור, כמו שרי ממשלה, מנהלים כלליים של משרדי ממשלה וכו'. בכך אין כדי למצות את הקטגוריה האמורה. המדובר בקטגוריה רחבה יותר, הכוללת כל מי שבתחום כזה או אחר של החברה – תרבות, חברה, תקשורת, כלכלה – הגיע לעמדה, אשר מביאה אותו לאור הזרקורים..."**. יפים לענייננו דבריו של השופט ריבלין בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך, 08.02.12, להלן-"פרשת אילנה דיין": **"מקום מיוחד שמור, במסגרת איזון זה, לביטויים בעלי חשיבות ציבורית. שיג ושיח חופשי בנושאים ציבוריים מצוי בלב-ליבו של חופש הביטוי (ראו גם עניין בן גביר, בפס' 16 לפסק דיני). הוויכוח הציבורי ראוי לו שיהא חופשי, איתן, חסר מעצורים ואף בוטה (דברי השופט ברנן ב-Sullivan הנ"ל). בחברה חופשית – אחדות הדעות היא נטל. עתים השקט הוא רפס; השקט אינו חופש והדומיה אינה הרמוניה (עניין בן גביר הנ"ל)..."**. ועוד: **"ככל שיש ספק בשאלה אם הדיבור שבמחלוקת ראוי להגנה – מוטב לטעות לטובת חופש הביטוי וחופש העיתונות (דברי השופט Stone בפרשת Jones**

בחינת הפרסום:

23. סעיף 1 לחוק קובע: **"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –**

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;..."

בחינה של הביטויים בפרסום נעשית בהתאם למבחנו של האדם הסביר. המבחן הוא אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת מהפרסום (ע"א 7380/06 דרור חוטר-ישי נ' מרדכי גילת, 02.03.11, פסקה 37; א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז), עמ' 122, להלן –"שנהר"; פרשת שוקן, עמ' 567). ודוק: יש לבחון האם הביטוי "עלול" לגרום לכל אחת מן התוצאות המפורטות בסעיף 1 לחוק לשון הרע (כן ראו: שנהר, עמ' 121).

24. טוען התובע עסקין בלשון הרע בפרסום. הן בכותרת הכתבה: "העברייני אריה שקד מנסה לשוב לזירה" והן באמירות בגוף הכתבה: "העברייני אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו על ידי המשטרה, מנסה לשוב לזירה...שקד נחשד בשורה של מעשים בלתי חוקיים... וניסה להטות מכרזים, במסגרתם התמודד על תפקיד מנהל הרדיו ועל תפקיד מנהל רשות השידור. עוד קודם לכן העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת. בעקבות מעשים נוספים שביצע, נפתחה נגדו חקירה משטרתית.. שקד סולק, כידוע מתפקידי ניהול ברשות השידור, לאחר שביצע עבירות חמורות ומחמת ממצאי המשטרה...".

25. על פי מבחנו של האדם הסביר מצאתי כי הכינוי שניתן לתובע בכותרת הכתבה - "עברייני" ש' בצע שורה של עבירות פליליות' יש באלו כדי לשים אותו ללעג, להשפילו ולבזותו בעיני הבריות. הכותרת, מייחסת לתובע התנהגות, שלא נותר לו לקורא לבחון אם היא בעלת אופי שלילי שעה שהתובע אופיין וסווג כבר כעברייני. ככלל, תווית של עברייני יש בה כדי לפגוע בשמו הטוב של אדם, במשרתו ובעיסוקו ויפים הדברים משעסקין במי שנושא בתפקיד ציבורי, כבעניינינו. אין חולק, כי הכתבה מהווה פרסום כמשמעו בסעיף 2 לחוק ונימצא כי היא פורסמה בעיתון, שנועד לפגוע במועמדות של התובע לאגודת העיתונאים. על הפרסום ערב הבחירות העיד הנתבע: "רציתי שציבור העיתונאים, שהולך לבחירות, ידע מי האיש ומה עשה וכיצד התנהג בעניינים שונים..." (עמ' 44 שורה 27).

26. אמנם, הבעת דעה מותרת ככל שההתבטאויות בכתבה היו לבירור ההתאמה של התובע לתפקיד עליו הוא התמודד לרבות, לעניין היושרה המצופה ממתמודד. עם זאת, הביטויים הפוגעניים בהצגת עובדות, משל היו כהווייתן, על היות התובע עברייני שביצע שורה של עבירות פליליות, יש בהם משום לשון הרע. בפרשת שוקן קבע כב' הנשיא ברק: "הבעת דעה נתפסת, בעיני האדם הסביר, כפוגענית פחות מהצהרת עובדה. בניגוד לפרסום עובדה אשר מתיימר לדווח על התרחשות שאירעה במציאות" (עמ' 568). הנה כי כן, התיימרות הנתבעים לפרסם "עובדות" על התובע, נתפסת בעיני האדם הסביר כפוגענית ומבזה. לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי ביטויים אלה הם בבחינת לשון הרע.

הגנות בפרסום:

פרסום מדו"ח מבקר המדינה:

27. סעיף 13 לחוק קובע: "לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי- ... (4) פרסום על ידי מבקר המדינה בתוקף תפקידו או פרסום כאמור מטעמו... (11) פרסום נכון והוגן - מלא, חלקי או תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4)". הגנות המופיעות בסעיף 13 לחוק הן "הגנות מוחלטות". משמע, המפרסם לשון הרע בנסיבות הנכנסות לגדרו, נהנה מאותה הגנה גם אם הפרסום אינו אמת או אם נעשה בזדון. לאור גדריה של ההגנה, שחלה כאמור גם על פרסום שקרי וזדוני, ניתן לה בהלכה הפסוקה פירוש דווקני והיא תיבחן על פי אמות מידה אובייקטיביות (שנהר, עמ' 191-193). מפרסם המבקש להנות מהגנת סעיף 13 (11) "חייב להבהיר כי אין הוא מתאר עובדות אלא פרסום קודם, וההגנה המוחלטת תישלל מהמפרסם אם ייצור את הרושם שאימת את הטענות שהועלו בפרסום הקודם. זאת ועוד: המפרסם חייב להבהיר בצורה מדויקת את מהות המקור שעליו הוא מסתמך, שכן הקורא הסביר יוכל להעריך את מהימנות הפרסום רק אם ידע את הפרטים המלאים בנוגע למקור, לרבות הפרטים היוצרים ספק בדבר מהימנותו" (שנהר, בעמ' 205).

28. בענייננו, תולים הנתבעים את ההגנה בדו"ח מבקר המדינה שפורסם. בכתבה נאמר: "עוד קודם לכן העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת". הפרסום, אינו פרסום של מבקר המדינה החוסה תחת הגנת סעיף 13(4) לחוק והנתבעים, אף לא הוכיחו כי הוא נהנה מהגנת סעיף 13(11) לחוק. שכן, הנתבע הסיק בכתבה למסקנות אישיות שלו מדו"ח מבקר המדינה, ללא הצגת הדו"ח או חלקים ממנו מהן יוכח כי המבקר מצא חשד לקשרי שוחד בין התובע למנכ"ל פיל"ת. בחלקי הדו"ח שהובאו כראייה מטעמו, קיימת ביקורת על העסקה של פרויקטור חיצוני מבלי לשלוח אצבע מאשימה בדבר חשד לשוחד. אוסיף, כי לא הובאו בכתבה פרטים מדויקים על ממצאי המבקר, על מנת שיהא בידי הקורא הסביר להעריך את מהימנות הפרסום ולידע, אם הוא מבוסס על מסקנות המבקר או שמא על מסקנות הנתבע על היות התובע עבריין.

29. לאור כל האמור, לא עומדת לנתבעים ההגנה מכוח סעיפים 13(4) ו-13(11) לחוק.

אמת בפרסום:

30. סעיף 14 לחוק קובע: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". על מנת שתעמוד לנתבע הגנת אמת בפרסום, עליו להוכיח קיומם של שני יסודות מצטברים: האחד, כי הפרסום המהווה לשון הרע היה אמת. השני, כי קיים עניין ציבורי בפרסום (שנהר, עמ' 215, פרשת אילנה דיין פסקה 89) ב"משקל הסגולי הנחוץ כדי להצדיק את הפגיעה בשם הטוב" (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1, 33, להלן- "דנ"א קראוס").

31. מהי "האמת" אליה כיוון סעיף 14 לחוק? בדנ"א דיין קבע הנשיא גרוניס כי האמת היא "אמת משפטית": "האמת המשפטית נבדלת מ"אמיתות" אחרות, בין השאר בכך שיש לה תכליות מוגדרות. היא נועדה לשרת את הצורך החברתי המונח ביסוד המשפט, ויש לה היבטים רבים שהם פונקציונליים במהותם. המשפט אינו מבקש להכריע במחלוקות העמוקות "בשאלת האמת" הקיימות בעולמות תוכן אחרים, והאמת המשפטית איננה מתיימרת להיות אמת אבסולוטית או אותה אמת צרופה פילוסופית" (פסקה 25). עוד נקבע כי האמת, לצורך הגנת "אמת דיברתי" היא "האמת העובדתית כפי ש'הוקפאה' בזמן הפרסום" (שם, פסקה 33). היינו, אם לאחר הפרסום יתגלו ראיות חדשות שיש בהן כדי ללמד על כך שהפרסום כוזב, לא תחול הגנת "אמת דיברתי". באותו הליך נאמר מפי כבי' השופט פוגלמן כי כאשר עסקין בפרסומים באינטרנט, המפרסם נושא באחריות להם כל עוד הם זמינים ברשת. במצב דברים זה, ייתכן ויש להטיל על המפרסם חובה לתקן או לעדכן את הפרסום על מנת שתחול על המפרסם הגנת 'אמת דיברתי' (פסקה 3 לפסק הדין).

עניין ציבורי:

32. באשר לתנאי הנוסף, הדורש כי הפרסום יעסוק ב"עניין ציבורי", נקבע בפרשת אילנה דיין: "ככלל, עניין ציבורי הוא 'עניין שידעתו ברבים ולוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו' (בפסקה 100); ע"א 1104/00 אפל נ' תסון, פ"ד נו(2) 607, 621 להלן- 'פרשת אפל'. עניין ציבורי הוא מושג רחב, המתייחס גם לחשיבות שבדין הציבורי בנושא חברתי או פוליטי כמו גם אם הוא מתייחס לדמות ציבורית (פרשת בן גביר, פסקה 21 לפסק דינו של השופט ריבלין). אדם, ייחשב לדמות ציבורית ככל ש 'נגיעתו לענייני ציבור והשפעתו עליהם הן רבות יותר, וככל שהופעתו בציבור וגישתו לאמצעי התקשורת רבות יותר. יש שעקב מעורבותו של אדם בעניין הנוגע לציבור יש לראותו כ'דמות ציבורית' לצורך העניין הנדון, ויש שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא משרה ציבורית או תפקיד ציבורי. מכל מקום, 'דמות ציבורית' היא דמותו של מי שיש לו נגיעה לענייני ציבור והשפעה עליהם" (פרשת אפל, עמ' 620).

33. אין לדמות ציבורית להלין כנגד הפרסום הפוגע בו, לאור התועלת החברתית בקבלת מידע עליו בהיותו מי שמשפיע על חייו של הפרט. אנשי ציבור, "נוטלים על עצמם מעצם מעמדם ותפקידם סיכונים הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק פגיעה בשם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול זה ביחס לחופש הביטוי" (פרשת אבנרי, בעמ' 866). עם זאת, לאישי ציבור קיימת נגישות גבוהה יותר לאמצעי התקשורת ולפיכך הם בעלי יכולת גבוהה יותר, להתגונן ולהגן על שמם הטוב (פרשת אילנה דיין, פסקה 106 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין).

34. הפרסום נשוא התביעה, עניינו במי שכיחן במשך שנים ארוכות בתפקידים בכירים ברשות השידור ובמועד הפרסום, התמודד על תפקיד בכיר באגודת העיתונאים בירושלים. אגודה, כמובא בכתבה, "שתפקידה להנהיג עיתונאים, לשמור על זכויותיהם, ולהיאבק למענם

ובקרבם לשמירת כללי האתיקה". ברי, כי לעיתונות יש השפעה על חיי הפרט ועל דעת הציבור. בהתאם לכך, ההשלכות מהכתבה צפוי שיהיו לא רק על "ציבור העיתונאים" כי אם כלל הציבור עשוי להיות מושפע מתוצאות הבחירות לאגודת העיתונאים. שעה שהתובע הציג את מועמדותו לתפקיד ציבורי ובעל השפעה ציבורית, הוא נהיה לדמות ציבורית גם אם לא ייבחר לתפקיד בסופו של יום. ימים הדברים גם לפי דבריו של התובע שהעיד על עצמו כי הוא נמנה עם "**אנשי מפתח במגזר הציבורי**" (סעיף 6 לכתב התביעה). נימצא אם כן, כי קיים עניין ציבורי בחשיפת מידע בפני בציבור על המועמדים לאור מעמדה של האגודה בציבור ולצורך גיבוש עמדת בקרב הבוחרים לאגודה.

35. הכתבה, עוסקת במעשים שביצע או לא ביצע התובע ובפעולותיו והתנהלותו עוד מתקופת עבודתו ברשות השידור העשויים ללמד על שאלת התאמתו לתפקיד, לשיטת התבע. בעצם ההתמודדות של התובע לתפקיד ציבורי, הוא נוטל על עצמו מטבע הדברים את 'הסיכון' לפגיעה בשמו הטוב על מנת שתמומש הזכות לחופש הביטוי מקום בו קיים עניין ציבורי בפרסום. הנה כי כן, אני קובעת כי התקיים בעניינו יסוד ה"עניין הציבורי" בפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק.

36. יוטעם כי בעת פרסום הכתבה טרם התקבלה החלטה בפרקליטות על אי העמדה לדין של התובע כי אם הרבה לאחר הפרסום. עם זאת, נקבע בפרשת דיין כי: "**לא אחת אכן יהא עניין ציבורי בפרסום הנוגע למעשים פליליים. אין מקום להניח כי העובדה שמעשים אלה נדונים במסגרת הליך משפטי תבטל את העניין הציבורי בהם**" (פסקה 41 לפסק הדין מפי הנשיא גרוניס).

37. מן הכלל את הפרט, נדרשתי לבחינת המסכת העובדתית בעניין האמת שבפרסום בביטוי "העברייין אריה שקד". האם, התובע הוא אכן עברייין.

38. הוכח, כי התנהלה חקירה פלילית כנגד התובע. בסיומה נמסרה הודעה לעיתונות מטעם דובר המשטרה ביום 17.11.11 (נספח 1 לתצהיר התבע) לפיה: "ממצאי החקירה העלו כי החשוד... פנה למנכ"ל פיל"ת בראשית שנת 2010 וביקש לקבל לידיו את דו"ח האבחון שנערך לבן מנחם, אבחון אותו לא היה מוסמך לקבל... לאחר ששקד קיבל לידיו את הדו"ח, הוא מסר אותו לעיתונאים שונים לצורך פרסומו" עוד נאמר כי היחידה מצאה כי קיימת "תשתית ראייתית כנגד אריה שקד לביצוע עבירות פליליות של פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות ועבירה של הוצאת מסמך ממשמורת לפי חוק העונשין". התובע, אינו מתכחש לממצאים בנוגע להמצאת דו"ח האבחון, ומודה שקיבל את הדו"ח מידי מנכ"ל פיל"ת, מר ששון (שורות 221-155 להודעתו במשטרה (מס' 1) ועדותו עמ' 15 שורות 26-22). לגרסתו, הדו"ח נמסר לידיו בשל יחסי חברות בינו ובין מר ששון (עמ' 11 שורה 2 ; עמ' 10 שורה 221 בהודעה במשטרה , נספח 4 לתצהיר המשלים מטעם התבעים). בהודעתו במשטרה אמר התובע כי ניסה לקבל את דו"ח האבחון של מר בן מנחם מידי גורמים נוספים אך נידחה, מאחר והם סברו כי הדו"ח חסוי (שורות 161-160 להודעה מס' 1). בכך, יש כדי לבסס את תוצאות החקירה כמובא בהודעת המשטרה על קיומה של תשתית

ראייתית לחשד לביצוע עבירות ע"י התובע בגין פגיעה בפרטיות ולהוצאת מסמך ממשמורת שלא כדין.

39. עם זאת, ביום 23.06.2014 התקבלה החלטה בפרקליטות המדינה שלא להגיש כתב אישום כנגד התובע, כמובא במכתב הפרקליטות לב"כ התובע עו"ד אמיר: "בשימוע הצגת את מכלול נסיבות העניין. בין אלה, נסיבותיו האישיות, משפחתיות והרפואיות של מרשך. בסיכום הגענו למסקנה כי האינטרס הציבורי להעמיד את מרשך לדין נופל מהשפעתן של אותן נסיבות, שראוי להתחשב בהן ולהימנע מהעמדתו לדין. נתנו דעתנו גם לעובדה שמרשך אינו עוד עובד רשות השידור ושסיום עבודתו בא, בין היתר, על רקע פרשה זו" (נספח 3 לתצהיר המשלים מטעם הנתבעים).

40. בנסיבות אלו, משהתקבלה החלטה על אי העמדת התובע לדין יש לברר ולהכריע בשאלת הגנת אמת בפרסום על היות התובע עבריין. האם, ההגנה תחול רק היכן שהביטוי 'עבריין' נעשה ביחס למי שהועמד לדין והורשע בפלילים או שמא, גם על מי שחשוד בביצוע עבירות.

41. טוענים הנתבעים, כי התובע עבריין בעצם ביצוע העבירה גם אם לא הורשע בדין, בהפנותם לבג"ץ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' ממשלת ישראל, 06.08.86 (להלן - "פרשת ברזילי") שם התבררה שאלת מתן חנינה ע"י נשיא המדינה בהתאם לחוק יסוד: נשיא המדינה (סעיף 11) למי שכלל לא הורשע. כבי' הנשיא שמגר קבע שם: "לפי פשוטו של מקרא, הרי עבריין הוא מי שביצע מעשה המוגדר כעבירה, ואין בביטוי כשלעצמו כדי ללמד על כך, שהמחוקק אינו נוקט לשון "עבירה" ו"עבריין", לפי העניין, אלא לגבי מי שכבר הוכח לגביו בהליך פלילי חלוט, שנסיבות בהרשעה, כי עבר עבירה. לפי תפיסת היסוד המשפטית שלנו כל אדם הוא אכן בחזקת זכאי כל עוד לא הורשע בדינו, אך כלל גדול זה עניינו בזכויות ובחובות של הפרט מול הערכאה השיפוטית ומול כל רשות וכל פרט אחר, אך אין בכך כדי ללמד בהכרח על כל שימושי הלשון האפשריים במונח תיאורי, אשר אותו נוקטים בחקיקה בשלל של הקשרים ובזיקה למיגוון של נסיבות, שעניינם בפלילים ובכל הכרוך בכך" (שם, בעמ' 530) ובהמשך נאמר: "סיכומם של דברים, ניתן ללמוד על-פי הבחינה, המתמקדת בנוסח של הוראת החוק, כי השימוש במונחים "עבירה" ו"עבריינים" יכול שיפנה - לפי העניין וההקשר - אל המעשה או אל המואשם או החשוד בביצועה של עבירה ולא דווקא להרשעה או למי שהורשע כבר" (שם, בעמ' 532). ואילו השופט ברק (כתוארו אז) בדעת המיעוט בפרשת ברזילי קבע: "אכן, מקובל עלי, כי מי שהורשע בדינו הוא "עבריין". אך מכאן לא נובע לדברי השופט ברק, כי מי שטרם הורשע בדינו אינו יכול להיחשב כעבריין לצורכי דבר חקיקה זה או אחר, בהפנותו בין השאר לסעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] לפיה משטרת ישראל עוסקת, בין השאר, בתפיסתם של "עבריינים ובתביעתם לדין" (עמ' 591).

42. בחינת הביטוי, צריך שתיעשה לפי העניין והקשרו כמובא בפרשת ברזילי. יכול, שלעניין דבר חקיקה כזה או אחר ולפי הקשר הדברים, אין הכרח שאדם יורשע בדין על מנת שייחשב עבריין. יש לברר מה תכלית החוק הרלוונטי לבחינת הסוגיה בנוגע לשאלת מעמדו של אדם,

כעברייני. בענייננו, בחינת הכינוי עברייני צריך שתהא בהתאם לאמת משפטית' (ראו פסקה 25 בדנ"א דיין מפי כב' הנשיא גרוניס) מקום בו הכותרת מציגה מצג של עברייני ללא אמירה מסייגת בנוגע לאי העמדה לדין ולו גם נכון למועד פרסום הכתבה. יתירה מכך, נאמר בכותרת כי התובע ביצע שורה של עבירות כך שהקורא, למד ממנה כי התובע עברייני מחמת הרשעתו בגין. זאת בעוד בהודעת המשטרה נאמר על תשתית ראייתית לחשד לפלילים בפגיעה בפרטיות בקבלת הדו"ח ובפרסומו. רק עיון בגוף הכתבה, ילמדנו כי עסקינן בחשד שנחקר והומלץ על העמדה לדין בעוד קמה לתובע חזקת החפות באותה העת. יתרה מכך, כל עוד הליך תלוי ועומד כנגד נאשם, האמת המשפטית היא כי הוא אינו עברייני כי אם "נאשם" ועובר להגשת כתב האישום הוא בבחינת "חשוד".

43. עסקינן בבחינה של הביטוי 'עברייני' בתביעה בעילה של לשון הרע ולא במסגרת נורמטיבית הנוגעת לדין הפלילי ולהשלכותיו בנוגע למורשע או לחשוד. האדם הסביר, שיעיין בכותרת הכתבה יסבור אם כן כי התובע הורשע בפלילים, ולא היא. הפרשנות של אותו ביטוי בכותרת, צריך שתאזן בין האינטרס לשמירה על שם טוב ובין חופש הביטוי הנהנה מהגנת "אמת דיברתי". האמת בפרסום, תיבחן לפי מבחנו של האדם הסביר בנוגע להבנתו את הביטוי עברייני, שלא צפוי שיעמוד על הדקויות שהן יציר הפסיקה באבחנות בחוקים אחרים בנוגע למעמדו של אדם וסיווגו כעברייני לצורך הוראה בדין האחר.

44. לפיכך, הגעתי לכלל מסקנה כי מכותרת הכתבה ילמד האדם הסביר כי התובע הורשע בדין. בהתאם לכך, לא עסקינן בפרסום שהוא אמת אף לא באמת לשעתה במועד הפרסום משלא הועמד התובע לדין בגין החשדות נשוא הכתבה או בחשד לביצוע עבירות אחרות.

45. לאור האמור, נדחית טענת הנתבעים בנוגע להגנת 'אמת בפרסום' בהתייחס לביטוי עברייני בפרסום.

הגנת תום הלב:

46. הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק תקום בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי הוא נעשה בהתקיים אחת מהנסיבות שנמנו באותה הוראה בחוק (שנהר, עמ' 250). כל אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 נותנת ביטוי לאינטרס כלשהו המצדיק מתן הגנה על הפרסום הפוגע, ואינה תלויה באמיתותו (ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 306, להלן - "פרשת חברת החשמל"). בחינתה, תהא על פי יסודות אובייקטיביים וסובייקטיביים ועל פי ההקשר הספציפי (דנ"א דיין, פסקה 71 לפסק הדין של הנשיא גרוניס).

חובת פרסום:

47. סעיף 15 (2) לחוק קובע כי הגנת תום הלב תהיה בנסיבות בהן: "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום". יש לברר במסגרת אותה הוראה את היחסים בין המפרסם לנפגע את תוכנו של

הפרסום, על רקע נורמה כללית, בין אם היא מעוגנת בחוק ובין אם כנורמה חברתית-מוסרית העשויה להשתנות מחברה לחברה ומזמן לזמן (דנ"א דיין, שם, פסקה 48 בפסק הדין של הנשיא גרוניס). "חשיבותה של העיתונות אינה מתמצה במתן ביטוי לדעות שונות. אחד מתפקידיה העיקריים הוא דיווח על אירועים, עובדות ותהליכים המתרחשים בחברה. יש לזכור כי הבאת מידע לרשות הרבים אינה מסתכמת בהכרח בדיווח פסיבי על אירועים. אחת הפונקציות החשובות של כלי התקשורת השונים היא חשיפתם של אירועים ועובדות שאינם גלויים לעיני כל ואשר מצריכים לעיתים עבודת תחקיר. פרסומים מסוג זה מסתמכים לא פעם על מקורות שאינם פומביים או רשמיים ועשויה להיות בהם תועלת ייחודית לשיח הציבורי. זהו פועלה של העיתונות החוקרת" (שם, פסקה 53). פרסום שנועד ועשוי להביא לטיפול משפטי, מוסרי או אתי על ידי הרשות המוסמכת כמו גם לצורך גיבוש עמדות בציבור.

48. מקום בו קיים עניין ציבורי משמעותי בתוכן הפרסום כפי שהוכח בענייננו ובהתחשב במעמדו המקצועי של הנתבע כעיתונאי, תקום חובה עיתונאית לפרסום. עם זאת, לחובה העיתונאית נלווית חובת תום הלב אשר על גדריה, יש ללמוד בין היתר מסעיפים 16 ו-17 לחוק. בחינת תום הלב כוללת את שאלת המניע לפרסום. אם הוא נובע מהערכת המפרסם על חשיבותו ונחיצותו או שמא מתוך רצון להשמיץ את הנפגע. הרצון של העיתונאי להגיע להישג ('סקופ') ושיקולים מסחריים (שיקולי רייטינג). כל אלו, עשויים ללמד על חוסר תום ליבו של העיתונאי ובשאלת האמונה של המפרסם באמיתות הפרסום (פסקאות 72-75 בדנ"א דיין, שם).

בעניין שיקולי ה'סקופ' והרייטינג נחלקו השופטים בפסק הדין בדנ"א דיין. השופטים פוגלמן והנדל (פסקאות 15 ו-9 בהתאמה) סברו כי אין בהכרח פסול בשיקולים אלו בבחינת "קנאת סופרים תרבה חכמה". השופט דנציגר סבר כי רק היכן שיוכח כי לשיקולים אלו ניתן יתר בעיני המפרסם, אי אז יהיה בכך כדי ללמד על חוסר תום הלב שלו (פסקה 1 וראו גם בדעתו של הנשיא גרוניס).

49. בבחינת המאפיינים האובייקטיביים של אותה הגנה, יש לבחון אם התנהלות המפרסם הייתה סבירה והוגנת. בין אם על פי האמצעים בהם הוא נקט כדי להיווכח באמיתות הפרסום ובין בתוכנו של הפרסום, שלא יחרוג מתחום הסביר. קרי: על המפרסם לדייק בתיאור העובדות ולשקפן באופן הוגן ומאוזן כמו גם לקבל את תגובת הנפגע. והרשימה, אינה סגורה.

50. חשיבות יתרה בבחינת תום הלב בהגנת העיתונאות האחראית, ניתנה לעניין תיקון ועדכון של הפרסום. פרסום של תיקון של פרט שנתגלה כלא מדויק או עדכון באשר להתפתחויות מאוחרות לפרסום, יש בהם כדי להעיד על תום ליבו של המפרסם. מנגד, סירוב לתקן או לעדכן פרסום, עלול לשלול את הגנת תום הלב (סעיף 17 לחוק). עם זאת, תנאי לקיומה של חובה זו הוא בדרישה של הנפגע מהמפרסם, לעדכון או לתיקון הידיעה בפרסום. נכון הדבר בפרט היכן שדווח בפרסום על חשד לבצוע עבירה והוחלט על אי העמדה לדין. כך מצינו

בדנ"א דיין שקבע: "הימנעותו של מפרסם מפרסם - ביוזמתו - מידע אודות התפתחויות משמעותיות בפרסום אשר היווה לשון הרע עשויה בנסיבות מסוימות לשלול מאותו מפרסם את הגנתו של סעיף 15(2) לחוק" (פסקה 2 לפסק הדין של הנשיא גרוניס, פסקה 11 לפסק הדין של השופטת ארבל; פסקה 10 לפסק הדין של השופט נ' הנדל ופסקה 8 לפסק דינו של השופט עמית).

51. בעניינינו, הנתבעים לא דאגו לפרסום עדכון בנוגע לתוכנו של הפרסום. עם זאת, לא היתה פנייה בנדון מצד התובע מה גם שהשתכנעתי כי העניין הציבורי המשמעותי בנוגע לתובע, הוא שהביא לפרסום הכתבה.

הבעת דעה:

52. סעיפים 15 (4) ו- (5) לחוק מקנים הגנה למפרסם בנסיבות בהן:
- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
- (5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –
- (א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או
- (ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6), או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות."
- על מנת שתחול הגנת הבעת דעה, יש צורך להוכיח כי התקיים יסוד תום הלב; הפרסום הוא הבעת דעה; וכי התקיימו הנסיבות המופיעות בסעיפים האמורים. בגדרה של "הבעת דעה" ייכנסו אמירות בעלות יסוד סובייקטיבי, המתארות עמדה אישית של המפרסם בנוגע למצב דברים מסוים או בנוגע למושא הכתיבה (פרשת בן גביר, פסקה 12 לפסק הדין של השופטת ארבל). תיאור עובדתי עשוי גם הוא להיות מובא בדרך של הבעת דעה (שנהר, עמ' 309-310; פרשת אילנה דיין, פסקה 121 לפסק הדין של המשנה לנשיאה ריבלין). הבעת דעה, כוללת ביטויים אשר לא ניתן לסווגם כ"אמת" או "שקר" והפרסום ייחנה מהגנה זו אם בידי האדם הסביר להבין כי עסקינן בהבעת דעה של המפרסם (פרשת חברת החשמל, עמ' 291) ולפי מבחן השכל הישר (שנהר, עמ' 310).

53. כך נקבע בדנ"א קראוס: "ב'הגנת תום הלב מעניקה הגנה לכותב אשר הביע דעה, גם אם היא בלתי נכונה, מופרזת או מונעת מדעה קדומה, וגם אם היא מאפשרת לקוראיה או לשומעיה לקרוא לתוכה רמזים מרמזים שונים" (שם, עמ' 41; פרשת אילנה דיין, פסקה

121 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין). על המפרסם הנטל להוכיח כי קיימת הבחנה ברורה בין היסוד העובדתי לבין יסוד הבעת דעה, על פי "הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר כאשר ההנחה היא שהקורא הסביר אינו מנתח ניתוח מדוקדק של אמרה ואמרה".

רושם זה נוצר מניסוח האמרה, מקומה בכתבה וממבנה הכתבה כולה משל הייתה כולה הצגת עובדה (שנהר, עמ' 311, 313). מקום בו אין הפרדה בין הבעת דעה להצגת העובדות, אי אז לא תקום ההגנה (ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון הארץ בע"מ, 28.08.78).

54. בעניינינו, כפי שקבעתי ברישא של פסק הדין, עסקינן בעניין ציבורי ופרסום הכתבה בא לממש את עיקרון חופש הביטוי והגשמת החובה העיתונאית. פרסום של עיתונאי שכל שנועד "לחשוף ולהוקיע תופעות של שחיתות, התנהגות בלתי תקינה, מינויים פסולים וכיוצא באלה – גובר משקלה של חירות הביטוי" (ע"א 9462/04 מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד ס(4) 13). בכתבה נאמר בין היתר: "שקד, שאיבד את הבושה ומתנהל בעזות מצח, מבקש לשוב לעמדות כוח בקרב הקהילה העיתונאית-הירושלמית, וזאת על אף שלתפקיד כזה דרוש אדם נקי כפיים וישר דרך" וכן- "שקד אינו פועל עוד כעיתונאי ואינו ראוי לתפקיד זה". ברי, כי ביטויים אלו הם בגדר הבעת דעה של הנתבע ואין בהם ערוביה בין עובדות להבעת הדעה. מה גם שטענותיו של התובע בתביעתו אינן מופנות כנגד אותה אמירה ואף לא כנגד החשד בעניינו אף שנטען כגד אמיתותה (סעיף 30 לכתב התביעה). ולא היא, כפי שהוכח מהודאת התובע בנוגע לקבלת דו"ח האבחון לידי ופרסומו.

55. בגוף הכתבה נאמר: "העברייני אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו...". הביטוי עברייני בגוף הכתבה בא בנשימה אחת אם תיאור עובדתי בדבר החשד לביצוע עבירות עליהן נחקר התובע במשטרה. החשד לקשרי שוחד ובדבר סילוקו של התובע מרשות השידור, מוצגים גם הם בכתבה כידיעה עובדתית ולא כהבעת דעה. עם זאת, הוכח רכיב תוס הלב בפרסום בגוף הכתבה, במובדל מהכותרת אליה אדרש להלן. הנתבע העיד כי הוא "עיתונאי-חוקר" ולא פעל ממניעים זדוניים ומתוך יריבות אישית עם הנתבע, שלא הוכחה כלל בראיות התובע. לדברי הנתבע, פרסום הכתבה נעשה בשל רצונו לחשוף בפני הציבור את המידע הבעייתי בעניינו של התובע אשר לציבור יש עניין בו (סעיף 9 לתצהירו, עדותו בעמ' 44 שורה 27). השתכנעתי מהעדות, כי הנתבע האמין בלב שלם כי לא ראוי שהתובע יציג מועמדות לאגודה בשל מעשיו והתנהלותו (עמ' 51 שורות 12-9). לדבריו, כינוי התובע כ"עברייני" נעשה לאור עמדות המשטרה והפרקליטות (עמ' 51 שורות 32-30) מה גם, שהתובע הודה בראיון בתקשורת כי עשה שימוש בדו"ח האבחון. מכל האמור הוא הסיק כי התובע ביצע את העבירות המיוחסות לו, אף שהלה התכחש להן (סעיף 12.4 לתצהיר הנתבע ועדותו בעמ' 51 שורות 23-21).

56. בנסיבות אלו, מצאתי כי הנתבע האמין באמיתות הביטוי עבריו בגוף הכתבה ובהזכירו את עניין החקירה ותוצאותיה על פי הודעת דובר המשטרה, יש בכך כדי להביא למסקנה לפיה הפרסום נעשה בתום לב אובייקטיבי ולא רק סובייקטיבי שלו.

57. אמנם, ראוי היה שהנתבע יקבל את תגובת התובע עובר לפרסום אך בכך אין כדי לאיין את קביעתי בנוגע לתום הלב בפרסום בפרט לאור הודעת המשטרה. יתירה מכך, לאחר פרסום הכתבה, לא ביקש התובע להביא את תגובתו כי אם דרש את התנצלות והיתרה על כוונתו לנקוט בהליך משפטי. יפים הדברים בפרט שעה שעסקינן בתובע, איש תקשורת אשר היה בידיו בנקל להביא את תגובתו לגוף הכתבה בפני הנתבע, ולו גם בדיעבד לצורך פרסומה ולא להתנות זאת בדרישה להתנצלות. התנצלות, שהנתבע סרב לה נוכח הנסבות כמובא לעיל (ראו גם: עמ' 45 שורות 4-5, 30-31, עמ' 46 שורה 8). תחת זאת, הגיש התובע את תביעתו, יומיים לאחר הפרסום ודבר הגשתה, פורסם גם הוא בתקשורת (הודעות דוא"ל של הנתבע לכתב של עיתון TheMarker, נספח ט' לתצהיר התובע). נימצא כי נגישותו של התובע לכלי התקשורת, מחלישה את המשקל שיש לתת לאי קבלת תגובה של התובע לפרסום.

58. מבחן נוסף לעניין תום הלב, הוא שהפרסום "לא חרג מתחום הסביר" וכי תיאור העובדות הובא באופן הוגן ומאוזן. הביטויים בגוף הכתבה, נבחנים לא במנותק כי אם לפי הקשר הדברים בכתבה כולה. האמירה "העבריון אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו על ידי המשטרה..." אין בה משום חריגה מתחום הסביר בנסיבות העניין שעה שהיא נאמרה בנשימה אחת עם החשדות שנחקרו ועם הודעת דובר המשטרה. כך גם הוסיף הנתבע ואמר בכתבה כי התובע "נחשד בשורה של מעשים בלתי חוקיים" מה שמלמד כי לא עסקינן בשלב זה בהרשעה, כי אם בחקירה משטרתית.

59. לפיכך, אף שראוי היה שייאמר כי התובע חשוד, להבדיל מעבריו, בהתחשב בהמשכו של אותו משפט בכתבה על החשדות כנגדו, הגעתי למסקנה לפיה אמירות אלו בגוף הכתבה חוסות תחת הגנת תום הלב שבסעיף 15 (2) לחוק.

כותרת הכתבה:

60. כותרת הכתבה: "העבריון אריה שקד מנסה לשוב לזירה" כבר קבעתי לגביה כי הביטוי "עבריון", לא תחול הגנת "אמת דיברתי". בבחינת תום הלב בשימוש באותו הביטוי יש לתת משקל לכך שנאמר בכותרת הכתבה לה שמור מקום של כבוד בפרסומים עיתונאיים. הכותרת תהיה לרוב מודגשת ובולטת, בעל גופן אחר מהכתבה, גדולה יותר ובענייננו, אף לצידה תמונה של התובע ומתחתיה נירשם "שקד. עבריון. מטרתה של הכותרת, למשוך את עין הקורא והשפעתה גדולה מטבע הדברים. מעמדה הייחודי, נגזר גם מן העובדה שלעיתים מסתפק הקורא בקריאת הכותרת בלבד ולא את הכתבה גופה. הביטוי הצורני והמילולי המיוחד בעריכתה, נועד להותיר רושם בלב הקורא מה ישליך על דעתו בנוגע לנפגע מושא

הפרסום. בהתאם לכך, יש לבחון את הכותרת, בנפרד מגוף הכתבה ולתן לה משקל רב. על כך מצינו בע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 880: "דרך ניסוחה של הכותרת; היותה של הכותרת בולטת במיוחד ביחס לרשימה; היותה של הכותרת בוטה במיוחד; עובדה שהכותרת אינה משקפת את הנאמר ברשימה ועוד".

לאור האמור, יש לתת לביטוי "עברייני" בכותרת הכתבה, משקל אחר מאותו ביטוי בגוף הכתבה לצורך בחינת תוס הלב.

61. בבחינת הדברים, השתכנעתי כי הגנת 'העיתונות האחראית' לא חלה על כותרת הכתבה. מעמדה הייחודי והיעדר אמירה כלשהי בכותרת המסייגת את הכינוי 'עברייני' לציון דבר היותו חשוד ולא מורשע, מביאים אותי למסקנה לפיה אין לבכר את חופש העיתונות על פני שמו הטוב של התובע. עיתונאי זהיר ואחראי, שוקל את מילותיו לכותרת שבאמצעותה מועבר המסר ו/או תמצית המסר של הכתבה כולה. הכותרת, חסרה איזון כלשהו בין הזכות לחופש הביטוי ובין הזכות לשם טוב בפרט לאור הפסקנות שבה. נקודת האיזון בהקשר זה, נוטה לטובת כבוד האדם ושמו הטוב.

62. סעיף 25א. לחוק לשון הרע קובע: "(א) פרסום באמצעי תקשורת שנפתחה חקירה פלילית נגד אדם או שהוגש נגדו כתב אישום או שהורשע בעבירה, והתקבלה החלטה לסגור את התיק, לא להגיש כתב אישום או לעכב הליכים, או שזוכה האדם או התקבל ערעורו, לפי הענין (בסעיף זה - החלטה עדכנית), ודרש אותו אדם בכתב מאמצעי התקשורת לפרסם את ההחלטה העדכנית, יפרסם אמצעי התקשורת את ההחלטה העדכנית בתוך זמן סביר מיום קבלת הדרישה; לענין סעיף זה, "הורשע" - לרבות קביעה של בית המשפט שהאדם ביצע עבירה, בלא הרשעה".

63. הנתבעים לא טענו וכפועל יוצא אף לא הוכיחו כי פרסום עדכון על כך שהוחלט לא להעמיד את התובע לדין בגין החשד שיוחס לו. עם זאת, התובע או מי מטעמו לא פנו אליהם בדרישה לפרסום עדכון בהתאם לסיפא של סעיף 25א. לחוק. בה בעת, הפסיקה הרחיבה את הדרישה לעדכון בפרסום ביוזמת המפרסם אף ללא דרישה של הנפגע, כאמת מידה לבחינת תוס לבו של המפרסם (דנ"א דיין כמובא בסעיף 50 לעיל). זאת בדגש מיוחד לפרסום ברשת האינטרנט שמשמעו, כי כל עוד הפרסום לא הוסר מהרשת הוא ימשיך 'ללוות' ולדבוק בנפגע לאורך ימים ושנים.

64. לאור כל האמור אני קובעת כי כותרת הכתבה המהווה לשון הרע, הובאה בחוסר תוס לב. לפיכך, לא תחול עליה הגנת החוק בגין חובה עיתונאית בפרסום לגביה כמו גם ההגנות שבסעיפים 15(4) ו-15(5) הטעונות פרסום בתוס לב.

65. בחנתי את יתר הביטויים בגוף הכתבה. בכלל זה "ניסה להטות מכרזים" שהתובע טען כי מהווה לשון הרע.

אין חולק כי התובע התמודד על תפקידי ניהול ברשות השידור מול מתחריו, מר יוני בן מנחם. כך גם, הוכח כי התובע קיבל לידיו את דו"ח האבחון של מר בן מנחם ממנכ"ל פיל"ת

והעבירו לתקשורת במטרה "שידעו מי האיש". בעדותו דייק התובע וציין כי פרסום הדו"ח נעשה לאחר החלטת וועדת האיתור, אך בטרם החלטת הממשלה בעניין (עמ' 16 שורה 25 עד עמ' 17 שורה 3). בהודעתו במשטרה אמר התובע כי מטרת פרסום דו"ח האבחון היתה **"לסכל את מינויו"** של בן מנחם (עמ' 11 שורה 241 להודעה הראשונה).

66. התובע, התראיין לערוץ 2 כשהוא חובש פאה לראשו וקולו מעוות, עובר להחלטת הממשלה בעניין המינויים לרשות השידור (עמ' 12 שורה 258 להודעה הראשונה; עמ' 17 שורות 5-9 לפרוטוקול). זאת לדידם של הנתבעים, על מנת לפסול מועמדים אחרים לתפקידים ברשות השידור (פסקה 47 לסיכומים). בנוסף, בחקירתו של התובע במשטרה בשאלה למה הוא התכוון כשאמר לגורמים מסוימים ברשות השידור כי צריך "לסכל את מיקי ויוני" השיב: **"אם אמרתי, אני לא זוכר שאמרתי, אבל אם אמרתי, ויש סיכוי כזה אז הכוונה לכך שלחסל את סיכוייהם להיות מנהלים"** (עמ' 13 שורות 295-297 להודעה הראשונה).

67. על יסוד כל האמור, שעה שהוכח כי התובע, במעשיו, ביקש להביא לפסילה של מועמדים אחרים במכרזים ברשות השידור. לפיכך, הפרסום יחסה בצילה של הגנת החובה העיתונאית.

68. אמירה אחרת בגוף הכתבה "חשד לקשרי שוחד" נטען לגביה כי היה חשד כאמור בבחינת "יד רוחצת יד". קבלת דו"ח האבחון ממנכ"ל פיל"ת אל מול מסקנות מבקר המדינה בעניין היחסים בין התובע לפיל"ת. עולה השאלה, אם היה יסוד סביר למסקנה אליה הגיע הנתבע לפיה **"העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת"**. לטענת הנתבעים, ניתן לבסס את המסקנה כי התקיימו יחסי "תן וקח" בין התובע למנכ"ל פיל"ת לאור ממצאי דו"ח מבקרת הפנים. מדו"ח זה ניתן ללמוד על כך שהחל מאמצע שנת 2010 התובע חתם לבדו על החשבוניות לתשלום לפיל"ת וכי האישור נעשה בניגוד להסכם עם פיל"ת. אישור החשבוניות, נעשה לשיטתם מיד לאחר שהתובע קיבל ממר ששון את דו"ח האבחון (סעיפים 25-29 לסיכומים). בתמיכה לכך היפנו למסקנות של מבקרת הפנים בדו"ח לפיהן: **"ראש מנהלת הרפורמה מעסיק על-חשבון הרשות בניגוד להוראות המכרז והחוזה, עובד מטעם היועץ הנותן למנהלת הרפורמה שירותים בעניין ריכוז החלטות צוותי הרפורמה (עמ' 17 לדו"ח)"**.

69. התובע מתכחש למסקנות של הנתבע וטוען כי החל מחודש מאי ובתפקידו כמ"מ יו"ר ועדת המכרזים, הוא סרב להאריך את ההתקשרות עם פיל"ת (סעיף 14 ד' לסיכומים; עמ' 11 שורות 22-26 בעדותו). לעניין אישור החשבוניות העיד: **"ראשית אין ולא היתה ועדת היגוי. שתיים, אני אשרתי את השעות עבודה לפיל"ת לאחר שפניתי לכל הגורמים לרשות, ליו"ר ולמנכ"ל לסמנכ"ל והן למנכ"לית משאבי אנוש שיאשרו את השעות שחב' פיל"ת ספקה להם. אני לא הייתי אחראי לכסף ולא לתעריפים ולא להתקשרויות ולא לכסף ולא לתעריפים אלא רק להפעלת צוותי הרפורמה שצרכו שירותים מפיל"ת"** (עמ' 11 שורות 6-9 בהפנותו גם לחליפת מכתבים ת/1-7).

70. חברת פיל"ת זכתה במכרז ביום 25.03.09 למתן שירותי ייעוץ בנושא הרפורמה ברשות השידור (עמ' 1 לדו"ח מבקרת הפנים). דו"ח המבקרת מצביע על כשלים בעניין העסקת פיל"ת. כך למשל, עד לחודש מרץ 2011 לא נקבע באופן ברור וחד משמעי מי הגורם האחראי על הפעלת פיל"ת. בפועל היא הופעלה ע"י המנכ"ל, הסמנכ"לית למשאבי אנוש, ראש מנהלת הרפורמה ועוד (סעיף 2 בעמ' 2 לדו"ח המבקרת). אם כך, בחנתי מאימתי היה התובע ראש מנהלת הרפורמה. בעדותו אמר התובע כי התמנה לראש המנהלת באפריל 2010 (עמ' 10 שורה 34 עד עמ' 11 שורה 2). מינויו הרשמי לתפקיד נעשה בחודשים מרץ-אפריל 2010 (ראו סעיף יא להודעת פרקליטות המדינה, נספח 2 לתצהיר המשלים) אף שפעולותיו בענייני הרפורמה והובלתו אותה, החלו במועד מוקדם מזה. בחקירתו במשטרה אמר התובע: **"לאחר התפטרות גביש מרשות השידור ביוני 2009 ביקש ממני מנכ"ל הרשות, מוטי שקלאר, להוביל את הרפורמה"** (עמ' 4 שורות 70-67 להודעה הראשונה) והוסיף ואמר: **"קיבלתי את זה לפני שהתמניתי לראש צוות הרפורמה. אני התמניתי בסוף 2009.."** (עמ' 9 שורות 192-193 להודעה הראשונה). בעדותו בפני אמר התובע על מועד מינויו **"אני אומר שהתמנתי כחודש וחצי אח"כ לראש הרפורמה, זה היה במסגרת היחסים החבריים ביני ובין ששון"** (עמ' 10 שורה 34, עמ' 11 שורה 3).

71. הנה כי כן, התובע לא מתכחש כי קיבל לידיו את הדו"ח במרץ 2010 וכבר באותה עת, הגם שלא במינוי רשמי, הוא היה חלק ממובילי הרפורמה. דו"ח האבחון, נמסר לידיו בשל החברות שלו עם מר ששון (עמ' 10 שורות 221-220 להודעה הראשונה) ועל בסיס טובה אישית כדברי התובע (עמ' 2, שורות 41-40 להודעה השנייה). בעדותו בפני, שינה התובע מגרסתו. במענה לשאלה **"מתי המנכ"ל רשם לך שהוא ממנה אותך?"** השיב **"ת. 04/10. ש. יכול להיות שהוא רשם לך ב- 2009? ת. לא. ש. מתי הוא שלח את מכתב? ת. קבלתי את המכתב ב- 04/2010 ולא זכרתי בחקירה. ש. כשקבל את הדוח האבחון ב- 03/2010 מה היה תפקידך? ת. מנהל הרדיו ש. לא היתה לך עבודה עם פיל"ת? ת. לא. ישירות לא. ש. לא היה ידוע לך שאתה הולך להיות מנהל הרפורמה? ת. לא כמו שיוני בן מנחם לא ידע שהוא יבחר... ש. אתה לא הייתה מנהל הרפורמה ולא היה לך שום קשר עם פיל"ת? ת. נכון. ש. לא היית חבר שלו באותה התקופה? ת. נכון"** (עמ' 19 שורות 31-16). אני מעדיפה את גרסתו של התובע במשטרה לפיה השניים היו מיוודדים מה שהביא לטובה אישית שעשה לו מר ששון לבקשתו, במסירת דו"ח האבחון לידיו. גם אם נכונה גרסתו של התובע לפיה הם אינם חברים הואיל ואינם מבליים בצוותא, הרי שהחברות נוצרה מעבודתו ברשות השידור (עמ' 20 שורות 4-5).

72. האם דו"ח מבקרת הפנים, מעלה ממצאים של יחסי "תן וקח". יובהר כי מהעדויות עולה כי בשעה שהתובע קיבל לידיו את דו"ח האבחון, הוא הכיר כבר את מר ששון בשל קשרי העבודה ביניהם שהביאו ליחסי חברות (עמ' 20 שורות 4-5). עוד עולה מהראיות, כי התובע חתם על החשבוניות של חברת פיל"ת. כך נאמר בדו"ח של מבקרת הפנים: **"כל חשבונית על שעות העבודה שבוצעו תשולם רק לאחר אישור של ועדת ההיגוי לרפורמה. נמצאו חתימות**

המנכ"ל על חלק מהחשבוניות בתחילת הפרויקט, והחל מאמצע שנת 2010 - של ראש מינהלת הרפורמה מר אריה שקד לבדו. לא נמצא סימוכין לכך שהתקיים דיון בוועדת הרפורמה על אישור שעות העבודה של עובדי פיל"ת" (סעיף 4 בעמ' 2 לדו"ח). ובהמשך נאמר: "החל ממאוס 2010, נשלחו חשבוניות היועץ לאישור לראש מינהלת הרפורמה מר אריה שקד, עד 30.6.11, בו הודיע הלה כי הוא מסיר את אחריותו לנושא" (עמ' 28 לדו"ח).

בהודעתו במשטרה אמר התובע: "כשהגעתי לצוות הרפורמה היה מצב נתון שבו חברת פיל"ת עובדת עם צוות הרפורמה על יישום הרפורמה. התשלום היה לפי שעות עד 1000 שעות בחודש. לא קרה שהם עברו את המכסה למעט אולי פעם אחת וגם אז לא שולם להם עבור יותר מאלף שעות. אני אישרתי את השעות והתשלום. ניהלתי את צוות הרפורמה לצד ניהול הרדיו ללא עוזרים פרט ליועצים של פילת. את חלקם אני הפעלתי וחלקם הוזמנו ישירות ע"י גורמים אחרים ברשות. רק מה שאני הזמנתי אני אישרתי. מה שלא אני הזמנתי כתבתי ליו"ר הרשות ולמנכ"ל הרשות שיאשרו הם כי אחרת אני לא אחתום על החשבוניות" (עמ' 13 שורה 305; עמ' 14 שורה 314 להודעה הראשונה). בנוסף נשאל התובע בחקירתו במשטרה: "עולה די בבירור שרק מתוקף מעמדך כיו"ר צוות הרפורמה וכמי שאחראי על אישור התשלומים לפילת הסכים מאן דהו בחברה להמציא לך את הדו"ח" והשיב לאותו החשד: "למיטב זכרוני קיבלתי את זה לפני שהתמניתי לראש צוות הרפורמה. אני התמניתי בסוף 2009". (עמ' 9 שורות 190-193).

73. בנוסף לכל האמור וכפי שעולה מהמכתבים שהגיש התובע במסגרת ראיותיו (סומנו ת/1-7) לפיהם הוא ביקש אישור מגורמים שונים ברשות השידור לחשבוניות שונות. כך גם, לעיתים הוא סרב לחתום על חשבוניות מסוימות (עמ' 29 לדו"ח מבקרת הפנים) כפי שעולה מעדותה של המבקרת: "הגיעו חשבוניות שאריה סרב לחתום" (עמ' 41 שורה 22). זאת בנוסף לעדותו של התובע שלא נסתרה לפיה הוא סרב להמשיך להעסיק את פיל"ת מאחר והמשך העסקתה לא אושרה (עמ' 11 שורות 22-26 לפרוטוקול) כפי שהוכח גם בעדותו של מבקרת הפנים (עמ' 40 שורות 15-16). לא היה בעדות המבקרת כדי ליישב את שאלת הכפיפות של עובדי הרשות, אם לתובע או לסמנכ"לית בהתייחס לעמ' 3 לדו"ח. ובמענה לשאלה האם מתוך הדו"ח עולה קיומו של חשד למתן או קבלת שוחד על ידי התובע השיבה העדה כי הדו"ח הועבר ללשכה המשפטית ולמיטב זיכרונה, לא היתה המלצה להגיש תלונה במשטרה בנדון (עמ' 42 שורות 17-31).

74. עולה מכל האמור, כי דו"ח מבקרת הפנים הצביע על מספר כשלים בעניין העסקת פיל"ת שעוררו עניין ובחינה ע"י המבקרת בין השאר בנוגע למעורבות של התובע בהיותו ראש מינהלת הרפורמה. עם זאת, התובע לא נחקר על כך במשטרה וודאי שלא היה לנתבע מידע מספיק המאשש חשד לשוחד כי אם להתנהלות לא תקינה לפיה "רשות השידור שלמה עבור החברה הזו תשלומים שלא הייתה צריכה לשלם" (עדות מבקרת הפנים, עמ' 42 שורות 6-7).

75. לאור האמור, לא חלה הגנת "אמת דיברתי" בעניין חשד לקשרי שוחד. נכון הדבר בפרט בעוד הנתבע מבסס את אותה אמירה בכתבה בהפנייה לדו"ח מבקר המדינה (חלקים מדו"ח המבקר 61, צורפו כנספח 4 לתצהיר הנתבע). עיון בדו"ח מבקר המדינה מלמד כי עניינו בהעסקת פרויקטור לטכנולוגיות ולא בעניין יחסי יתן וקח' בין התובע ומר ששון.

76. על אף לא הוכח אמיתות הפרסום בנוגע לחשד לשוחד, יש להחיל על הביטוי את הגנת חובת הפרסום העיתונאי. שכן, היה בסיס למסקנה של הנתבע בדבר חשד בנדון והפרסום נעשה בסבירות ובתום לב. זאת אני קובעת לאור מכלול העדויות, לרבות עדותה של מבקרת הפנים והדו"ח שיצא תחת ידה, אף שהנתבע 'חטא' באי דיוק בהפנותו לדו"ח מבקר המדינה בעוד מבקרת הפנים אינה כפופה לו ופועלת עצמאית. בהחלט ההגנה, התחשבתי גם בחשיבות החשיפה של עיתונות חוקרת ומניעת הרתעה מעיתונאים לפרסם מידע שקיים בו אינטרס ציבורי. עוד יוטעם, כי ברור לקורא הסביר כי קשרי השוחד המיוחסים לתובע הם בגדר "חשד" בלבד ויש לבכר לפיכך את חופש הביטוי על פני שמו הטוב של התובע.

77. על הביטוי בגוף הכתבה: "סולק... מתפקידי ניהול בראשות השידור" נחקר התובע. לשאלה מתי חדל לעבוד ברשות השידור השיב: "פורמלית סוף פברואר 2012.. ש. לא פורמלית! ת. בעצם ב-10.07.11. ביום שבו לא נבחרתי במכרז לתפקיד כמנהל הרדיו שמאוחר יותר המכרז נפסל על ידי בית הדין. ש. ב-10/07/ הפסקת לעבוד: ת. כן. לא נתנו לי יותר לעבוד" (עמ' 18 שורות 6-11). העד יעקב בורובסקי, מי שכיהן כיו"ר ועדת הביקורת וחבר בוועדות השימוע ברשות השידור העיד כי נערך שימוע לתובע לאור חקירת המשטרה בעניין פרסום דו"ח האבחון. לדבריו, בתום השימוע ומחוץ לחדר הדיונים פנה העד לבא כוחו של התובע והיקשה עליו מדוע אינו מיינץ לו לבחון אפשרות של פרישה מרשות השידור. העד לשיטתו אמר כי לאור הצעתו "החל הליך של פרישה והשימוע התייתר" (עמ' 23 שורה 13). בהחלטת הפרקליטות שלא להגיש כתב אישום נכתב: "נתנו דעתנו גם לעובדה שמרשך אינו עוד עובד רשות השידור ושסיום עבודתו בא, בין היתר, על רקע פרישה זו" (נספח 3 לתצהיר המשלים של הנתבע).

78. בנסבות אלו, אף שהתובע עזב את תפקידו בטרם הושלם השימוע ולא סולק כתוצאה ממנו, הביטוי "סולק" משקף את הנסבות לפיהן הוא נאלץ לעזוב את רשות השידור על רקע הפרשה לגביה הוא נחקר במשטרה ובכך, לייתר את השימוע ואולי אף למנוע את העמדתו לדין. אני סבורה גם כי הנתבע, האמין באמיתות הפרסום באותן הנסבות והביטוי 'סולק' הוא ביטוי סביר בנסבות העניין. זאת בפרט, לאור הקשרו של הפרסום, על רקע המועמדות של התובע לתפקיד בעל השפעה ציבורית. לפיכך, חלה הגנת העיתונאות האחראית על הביטוי "סולק" אף שלא הוכח כי הוא אמת.

שיעור הפיצוי:

79. לאור המסקנה אליה הגעתי לפיה כותרת הכתבה היא בגדר לשון הרע ואין בלבד אינה חוסה תחת הגנות החוק, נותר לי לבחון את שיעור הפיצוי המגיע לתובע בגין הפגיעה בשמו הטוב.

80. סעיף 7א לחוק קובע: "... (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק. (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן". על בסיס אותה הוראה בחוק בעניין פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק, מבקש התובע כי ייפסקו לו פיצוי בסך של 140,389 ₪.
81. בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, 04.08.08 נקבע: "הסעדים בגין פגיעה בשם הטוב נגזרים מהאיזון החוקתי שברקע הערכים המתנגשים בתחום זה - הזכות לשם טוב ולפרטיות אל מול חופש הביטוי. בקביעת הסעדים, נלקח בחשבון אופייה של הפגיעה ונסיבותיה, ומעמדם של הפוגע והנפגע (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פד"י מה(2) 489 (1991) (להלן: ענין נוף), 493). חומרת הפגיעה משפיע על שיעור הפיצויים שיש לפסוק (ע"א 552/73 רוזנבלום נ' כץ, פד"י ל(1) 589 (1975) (להלן: ענין רוזנבלום), 595; ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל, פד"י כז(2) 225 (1973) (להלן: ענין פרידמן), 244). תפוצת הפרסום, התנהגות הפוגע, התנהגות הניזוק ומעמדו קודם לפרסום ישפיעו על גובה הפיצוי (ענין רוזנבלום, 594; ענין פרידמן, 245; ענין מיכאלי, 1-570; שנהר, 5-384)" (פסקה 51).
82. בבואי להכריע בשאלת הפיצוי המגיע לתובע נתתי דעתי לשיקולים הבאים: ראשית, עסקינן בפרסום באינטרנט ותפוצתו, רחבה מטבע הדברים. שנית, כפי שעולה מפסק הדין בדנ"א זיין יש לתת משקל לכך שהנתבעים לא פרסמו עדכון על אי העמדת התובע לדין (כמובא בהרחבה בגוף פסק הדין).
- כנגד שיקולים אלו עומדת שאלת שמו הטוב של התובע, שהאמור בגוף הכתבה ולו גם בעניין קבלת דו"ח האבחון ופרסומו על ידו, מלמדים כי יש לו להלין תחילה כנגד עצמו על פגיעתו בשמו הטוב בגין התנהגותו הוא. מכאן עולה, כי אף שכותרת הכתבה פגעה בשמו הטוב ועל הנתבעים לפצות אותו בגינה, בקביעת גובה הפיצוי יש להתחשב בשמו בעיני הציבור לאור הודעת דובר המשטרה בעניינו. הודעה, שלא היטיבה לשמו הטוב.
- בנוסף התחשבתי בשיקול הציבורי ובחשיבות הפרסום ובכך שנדחו טענותיו של התובע בעניין הפרסום בגוף הכתבה.
83. כפי שקבעתי בהרחבה בגוף פסק הדין, לא השתכנעתי כי הנתבע פרסם את הכתבה "בכוונה לפגוע" כאמור בסעיף 7א(ג) כי אם האמין בחובתו המקצועית להוציא לאור את הפרסום. בכך, אין כדי לשנות מקביעתי לפיה הוא לא נהג בזהירות המתבקשת כעיתונאי לברור את מילותיו, בפרט בכותרת הכתבה שפגיעתה קשה נוכח טיבו של הביטוי וחומרתו בעיני הקורא הסביר כמו גם הפסקנות, לפיה התובע עברין.
84. לאור כל האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעים, ביחד ולחוד, בתשלום פיצוי לתובע בסך של 30,000 ש"ח.

85. הנתבעים ישלמו לתובע את הוצאות המשפט וכן הוצאות לשכר טרחת עו"ד בסך של 15,000 ש"ח.

עותק יישלח לצדדים.

ניתן היום, י' שבט תשע"ז, 06 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.

מרים ליפשיץ פריבס 54678313
נוסת מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

נספח 2 – פס"ד ת.א. 2713-07 אריה שקד נ' עגל הזהב עיתונות בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 2713-07 אריה שקד נ' עגל הזהב עיתונות בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת רנר שירלי

אריה שקד

תובע

נגד

1. עגל הזהב עיתונות בע"מ
2. יואב יצחק

נתבעים

ספרות:

א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז)

כתבי עת:

ניבה אלקין-קורן, "המתווכים החדשים" בכיכר השוק", משפט וממשל, כרך 1 ו 381

חקיקה שאוזכרה:

חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סעי' 1, 1.1, 1.2, 1.3, 2(A), 11, 11(A), 11(B), 10(A), 13(4), 5(S), 7(7), 8(8), 14

חוק שירות המדינה (משמעת), תשכ"ג-1963: סעי' 31

מיני-רציו:

* בית המשפט דחה את תביעת לשון הרע שהגיש התובע כנגד הנתבעים שהתבססה על מאמר שפורסם באתר אינטרנט שמפעילה הנתבעת 1. בית המשפט פסק כך משלא נמצאה אפשרות לקבוע האם הבלוג במסגרתו נעשה הפרסום נשוא התביעה היה חלק מעיתון אם לאו. הנטל בעניין זה הוא על התובע המבקש להוכיח את תביעתו ומשלא עשה כן דינה להידחות.

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

התובע – עיתונאי ברשות השידור, הגיש כנגד הנתבעים – חברה פרטית שמנהלת אתר חדשות ועיתונאי ששימש מו"ל ועורך האתר של נתבעת 1, תביעה בגין פרסום לשון הרע. התביעה נסובה סביב מאמר שהתפרסם באתר של הנתבעת שמבטא מחאה על קידומו של התובע ומתארו כמי שבעבר נתפס בקבלת שכר עודף על ידי רישום מנופח של שעות עבודה. על פי כתב התביעה מהווה הפרסום דברי לשון הרע כנגד התובע אשר נועדו לפגוע בו, במשלה ידו ובמשרתו, להשפילו ולבזותו בעיני הבריות. לטענת התובע האמור בפרסום אינו אמת.

בית המשפט דחה את התביעה ופסק כלהלן:

המבחן להיות הפרסום לשון הרע הינו מבחן אובייקטיבי – האם האדם הסביר היה רואה בפרסום בבחינת לשון הרע. ההגדרה אינה מתנה את קיומה של "לשון הרע" בכך שתוכן הפרסום לא יהיה אמת ושאלת אמיתות הפרסום עשויה להיות רלוונטית לשלב ההגנה.

בנסיבות העניין, אין כל ראייה לכך שהתובע לא ביצע את שעות העבודה עליהן דווח. התובע אף קיבל את השכר עבור שעות אלו במלואו בעקבות תביעה שהגיש. עובדות אלו אינן עולות בקנה אחד עם הפרסום נשוא התביעה ממנו עולה כי התובע דווח על שעות עבודה אותן לא ביצע וקיבל שכר בגינן. לנוכח האמור לא עומדת לנתבעים ההגנה של אמת בפרסום.

שאלת תחולתו של סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע על אתרי אינטרנט אינה פשוטה. לקביעה זו עשויה להיות השלכה במישור הפלילי מכוח חוק איסור לשון הרע, השלכה המחייבת זהירות מיוחדת בפרשנות החוק. לקביעה זו עשויה להיות השלכה על זרימת המידע החופשי באינטרנט כמו גם על היותו כלי תקשורת ובמה חופשית להבעת דעות הנגישה לכלל הצבור. השלכה המחייבת אף היא זהירות מיוחדת בפרשנות החוק.

מרכז הכובד הוא בשאלת המדיניות האם יש מקום להטלת אחריות על בעלי ועורכי אתרי אינטרנט בדומה לזו המוטלת על עורך ומו"ל של עיתון. ודוק. השאלה איננה האחריות הישירה של המפרסם שכן לעניין זה מהווה הפרסום באינטרנט פרסום לצורך הטלת אחריות מכוח חוק איסור לשון הרע.

השאלה עניינה האחריות הנוספת של הגורם האחראי ובעל השליטה על האתר בו נעשה הפרסום. "עיתונות אינטרנט" אינה זוכה בהכרח להתייחסות וזה לזו הניתנת לעיתונות המודפסת. כך לעניין הצורך ברישיון. כך לעניין הצנזורה הצבאית. האם לעניין אחריות על פי חוק איסור לשון הרע יש לגזור גזירה שווה בין השניים?

אין לשלול עקרונית את תחולתו של סעיף 11 – שמטיל אחריות על אמצעי תקשורת בגין פרסום לשון הרע – על "עיתונות מקוונת" במקרה המתאים. אתר NFC הינו אתר חדשות ואקטואליה מוכר היטב בקרב קהילת משתמשי האינטרנט ומכיל בתוכו מאגר מידע בתחומים שונים ומגוונים.

גם בהנחה כי חלקים מהאתר הם בבחינת "עיתון" במשמעות סעיף 11 לחוק, לא הובאו במסגרת ההליך דגן כל נתונים לגבי תהליך קליטה וסינון של בלוגים במסגרת האתר. האם יש לראותם כחלק מהעיתון אם לאו. כשמדובר באתר אינטרנט, להבדיל מעיתון מודפס, אין הוא בהכרח עשוי מקשה אחת.

עשויים להיות חלקים שהינם בגדר "עיתון" במשמעות סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, וחלקים שאינם כאלו ויש לראותם כבמה חופשית להבעת דעות, "כיכר העיר הוירטואלית". כך פסקי דין שעסקו ב"טוקבקים" – תגובות שבעקבות פרסום כתבות בעיתונים, קבעו כי אין המדובר בחלק מ"העיתון" לצרכי סעיף 11 לחוק.

בתיק דגן לא הובאו כל נתונים בכל הנוגע למעמד הבלוג, הליך הסינון והעריכה לגביו וכדו'. בנסיבות אלו אין אפשרות לקבוע האם הבלוג במסגרתו נעשה הפרסום נשוא התביעה היה חלק מעיתון אם לאו. הנטל בעניין זה הוא על התובע המבקש להוכיח את תביעתו ומשלא עשה כן דינה להידחות.

פסק דין

רקע

1. התובע הינו עיתונאי ברשות השידור ושימש במועד הגשת התביעה כמנהל חטיבת החדשות של "קול ישראל". הנתבעת 1 הינה חברה פרטית אשר בזמנים הרלוונטיים לתביעה שימשה כבעלים ו/או מנהלת של אתר החדשות "מחלקה ראשונה" NCF (להלן – "האתר"). הנתבע 2 הינו עיתונאי אשר שימש במועדים הרלוונטיים לתביעה כמו"ל והעורך של האתר והינו אף בעל השליטה בנתבעת (ר' סעיפים 1-4 לכתב התביעה סעיף 8 לכתב ההגנה).

ביום 21.12.06 התפרסם באתר מאמר פרי עטו של הכותב בועז מוסקוביץ ז"ל אשר כותרתו "מכתב למוטי שקלאר" (נספח א' לכתב התביעה). בפסקה הראשונה של המאמר כך נכתב: "לאחרונה התבשרנו על-ידי האגודה "לדעת" שאתה מתכוון לקדם לתפקיד מנהל מחלקת החדשות של "קול ישראל" את אריה שקד אשר נתפס בקבלת שכר עודף על-ידי רישום מנופח של שעות עבודה ועקב כך היה אמור להינזף. במקום הנזיפה מקבל אריה שקד קידום – אילו הדברים ברשות השידור היו מתנהלים אחרת, ניתן היה לאמר שהדבר תמוה...ברם אין מקום להפתעה".

כתבי הטענות

2. על פי כתב התביעה מהווה הפרסום דברי לשון הרע כנגד התובע אשר נועדו לפגוע בו, במשלח ידו ובמשרתו, להשפילו ולבזותו בעיני הבריות. לטענת התובע האמור בפרסום אינו אמת. התובע לא רק שלא נתפס בקבלת שכר עודף על ידי רישום מנופח של שעות עבודה אלא אף הגיש תביעה לבית הדין האזורי לעבודה בגין שעות עבודה שלא שולמו לו ובעקבות הגשת התביעה שולמו לו מלוא שעות העבודה שנתבעו. התובע מעולם לא ננזף, אלא הוזמן לשימוע בפני סמנכ"ל כ"א ומינהל ברשות השידור ולאור הסבריו החליט המנכ"ל שלא לנקוט כנגדו בצעדים משמעותיים כלשהם. עוד נטען על ידי התובע כי הפרסום אשר נעשה בלא לקבל את תגובתו מבעוד מועד גרם לפגיעה קשה בשמו הטוב ובתדמיתו הציבורית והמקצועית, וכן גרם לו לעוגמת נפש קשה. לטענת התובע הפגיעה בו חמורה במיוחד לאור מקצוע העיתונות בו הוא עוסק אשר מצריך בעיני הבריות יושר אישי רב ויושרה עיתונאית. על פי כתב התביעה פניית התובע לנתבעים בדרישה לפרסום התנצלות לא נענתה באופן ענייני ולא פורסמה כל התנצלות. לטענת התובע הנתבעת 1 אחראית כלפיו מכח היותה האחראית לאמצעי התקשורת בהיותה בעלת האתר ואילו הנתבע 2 אחראי בהיותו עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום והוא משמש אף כבעלי הנתבעת 1.

התביעה הוגשה במקור גם כנגד הכותב, בועז מוסקוביץ ז"ל, אך לאחר שנפטר תוך כדי ההליך התביעה כנגדו נמחקה (ר' פרוטוקול מיום 28.10.08).

בכתב ההגנה טוענים הנתבעים להיעדר יריבות בינם לבין התובע מאחר וכותב הכתבה אינו עיתונאי בשרות הנתבעים והוא במעמד של "בלוגר" באינטרנט כאשר כל האחריות ל"בלוג" שלו חלה עליו. לטענת הנתבעים חיוב אתר האינטרנט לתוכן ה"בלוג" יש בו משום פגיעה בחופש הביטוי וחסימת זרימת המידע החפשי ברשת האינטרנט. עוד נטען בכתב ההגנה כי הפרסום נעשה לאור מכתב שכתב עו"ד אסף רוזנברג ממונה בכיר על משמעת בנציבות שירות המדינה בעניינו של התובע ואשר בו הומלץ לסמנכ"ל כ"א ברשות השידור לנקוט בהליך נזיפה בגין דווח שעות עבודה שלא שיקפו את המצב כהוויתו בכך שדווח על עבודה שבוצעה מהבית כאילו בוצעה במשרד. לאחר הפרסום ובעקבות מכתב מב"כ התובע ביקשו הנתבעים את פרוטוקול ההחלטה לפיה הוחלט שלא לנקוט כנגד התובע בצעדים משמעתיים אך ב"כ התובע נמנע מלהמציא את הפרוטוקול המבוקש. לטענת הנתבעים מדובר בהבעת דעה בתום לב ולנתבעים עומדות הגנות סעיפים 13(4) (5) (7) (8) (10) לחוק איסור לשון הרע.

3. מטעם התובע הוגש תצהירו של התובע. מטעם הנתבעים הוגש תצהירו של התובע וכן זומנו לעדות ללא תצהיר מר צבי צימרמן מי שהיה במועדים הרלוונטיים סמנכ"ל כח אדם ברשות השידור ומי שקיים את השימוע בעניינו של התובע, עו"ד טלילה שחר רוזנפלד מי שהיתה בחלק מהזמנים הרלוונטיים לתביעה תובעת באגף המשמעת בנציבות שירות המדינה, עו"ד אסף רוזנברג מי שהיה בחלק מהזמנים הרלוונטיים מנהל אגף המשמעת בנציבות שירות המדינה ומרדכי שקלאר שהיה בזמנים הרלוונטיים מנהל רשות השידור. המצהירים נחקרו על תצהיריהם והצדדים הגישו סיכומים בכתב.

הטענות בסיכומים

4. לטענת ב"כ התובע בסיכומיו מהעדויות עולה כי מעשיו של התובע היו במסגרת הנורמה הקיימת אותה עת ברשות השידור וכי בפועל ומכת תפקידו באותה עת כרכז מערכת החדשות עבד התובע את השעות עליהן דווח. הוכח כי התובע מעולם לא ננזף אלא זומן לשימוע ולאור הסבריו בנוגע לאופן רישום השעות הנוספות בהתאם לנוהג ששרר אותה עת ברשות השידור החליט מנכ"ל רשות השידור שלא לנקוט בצעדים משמעתיים כנגד התובע. על אף האמור לא הביעו הנתבעים כל חרטה על הפרסום ואף לא פרסמו כל התנצלות בגינו, התנהלות המלמדת כי כל תכליתו של הפרסום היתה לפגוע בתובע ובמשרתו ולהביא לביטול מנויו למנהל חטיבת החדשות ב"קול ישראל". המבחן לקיומה של לשון הרע הוא אובייקטיבי, בו נבחן הפרסום במשקפי האדם הסביר ויש לבחון את הפרסום באספקלריה של מובן הטבעי והרגיל של המילים. על פי המבחן האמור הפרסום נשוא התביעה הוא בבחינת לשון הרע. בתי המשפט קבעו באופן שיטתי כי פרסום לשון הרע באינטרנט הינו בגדר לשון הרע כמשמעותו בחוק והנתבעים אחראים לפרסום זה בהתאם לסעיף 11 לחוק. עוד נטען בסיכומים כי הנתבעים לא הצליחו להוכיח קיומה של הגנה על פי חוק איסור לשון הרע. לטענת ב"כ התובע זכאי התובע לכפל פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לחוק בשל העובדה שהפרסום נועד לפגוע בתובע בכוונה ובזדון.

לטענת הנתבעים בסיכומיהם פרסום מאמרו של הכותב נעשה מבלי שהנתבע ראה או בחן את הפרסום מבעוד מועד. בניגוד לטענת התובע המאמר לא נועד לפגוע בו אלא לבקר את אופן התנהלותו של שקלאר. העובדות והעדויות שהוצגו בבית המשפט מוכיחות כי הפרסום היה נכון בעיתו, כי הוא מהווה דיווח נכון והוגן על ההליך החקירתי שהתנהל כנגד התובע כפי שהיה ידוע אותה עת ובכל מקרה חוסה בצל ההגנות שבחוק. הנתבעים הציגו בפני בית המשפט שורה של מסמכים ועדויות המעידים כי בעקבות תלונה שהגישו מנהליו של התובע נפתחה כנגדו חקירה משמעתית. מהמסמכים ומהעדויות עולה כי התובע ידע היטב כי לא יוכל לקבל תשלום בגין שעות עבודה מהבית, בין שביצע אותן ובין שלא וזאת בשל הוראות החוק המחייבות אישור מוקדם של הגורמים המוסמכים. על כן פעל התובע, כך לטענת הנתבע, בדרך של הונאה ורישום כוזב. הוא הציג את אותן שעות שעבד מהבית כטענתו כאילו ביצע אותן במשרד ועל כן יש לאמר כי התובע אכן נתפס בקבלת שכר מנופת בגין "שעות עבודה מהמשרד" עליהן דווח שאותן לא עבד מהמשרד. לטענת הנתבעים עומדת להם הגנת אמת בפרסום ויש ליתן עדיפות ערכית לקיומו של עניין ציבורי בדוחות אודות מנהל בלתי תקין על פני הגנה על שמם הטוב של אישי צבור. עוד נטען בסכומים כי אתר אינטרנט אינו "אמצעי תקשורת" כהגדרתו בסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע. לפיכך לא קיימת אחריות לאתר האינטרנט ולעורך האתר בגין לשון הרע שמבוצע על ידי פרסום של "בלוג" באתר. חיוב הנתבעים באחריות נזיקית כדרישת התובע עלול לפגוע אנושות בחופש הביטוי שכן בעלי אתרים יאלצו להגביל את חופש הבטוי של עשרות או מאות אלפי בלוגרים הפעילים בישראל אלא אם כן יספקו ראיות וחוות דעת משפטית מראש לגבי כל פרסום. בנוסף גם הבלוגרים עצמם יגבילו עצמם מאוד וימנעו מלפרסם דברי ביקורת כנגד אישים העלולים לרדוף אותם בתביעות סרק.

בסיכומי התשובה טוען התובע כי הנתבעים כלל אינם מתמודדים עם השאלה המשפטית העיקרית בבסיס התובענה והיא האם הפרסום היה נכון ומדויק או שמא מוטעה כעולה מסכומי התובע.

דיון

5. סעיף 2(א) לחוק איסור לשון הרע קובע כי "**פרסום, לעניין לשון הרע – בין בעלפה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר**". מדובר בהגדרה שעל פי לשונה אינה ממצה את כל דרכי הפרסום האפשריות (ר' א. שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז-1997), בעמ' 86). כבר נפסק כי "הגדרת המונח 'פרסום' בחוק איסור לשון הרע היא רחבה דיה כדי להכניס תחת כנפיה גם פרסום ברשת האינטרנט" (ר' כב' השופט י. עמית בר"ע (חי') 850/06 רמי מור נ. ידיעות אינטרנט מערכות אתר YNET – מערכת הפורומים, [פורסם בנבו] פסקה 24; כב' השופט י. שנלר ת.א. (פ"ת) 6161/01 נעמי רייכמן נ. רמי יצהר, [פורסם בנבו] פסקה 7; כב' השופטת ת. אברהמי בת.א. (ת"א) 51859/06 עו"ד שמעון דיסקין נ. הוצאת עיתון הארץ בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 47. ר' גם יובל קרניאל "אנונימיות ולשון הרע באינטרנט – בין חופש הביטוי להפקרות" פורסם באתר המכון הישראלי לדמוקרטיה).

6. האם מאמר ה"בלוגר" מהווה לשון הרע?

על פי סעיף 1 לחוק "לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם.

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדות לו;

(3) לפגוע באדם או במשרתו, אם משרה צבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או

במקצועו;

..."

המבחן להיות הפרסום לשון הרע הינו מבחן אובייקטיבי – האם האדם הסביר היה רואה בפרסום בבחינת לשון הרע (ר' א. שנהר, לעיל, בעמ' 122 והאסמכתאות הנזכרות שם; ע"א 740/86 תומרקין נ. העצני, פ"ד מג(2) 333, 337) כאשר יש לפרש את המילים לפי מובנן הטבעי והרגיל (ר' ע"א 723/74 הוצאת עתון הארץ בע"מ ואח' נ. חברת החשמל בע"מ ואח', פ"ד לא(2) 281, 300, 318). ההגדרה שבסעיף "אינה מתנה את קיומה של "לשון הרע" בכך שתוכן הפרסום לא יהיה אמת" ושאלת אמיתות הפרסום עשויה להיות רלוונטית לשלב ההגנה (ר' א. שנהר, שם, בעמ' 121).

המאמר בענייננו אינו מעורר קושי פרשני מיוחד. האמירה כי התובע "נתפס בקבלת שכר עודף על ידי רישום מנופח של שעות עבודה" מובנה הרגיל הוא כי התובע דיווח דווח כזב על שעות עבודה אותן לא ביצע וקיבל שכר בגין. בהמשך אף צויין כי במקום להינזף בגין התנהגותו זו, קודם התובע במקום עבודתו. כלומר, ראוי היה להעניש את התובע בגין התנהלותו זו אך תחת זאת נעשה המעשה הלא ראוי של קידומו. מדובר במאמר אשר מקיים את תנאי סעיפים 1(1)-(3) לחוק איסור לשון הרע.

7. האם חוסה הפרסום בצל אחת ההגנות שבחוק?

בסכומי הנתבעים נטען כי עומדת להם הגנה של אמת בפרסום בהתאם לסעיף 14 לחוק. אין בידי לקבל טענה זו.

מהראיות עולה כי ב-2005 הוגשה לנציבות שרות המדינה תלונה כנגד התובע על ידי מנהל כח אדם דאז ברשות השידור בחשד לדיווחי שעות כוזבים, היעדרות בעת אירועים חדשותיים ועוד. בדיקת נציבות שרות המדינה העלתה כי בין התובע לממונה הישיר עליו שוררים יחסי עבודה עכורים אשר הובילו למידורו מנושאים עליהם הוא מופקד ונטילת סמכויותיו ועל כן הוחלט כי אין מקום לנקיטת הליכי משמעת כנגדו בגין אירועים שיש להם זיקה ישירה ליחסים המקצועיים העכורים (ר' נ/4 ונספח א' לנ/4; ת/1). בנושא דווח השעות העלתה בדיקה מטעם נציבות שרות המדינה כי לא נמצאו ראיות לכך שהתובע לא ביצע בפועל את שעות העבודה עליהן דווח (ר' סעיף 5 לנ/4 – מכתבו של אסף רוזנברג, מי שהיה אז מנהל אגף המשמעת בנציבות שרות המדינה). עם זאת נמצא כי התובע מדווח על עבודה שבוצעה מהבית כאילו בוצעה במשרד (ר' שם). מאחר והתברר כי מדובר בתופעה מאוד רווחת ברשות השידור כאשר לטענת התובע ועובדים נוספים ברשות השידור קיימים נהלי עבודה המתירים זאת, הוחלט לבחון את הנושא בצורה מעמיקה מול פרקליטות המדינה. בעקבות זאת נתגבשה המלצה והוצא מכתב למנכ"ל רשות השידור כיצד לנהוג מכאן ואילך כלפי כלל העובדים (ר' עדותו של אסף רוזנברג בעמ' 6, שורות 23-32). במכתב ההמלצה צויין כי טענת העובדים בדבר נוהג

בן שנים רבות בנושא המעוגן בהסכמים ונהלים פנימיים המאפשרים זאת, אומתה על ידי בכירים ברשות (ר' נספח ב' לנ/4). מאחר וצורת דווח זו אינה תקינה, הוחלט בעניינו של התובע להמליץ על נזיפה פנים משרדית בכפוף לשמוע בהתאם להוראות סעיף 31 לחוק שרות המדינה (משמעת), התשכ"ג-1963 (ר' סעיפים 8-9 לנ/4; עדותו של אסף רוזנברג בעמ' 8, שורות 9-8). התקיים הליך של שימוע בפני מר צבי צימרמן סמנכ"ל כ"א ומנהל ברשות השידור (ר' סכום השמוע נ/1) אשר בשורה התחתונה כתב בהמלצתו מאחר ולא נמצאו ראיות שהעובד לא ביצע בפועל את השעות עליהן דווח אין מקום לנזיפה. עם זאת, המליץ להעיר הערה כתובה שתשמש אזהרה לעתיד (ר' נ/3; עדותו בעמ' 19, שורות 13-28). בהחלטתו של מנכ"ל רשות השדור מוטי שקלאר הוא מציין כי "לאחר שקראתי את הסברך בשימוע ובהכירי את אופן העבודה בחטיבת החדשות בטלוויזיה וברדיו הכרוכה בעבודה מסביב לשעון, אני מוצא לנכון בצעדים משמעותיים. כפי שהבהרת בשימוע, אני סמוך ובטוח שתפעל בעתיד לפי הנהלים שייקבעו" (ר' נספח ה' לתצהיר התובע). תביעה שהגיש התובע לתשלום בגין השעות הנוספות לבית הדין האזורי לעבודה ואשר בה יוצגה רשות השדור על ידי הפרקליטות, נתקבלה במלואה במסגרת הסדר פשרה (ר' נספח ג' לתצהיר התובע).

אלו הן העובדות שהוכחו. עולה מהן כי אין כל ראיה לכך שהתובע לא ביצע את שעות העבודה עליהן דווח. התובע אף קיבל את השכר עבור שעות אלו במלואו בעקבות תביעה שהגיש. עובדות אלו אינן עולות בקנה אחד עם הפרסום נשוא התביעה ממנו עולה כי התובע דווח על שעות עבודה אותן לא ביצע וקיבל שכר בגין. לנוכח האמור לא עומדת לנתבעים ההגנה של אמת בפרסום.

בכתב ההגנה טענו הנתבעים לקיומן של הגנות נוספות אך לא חזרו על טענותיהם אלו במסגרת הסכומים ונראה כי נזנחו.

8. האם ניתן להטיל אחריות על אתר אינטרנט ועורכיו בגין פרסום לשון הרע על ידי "בלוגר"?

על פי סעיף 11(א) לחוק איסור לשון הרע:

"פורסמה לשון הרע באמצעי התקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת"

סעיף 11(ג) קובע כי:

"בחוק זה –

"אמצעי תקשורת" – עיתון כמשמעותו בפקודת העיתונות (להלן – העיתון) וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור;

"עורך אמצעי תקשורת", בעיתון – לרבות עורך בפועל, ושידור – לרבות עורך התכנית שבה נעשה הפרסום.

"אחראי לאמצעי התקשורת", בעיתון – המוציא לאור, ושידורי רדיו וטלוויזיה – מי שאחראי לקיומם."

"עיתון" מוגדר בפקודת העיתונות כ"כל דבר דפוס המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות...הנדפס... והיוצא לאור בישראל..." כל דבר-דפוס המכיל חדשות, ידיעות, סיפורי מאורעות, או כל הערות, ציונים או באורים בקשר עם אותם חדשות, ידיעות או סיפורי מאורעות, או עם כל ענין אחר בעל חשיבות צבורית, הנדפס בכל לשון והיוצא לאור בישראל למכירה או להפצת חנים, לעיתים קבועות או בלתי קבועות, אך אין הוא כולל כל דבר דפוס היוצא לאור ע"י ממשלת ישראל או למענה".

לטענת התובע יש לראות באתר האינטרנט בו נעשה הפרסום "אמצעי תקשורת" בהתאם לאמור בסעיף 11(ג) לחוק ויש להטיל אחריות על הנתבעים 1-2 כאחראית ועורך אמצעי התקשורת. לטענת הנתבעים אתר אינטרנט אינו "אמצעי תקשורת" כהגדרתו בסעיף 11 לחוק ולפיכך לא ניתן להטיל אחריות מכח סעיף 11 על הנתבעים 1-2.

9. השאלה האם ניתן לראות באתר אינטרנט כ"אמצעי תקשורת" במשמעות סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, קיבלה עד כה תשובות שונות בפסיקה.

בק"פ 145/00 ויסמן נ. גולן ואח' [פורסם בנבו] (שלום-ת"א) קבעה כב' השופטת רייד-שפירא כי "...כשם שאחריותו של עורך עומדת אם הכתבה מודפסת בעיתון, כך היא קיימת ועומדת כשהכתבה מוקרנת על צגי המחשב באתר הרשמי של העיתון". מנגד בת.א. 7330/00 בורוכוב נ. פורן [פורסם בנבו] (שלום – כפר סבא) קבע כב' השופט אמיר כי אין לגזור גזירה שווה לצורך הטלת אחריות על עורך בין עיתון מודפס לבין אתר אינטרנט אף של אותו עיתון עצמו (לפסקי דין נוספים ששללו תחולת סעיף 11 על אתרי אינטרנט, ר' תא (ת"א) 14303/08 רבקה פלח – חנות "בייבי פלוס" נ. פלוגית, [פורסם בנבו]; תא (ת"א) 12281/07 נתן הופמן נ. תפוז אנשים בע"מ, [פורסם בנבו]; תא (ת"א) 32986/03 בושמיץ משה נ. אהרונוביץ ענת, [פורסם בנבו]. עם זאת, פסקי דין אלו לא דנו באתרי אינטרנט "דמויי עיתון"). בתוך מצויים פסקי דין שאינם שוללים תחולה עקרונית של סעיף 11 גם על אתרי אינטרנט ובלבד שאלו נושאים מאפיינים של עיתון. כך בת.א. 37692/03 יצחק סודרי נ. ארנון שטלרד [פורסם בנבו] מציינת כב' השופטת רונן בהתייחס לפסק הדין בעניין בורוכוב כי "כשלעצמי אני סבורה כי השאלה האם אתר אינטרנט הוא "עיתון" איננה נקיה מספקות, כאשר מדובר באתר שיש לו המאפיינים של "עיתון", למעט המאפיין של "הדפסה". כך, כאשר מדובר באתר שיש לו עורך, הממין ומסנן את התכנים המתפרסמים בו, אתר בו קיימים כתבות ופרסומים המתפרסמים על דעת המערכת, השאלה האם מדובר ב"עיתון" על כל הכרוך בכך, למרות שלא מדובר ב"דבר דפוס", איננה פשוטה". באותו מקרה לא נדרשה הכרעה בשאלה מאחר ומדובר היה באתר שאינו דומה כלל לעיתון מבחינת מאפייניו. בת.א. (ראשל"צ) 5844/07 וינטרוב ואח' נ. גלובס פבלישר עיתונות (1983) בע"מ [פורסם בנבו] קבע כב' השופט שוורץ כי במקרים המתאימים אין מניעה כי עיתון מקוון ייחשב כ"עיתון" וכ"אמצעי תקשורת" לצורך החוק. באותו מקרה קבע כי בהתחשב באופיו של האתר, אתר גלובס, המתנהל בדומה לעיתון במובן זה שמועסקים בו כתבים ועורך אתר, יש לראותו כעיתון לצרכי סעיף 11.

10. אכן שאלת תחולתו של סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע על אתרי אינטרנט אינה פשוטה. לקביעה זו עשויה להיות השלכה במישור הפלילי מכח חוק איסור לשון הרע, השלכה המחייבת זהירות מיוחדת בפרשנות החוק. לקביעה זו עשויה להיות השלכה על זרימת המידע החופשי באינטרנט כמו גם על היותו כלי תקשורת ובמה חופשית להבעת דעות הנגישה לכלל הצבור. השלכה המחייבת אף היא זהירות מיוחדת בפרשנות החוק.

גם בהנחה שחל סעיף 11 האמור על אתרי אינטרנט כאלו או אחרים, מתעוררת השאלה האם חל הסעיף על כל האתר או חלקו? כך מתעוררת השאלה האם "טוקבקים" הם חלק מהעיתון? האם "בלוגים" הם חלק מהעיתון? כולם? חלקם?

שאלה נפרדת היא השאלה, בהנחה שסעיף 11 אינו חל על אתר אינטרנט כזה או אחר, האם ניתן להטיל אחריות על בעלי ו/או מנהלי האתר לפרסום המהווה לשון הרע אשר פורסם במסגרת האתר על ידי צד ג' וזאת מכח דיני הנזיקין הכלליים. גם שאלה זו זכתה להתייחסות בפסיקה ואף לגביה ניתן להבחין בגישות שונות. בתיק שבפני לא הועלתה הטענה כי יש להטיל אחריות על הנתבעים גם אם סעיף 11 אינו חל, ולא ראיתי איפוא מקום לדון בה. (לדיון בשאלת אחריותם של ספקי שירותים לתכנים שמקורם בצד ג' והמהווים לשון הרע, ר' ניבה אלקין-קורן, "המתווכים החדשים ב"כיכר השוק" הוירטואלית", משפט וממשל ו' (תשס"ב) 365, בעמ' 377 ואילך).

11. הגם ששאלת תחולתו של סעיף 11 על אתרי אינטרנט מעוררת קשיים מילוליים בפרשנות ההוראה, לא קשיים אלו הם מרכז הכובד בפרשנות סעיף 11. מרכז הכובד הוא בשאלת המדיניות האם יש מקום להטלת אחריות על בעלי ועורכי אתרי אינטרנט בדומה לזו המוטלת על עורך ומו"ל של עיתון. ודוק. השאלה איננה האחריות הישירה של המפרסם שכן לעניין זה מהווה הפרסום באינטרנט פרסום לצורך הטלת אחריות מכח חוק איסור לשון הרע. השאלה עניינה האחריות הנוספת של הגורם האחראי ובעל השליטה על האתר בו נעשה הפרסום. "עיתונות אינטרנט" אינה זוכה בהכרח להתייחסות זהה לזו הניתנת לעיתונות המודפסת. כך לעניין הצורך ברישיון. כך לעניין הצנזורה הצבאית. האם לעניין אחריות על פי חוק איסור לשון הרע יש לגזור גזירה שווה בין השניים? שאלת המדיניות, הפרשנות התכליתית של ההוראה, מחייבת תזרה לרציונאליים שבבסיס הטלת האחריות מכח סעיף 11 מלכתחילה. טעמים אלו עניינם יכולת השליטה של הגורמים האחראיים על תכני הפרסום, אשר באה לידי ביטוי באמצעות סינון ועריכה קודם לפרסום. סינון ועריכה אלו הם גם המקנים בעיני הצבור משנה תוקף לאמינות המידע המתפרסם באמצעי התקשורת אשר פורטו בסעיף 11.

האם הצבור מייחס לאתרי "עיתונות מקוונת" את אותה מידת אמינות המיוחסת לעיתונות המודפסת? שאלה זו אינה פשוטה (השווה לשאלה שמעורר יובל קרניאל במאמרו Defamation on the Internet – A New Approach to Libel in Cyberspace 2 J. Int'l Media & Entertainment Law (2009) 215 האם פרסום באינטרנט יכול בכלל להוות לשון הרע לאור אופיו של האינטרנט והתייחסות הצבור אליו). עם זאת, הוצאת אתרי אינטרנט מגדר תחולתו של

סעיף 11 נותנת עדיפות לעיתונות הוירטואלית, מעודדת את המעבר אליה בלבד, ומאפשרת פרסום לשון הרע גם מקום בו קיימת בקרת עריכה וסינון והתיימרות לאמינות המידע. סבורה אני איפוא כי אין לשלול עקרונית את תחולתו של סעיף 11 על "עיתונות מקוונת" במקרה המתאים.

12. בענייננו אין מחלוקת בין הצדדים כי אתר NFC הינו אתר חדשות ואקטואליה מוכר היטב בקרב קהילת משתמשי האינטרנט ומכיל בתוכו מאגר מידע בתחומים שונים ומגוונים (ר' סעיף 7 לכתב התביעה; סעיף 11 לכתב ההגנה). עוד אין מחלוקת כי האתר מצהיר על עצמו כמכוון ל:

"קהל היעד צרכני חדשות ואקטואליה, בעלי מקצועות חופשיים, יזמים ואנשי עסקים, אישי צבור וממשל, שופטים, סטודנטים, עובדים בכירים מנהלים וכו'. מדובר בקהל גולשים מעניין ומעורב, איכותי וברמת הכנסה גבוהה מאוד (יחסית). קהל המשתמשים בתכני האתר הינו כ-350 אלף גולשים שונים.

האתר זוכה לעניין רב, הוא נחשב לאחד מאתרי התוכן הגדולים והטובים ומתחרה ישירות באתרי התוכן הגדולים: Ynet, מעריב, הארץ ואחרים. בנוסף לחברי המערכת מארח האתר יותר מ-100 אישים הכותבים מאמרים. תכני האתר מצוטטים לעיתים קרובות באמצעי התקשורת האלקטרוניים והכתובים" (ר' סעיף 7 לכתב התביעה; סעיף 11 לכתב ההגנה).

13. מעבר לכך שהאתר מעיד על עצמו כמתחרה בעיתונות כמשמעותה בפקודת העיתונות טרם עידן האינטרנט, מהמפורט לעיל עולה כי לאתר חברי מערכת, ועורך (ר' סעיף 4 לכתב התביעה וסעיף 8 לכתב ההגנה). לא הובאו במסגרת ההליך שבפני כל נתונים על דרך ניהול האתר ועל הליך הסינון והעריכה המופעל על ידי העורך ו/או חברי המערכת הגם שניתן להניח כי אלו קיימים, לפחות ככל הנוגע לחלק מהאתר. עם זאת, הפרסום נשוא התביעה נעשה על ידי "בלוגר".

בכתב ההגנה שהגיש הכותב עצמו טרם מותו כך נכתב: "הנתבע הינו אזרח ישראל העוסק בתחום המחשבים. הנתבע אינו עיתונאי במקצועו, אלא אזרח הנוהג לפרסם מעת לעת מכתבים, בהם הוא מביע את דעתו האישית בנוגע לנושאים בעלי חשיבות ציבורית. חלק ממכתבים אלו מפורסמים על ידי התקשורת המקוונת, ובכלל זה באתר הנתבעת 1, במסגרת "בימה חופשית" שהינה מסגרת המאפשרת הבעת דעות אישיות של גולשי אינטרנט" (סעיף 5 לכתב ההגנה). בכתב ההגנה שהוגש מטעם הנתבעים 1-2 נטען כי אין כל יריבות בינם לבין התובעים וכי הכותב היה במעמד של כותב בלוג באינטרנט "כאשר כל האחריות ל"בלוג" שלו חלה עליו" (ר' סעיף 1 לכתב ההגנה). על פי סעיף 3 לתצהירו של הנתבע 2 עליו לא נחקר "...מושקוביץ לא היה אחד מאנשי האתר, אלא פובליציסט עצמאי שכותב מאמרי דעה בכמה אתרים. מזמן לזמן נהג להעביר לפרסום מאמרים – כאורח, גם לאתרי". בסכומי הנתבעים 1-2 נטען כי "...הבלוגר מוסקוביץ (ז"ל) ..היה עד מותו אחד מ-1,100 בלוגרים (!) שנהגו להזרים מאמרי דעה וביקורת לאתר" (סעיף 2) וכי "...פרסום מאמרו של...מוסקוביץ נעשה באתר במסגרת האמורה מבלי שהנתבע 3 (ככל הנראה הכוונה לנתבע 2 – ש.ר.) ראה או בחן את הפרסום מבעוד מועד" (סעיף 3).

גם בהנחה כי חלקים מהאתר הם בבחינת "עיתון" במשמעות סעיף 11 לחוק, לא הובאו במסגרת ההליך שבפני כל נתונים לגבי תהליך קליטה וסינון של בלוגים במסגרת האתר. האם יש לראותם כחלק מהעיתון אם לאו. כשמדובר באתר אינטרנט, להבדיל מעיתון מודפס, אין הוא בהכרח עשוי מקשה אחת. עשויים להיות חלקים שהינם בגדר "עיתון" במשמעות סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, וחלקים שאינם כאלו ויש לראותם כבמה חופשית להבעת דעות, "כיכר העיר הוירטואלית". כך פסקי דין שעסקו ב"טוקבקים" – תגובות שבעקבות פרסום כתבות בעיתונים, קבעו כי אין המדובר בחלק מ"העיתון" לצרכי סעיף 11 לחוק (ר' תא(ת"א) 51859/06, לעיל; תא (ראשל"צ) 5844/07 לעיל). בתיק שבפני לא הובאו כאמור כל נתונים ככל הנוגע למעמד הבלוג, הליך הסינון והעריכה לגביו וכדו'. בנסיבות אלו אין בידי לקבוע האם הבלוג במסגרתו נעשה הפרסום נשוא התביעה היה חלק מעיתון אם לאו. הנטל בעניין זה הוא על התובע המבקש להוכיח את תביעתו ומשלא עשה כן דינה להידחות.

התביעה נדחת.

בנסיבות העניין אין צו להוצאות.

ניתן היום, יג' שבט תשע"ב, 6 פברואר 2012, בהעדר הצדדים.

רנר שירלי 54678313

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

תמליל שיחה בין אורן פריסקי לבין אריה שקד

(קובץ ראיון עם אריה שקד מגזין התקשורת של קול הקמפוס והעין השביעי. mp3)

השבוע התקבלה החלטה בבית משפט שיואב יצחק והאתר	אורן :	1
שלו ניוז 1 הוציאו את דיבתו של אריה שקד, לשעבר מנהל		2
קול ישראל. לפני כמה שנים התפרסמה ידיעה תחת הכותרת		3
יחברייך אריה שקד מנסה לשוב לזירה והשופטת מבית		4
המשפט השלום בירושלים, מרים ליפשיץ-ריבס, החליטה		5
שלמרות שחלק מהטענות בידיעה נכונות ולמרות שבחלק		6
מהמקרים שמורה ליואב יצחק הגנת תום הלב והגנות		7
אחרות, בחוק איסור לשון הרע, עדיין הכותרת עצמה לא		8
זוכה להגנות אלה ולכן חייבה אותו לשלם לאריה שקד		9
30,000 שקלים כפיצוי ועוד 15,000 שקלים הוצאות משפט.		10
יואב יצחק כבר הודיע שיערער, אבל בינתיים אנחנו רוצים		11
לדבר עם מי שזכה בתביעה, אריה שקד.		12
שלום, אתה אינו על הקו?		13
שלום וברכה.	אריה :	14
קודם כל, אתה מרוצה מהפסיקה הזאת?	אורן :	15
כן, בחלט אני מרוצה.	אריה :	16
בוא נתחיל מזה, שיש אתרים שבהם מגיבים בצורה אחת לכך	אורן :	17
שמגישים נגדם תביעת דיבה ויש אתרים שבהם מגיבים	אריה :	18
אחרת.	אריה :	19
בוא נגיד, יואב יצחק והאתר שלו ניוז 1 לזכותם יאמר		20
שפרסמו גם את פסק הדין, אבל הם ליוו את כל התהליך הזה		21
גם בפרסומים על אודותיך. אתה חששת מאיזשהו בקלש כזה		22
כשהחלטת להגיש תביעה נגד האתר?		23
אני ידעתי שאני ניגש לתביעה הזו בידיים נקיות. שום דבר	אריה :	24
מהטענות שיואב יצחק נגדי אין לו בסיס. אני הייתי שם, אני		25

אריה :
(פסק דיין)

עשיתי את הדברים כפי שניחלתי את קול ישראל נגד, אני	1
מוכרח להגיד, הרפורמה ברשות השידור. אין בסיס לאף אחת	2
מהטענות שלו.	3
הבעיה בטענות דיבה במדינת ישראל הפכה להיות שאתה	4
צריך להוכיח שאין לך אחות. אני חושב שאת כל הטענות	5
שלי, כמעט את כולן, ברובן, היא קיבלה אחת לאחת. מי	6
שקורא היטב את פסק הדין, מבין שכל הטענות שהתקבלו,	7
שום דבר מהטענות לא חשדות לא לשוחד ולא סיפורי סבתא.	8
רגע, אני חייב לעצור אותך, אריח אני מצטער, אבל בפסק	9 אורן:
הדין נקבע שאפשר לכתוב שניסית להטות את הליך, את	10
ההליך למכרז בחירת מנהל קול ישראל וגם שניתן לכתוב	11
שסולקת מרשות השידור. כי עזבת לפני שנערך השימוע. אלה	12
שתי טענות קשות.	13
שני הדברים, שני הדברים אינם נכונים. אני פרשתי מרצוני	14 אריה:
מרשות השידור, אחרי שהתנהלה שהחליטה ולקחה, קיבלה	15
את המקום שם, התחילה להתנכל. ההתנכלות הזאת לא היתה	16
לרוחי.	17
אחרי שניחלתי את קול ישראל בהצלחה במשך 3 שנים,	18
החלטתי שמקומי כבר אינו ברשות השידור וחלכתי בלי שום	19 א:
קשר לתביעות ולא לתביעות המשפטיות ולא לדיבה ולא	20
להטיית 2.59... עובדתית, נודע לי גם שפרקליטות המדינה	21
סגרה את התיקים. מעולם לא נתקרתי על זה, מעולם לא	22
נחשדתי בזה. אתה לא מבין מאיפה הטענות המופרכות הללו.	23
אני בעצם מבין מאיפה, אבל חבל להיכנס לזה.	24
השופטת גם, השופטת גם מצאה שיואב יצחק לא פעל	25 אורן:
ממניעים זרים או בשליחותו של משהו ונתנה לו את הגנת	26
תום הלב, למרבית הכתבה?	27

ממש לא. היא נתנה לו את הגנת תום הלב בסעיפים קטנים	אריה:	1
מאד, אחרת היא לא היתה מרשיעה אותו ומחייבת אותו		2
בעניין.		3
טוב, זו לא הרשעה. אנחנו לא בדין פלילי, זו לא הרשעה. היא	אורן:	4
רק קבעה שהכותרת, הכותרת לא זוכה להגנת תום הלב.		5
היא לא סתם מחייבת אותו. מה שחשוב הוא והמסר הוא	אריה:	6
חשוב, המסר החשוב הוא, שאדם אינו יכול להשתלח באנשים		7
אחרים ולפגוע בשמם הטוב, מבלי להתבסס על עובדות. והוא		8
המציא עובדות. פירש עובדות בצורה מעוותת ומסובכת,		9
והתוצאה היא בפסק הדין, אז אני לא צריך יותר.		10
אם השופטת מצאה אותו חייב בדין, אז מה אני צריך לנסות		11
ולחסביר את פסק הדין?		12
אבל היא קבעה שהוא חייב בדין רק על סמך הכותרת שהוא	אורן:	13
נתן.		14
לא, היא פרטה את כל הטענות שלו. הוא האשים אותי בקבלת	אריה:	15
שוחד, הוא האשים אותי בניסיון להטות מכרז. היא לא		16
קיבלה את הטענות הללו.		17
טוב, לא.	אורן:	18
לקראת סוף פסק הדין קראתי, קראתי גם כן לפני הראיון	אריה:	19
ואני אומר לך, שהטענות הללו לא התקבלו.		20
או.קי. אני רוצה.	אורן:	21
כל הניסיונות הללו. עכשיו אני אשאל אותך שאלה.	אריה:	22
כן.	אורן:	23
בחזרה ואשאל אותך, האם אתה חושב שכשמישהו מועמד	אריה:	24
להיות מנכ"ל רשות השידור, בתפקיד הציבורי החשוב הזה,		25
ראש השידור הציבורי במדינת ישראל, ומכון פרטי קובע		26

שהאיש איננו קשור בעקבות, כי רשות השידור שלחה אותו אליה.	1	
אני אחרון שאגן.	2	
האם הדבר הזה צריך להישאר בתוך ...	3	אורן:
אני אחרון שאגן על יוני בן מנחם, אבל אני לא חושב שזה הדיון.	4	אריה:
אני רוצה להקריא, ברשותך, שני משפטים שיואב יצחק מסר בתגובה. הוא טוען, שבית המשפט דחה את הטענות שלך שהיו כלפי הכתבה ואישרו שהיתה תשתית ראייתית לחשד לביצוע עבירות שלך. וכמו כן, פסק הדין קובע מפורשות, לדבריו, שהפרקליטות החליטה להימנע מהגשת כתב אישום רק בשל נסיבות אישיות שלך, ובכל מקרה, הוא טוען בתגובה, שהוא הולך להגיש ערעור, כיוון שלדבריו הקביעה שאי אפשר לקרוא לך עבריין, נוגדת את ההלכות הפסוקות בבית המשפט העליון והוא הולך לערער קודם כל במחוזי. אני בספק אם זה יישאר שם, כי הוא אדם נחוש.	5	אורן:
אתה מוכן לערער?	6	
אין לי ברירה אלא להיות מוכן לערער. אבל אני גם נחוש לא פחות ממנו.	7	אריה:
יש לך השגות על פסק הדין, שאתה רוצה לערער עליו?	8	
בעצמך?	9	
לא, אני לא חשבתי שאני אערער על פסק הדין. אני יצאתי מרוצה מפסק הדין, ולו גם היו מחייבים אותו בשקל, משום שחשכום איננו חשוב.	10	אריה:
העובדה ש.	11	
העקרון הוא החשוב.	12	אורן:
	13	אריה:

העובדה שתבעת הרבה יותר מ- 30,000 וקיבלת 30 זה לא מזיז לך!	אורן:	1
לא, זה לא מזיז לי. התביעה לא היתה כספית במהותה.	אריה:	2
הפגיעה היתה בשמי הטוב, שמי הטוב נוקה, בזאת אני מסתפק. אם יואב יצחק רוצה לערער, בבקשה שיערער.		3
היתה גם תביעה קודמת שהגשת נגד האתר שלו ו.	אורן:	4
וגם שם נמצא שהוא הוציא את דיבתי רעה, אלא שפטרו אותו מאחריות, משום שהבלוגר שכתב את זה בטענה שהבלוגר כתב, אבל אני יודע שזה לא הבלוגר אלא יואב יצחק.		5
בוא, בוא לא ניכנס לטענות שאי אפשר להוכיח עכשיו.	אורן:	6
אבל אני, בסדר, אני אמרתי את זה בבית המשפט לכן אני גם מותר לי להגיד את זה כך.	אריה:	7
וגם אז נקבע שהוא הוציא את דיבתי, אלא שהוא מפרש את הדברים הפוך. אז זה לא חשוב.		8
מה שאני רוצה לשאול, זה שנראה שאתה בסכסוך מתמשך עם יואב יצחק ואם אתה לא חושש שבעקבות התביעה הקודמת, נולד המאמר שהביא לתביעה הזאת ובעקבות התביעה הזאת אתה תחטוף עכשיו עוד מאמרים ואולי תיתן עוד תביעה. זה לא איזשהו מעגל קסמים כזה?	אורן:	9
תראה, יואב יצחק יכול לכתוב מה שהוא רוצה, כל זמן שיש לזה בסיס והוא מבוסס על עובדות שהן אמת, שהוא בודק אותן ולא הפרכת שמועות מפי כל מיני מקורבים או היריבים שהיו לי ברשות השידור והמקור של המידע שלו נורא ברור לי.		10
אז מה אתה רוצה שאני אגיד לך? הוא יכתוב מה שהוא רוצה.	אריה:	11
אם הוא יכתוב דברים שאין להם בסיס, הוא ייפגש אותי פעם נוספת בבית המשפט, כי כמה שיואב יצחק עקשן, מתמיד		12
		13
		14
		15
		16
		17
		18
		19
		20
		21
		22
		23
		24
		25
		26
		27

בדברים הללו, אני לא פחות מזה, בעיקר כשמנסים לפגוע	1
בשמי הטוב. והיום אני אינני איש ציבור, אז הוא יכול לתקוף	2
אותי במה שהוא רוצה. אבל זה לא משנה.	3
אני אדם פרטי היום שאינני עוסק בשום עבודה ציבורית ואין	4
לי עניין בזה.	5
אז לסיום אולי באמת נעבור לנושא דומה, אבל לא על	6 אורן:
התביעה. אתה היית מנהל קול ישראל, היום אתה רואה את	7
המאבקים שיש בשידור הציבורי עם רשות השידור, הניסיון	8
להקים תאגיד חדש.	9
אתה חושב שיש מקום לנסות לשקם את הרשות או שאתה	10
חושב שצריך, סליחה, לסגור אותה ולנסות להקים מחדש את	11
התאגיד?	12
אני בהתחלה תמכתי מאד בהקמת התאגיד הציבורי. הרי	13 אריה:
הקמת התאגיד החדש, כמי שהיה בפנים, ידע שאולי לרשות	14
השידור אין תקומה אלא אז השתנו המון דברים. (1 צורת	15
ההקמה של התאגיד עצמו. אופן קבלת העובדים, שהיא איננה	16
בעיני אינה חפה מכל מיני שיקולים זרים, ואני לא ארחיב	17
כאן בעניין.	18
אתה ניסית להתקבל לתאגיד?	19 אורן:
אני הגשתי מועמדות לתפקיד בכיר, אבל אפילו לא קיבלתי	20 אריה:
תשובה.	21
אה.	22 אורן:
אז זה לא נובע מזה. אני הערכתי שגם זה לא יקרה, משום	23 אריה:
שאני מסיבות אחרות, הן נובעות מתוך המערכת הפוליטית,	24
אני נקרא לזה כך.	25
או.קי.	26 אורן:

אני אזכיר לך שבדצמבר האחרון קבע בית הדין לעבודה	אריה :	1
בירושלים, שאי בחירתי במשרד ברשות השידור נבעה		2
משיקולים פוליטיים. אין תקדים לפסק דין כזה, שבית הדין		3
קובע שהיי שיקולים פוליטיים מעורבים במכרז.		4
בתי משפט בדרך כלל נמנעים מהדבר הזה.		5
אבל זה היה רשות השידור. בשביל זה הקימו תאגיד חדש,	אורן :	6
שיחיה נקי משיקולים פוליטיים.		7
אז אתה מבין מתוך התשובה שלי, שגם שם לא נקי, לצערי	אריה :	8
ולכן אני חושב, אחרי שרשות השידור רזתה מאד ונותרו בה		9
כאלף עובדים, אפשר היה בקלות לשקם את רשות השידור על		10
התשתית הקיימת ולא לבזבז את מאות המיליארדים		11
שמתבזבזים היום על הקמת גוש מקביל.		12
או.קי. טוב,	אורן :	13
גם חשיבותו, מה שחשוב זה שאני חושב ומאמין בלב שלם	אריה :	14
שיש מקום לשידור ציבורי חופשי, עצמאי, בלתי תלוי, מנותק		15
מהפוליטיקאים. וזה לא מה שהולך לקרות.		16
בשני המקרים, גם ברשות השידור, אם היא תישאר על כנה,		17
וגם בתאגיד החדש, אצבעות הפוליטיקאים יהיו, יאחזו חזק		18
בגרונם שת קובעי המדיניות שם.		19
אריה שקד, מנהל קול ישראל לשעבר, תודה רבה שהצטרפת	אורן :	20
אלינו היום.		21
תודה רבה לך.	אריה :	22
		23
- סוף שיחה -		24
		25

(יואב יצחק - 22.2.17)

בית משפט השלום ירושלים
א 2713/07
אריה שקד ב. עגל הזהב

בית משפט השלום בירושלים

ח. פתיחה: 15/02/07 סדר דין: רגיל
מחבר היה חדש: ח/ח-99-99

בעניין שבין: אריה שקד ת.ז. 53616504

מרח' הנרקיס 22, מבשרת ציון
ע"י ב"כ עוה"ד יגאל חברוני מ.ר. 12554
ואו יובל שרביט ואו סימה וייס (דרעי)
ואו אילן פרגר ואו איתם לוטן
מרח' המלך ג'ורג' 16 א' ירושלים 94229
טל': 02-6233344 פקס': 02-6232266

(להלן: "התובע")

נ ג ד

1. עגל הזהב עיתונות בע"מ ח.פ. 512196650
2. יואב יצחק ת.ז. 054848483
שניהם מרח' שלונסקי אברהם 4, פתח תקווה 49298

3. בועז מוסקוביץ' ת.ז. 011659828
מהיישוב תקוע 101

שלושתם ביחד וכ"א מהם לחד

(להלן: "הנתבעים")

מהות התביעה: כספית, לשון הרע
סכום התביעה: 117,675 ש"ח

כתב תביעה

התובע אשר יחא מיוצג בתובענה זו ע"י באי כוחו כמפורט לעיל, מתכבד בזה להגיש כתב תביעה מטעמו, כדלקמן:

1. א. כל האמור בכתב תביעה זה נטען באופן מצטבר, משלים ואו חלופי - הכל לפי העניין והקשר הדברים.

ב. ככל שנטענות בכתב תביעה זה טענות עובדתיות חלופיות, הרי שהעובדות לאשורן אינן בידיעת התובע.

2. התובע, אזרח ותושב ישראל, הינו עיתונאי בכיר ברשות השידור המשמש כיום כמנהל חטיבת החדשות של "קול ישראל".

3. הנתבעת מס' 1 (להלן: "הנתבעת") הינה חברה פרטית הרשומה כדין בישראל, אשר בכל הזמנים הרבלנטיים לתובענה זו שימשה כבעלים ואו כמפעילה ואו כמנהלת של אתר החדשות מחלקה ראשונה NFC אשר כתובתו: www.nfc.co.il (להלן: "האתר" ואו "NFC").

4. הנתבע מס' 2, אזרח ותושב ישראל, הינו עיתונאי, אשר מציג עצמו כ"עיתונאי חוקר", ואשר בכל המועדים הרבלנטיים לתובענה זו שימש כמו"ל והעורך ואו המפעיל ואו המנהל של האתר, והינו אף בעל השליטה בנתבעת.

5. הנתבע מס' 3, אזרח ותושב ישראל, הינו עיתונאי פובליציסט, אשר נוהג כדרך קבע לפרסם מאמרים בתקשורת המקוונת ובין היתר באתר הנתבעת - אתר NFC.

6. ביום 21.12.06 התפרסם באתר NFC מאמר פרי עטו של הנתבע מס' 3 אשר כותרתו "מכתב למוטי שקלאר".

המאמר נכתב כפנייה, כביכול, אל מר מרדכי שקלאר, מנכ"ל רשות השידור, ובפסקה הראשונה בחר הנתבע מס' 3 לציין, כדלקמן:

"לאחרונה התבשרנו ע"י עמותת "לדעת" (האגודה לזכות הציבור לדעת - י.ח.) שאתה מתכוון לקדם לתפקיד מנהל החדשות של קול ישראל את אריה שקד, אשר נתפס בקבלת שכר עודף על ידי רישום מנופח של שעות עבודה ועקב כך אמור היה להנזף במקום הנזיפה מקבל אריה שקד קידום - אילו הדברים ברשות השידור היו מתנהלים אחרת, ניתן היה לומר, שחדבר תמוה... ברם, אין מקום להפתעה" (לחלן, "הפרסום הפוגע").

נספח א העתק מודפס מהמאמר הפובליציסטי שמורסם ע"י הנתבע 3 באתר NFC ביום 21.12.06 מצ"ב לכתב התביעה כ"נספח א".

7. האתר NFC הינו אתר חדשות ואקטואליה מוכר היטב בקרב קהילת משתמשי האינטרנט ומכיל בתוכו מאגר מידע בתחומים שונים ומגוונים. האתר מצחיר על עצמו כמכוון ל:

"קהל היעד צרכני חדשות ואקטואליה, בעלי מקצועות חופשיים, ישמים ואנשי עסקים, אישי ציבור וממשל, שופטים, סטודנטים, עובדים בכירים מנהלים וכו'. מדובר בקהל גולשים מעניין ומעורב, איכותי וברמת הכנסה גבוהה מאוד (יחסית). קהל המשתמשים בתכני האתר הינו כ-350 אלף גולשים שונים.

האתר זוכה לעניין רב, הוא נחשב לאחד מאתרי התוכן הגדולים והטובים ומתחרה ישירות באתרי התוכן הגדולים: Ynet, מעריב, הארץ ואחרים. בנוסף לחברי המערכת מארח האתר יותר מ-100 אישים הכותבים מאמרים. תכני האתר מצוטטים לעיתים קרובות באמצעי התקשורת האלקטרוניים והכתובים".

נספח ב העתק מודפס מהפרק "אודות האתר" מתוך אתר NFC מצ"ב לכתב התביעה כ"נספח ב".

8. ביטויי המקוממים של הנתבע מס' 3 לפיהם התובע "נתפס בקבלת שכר עודף ע"י רישום מנופח של שעות עבודה ועקב כך היה אמור להינזף", מחווים פרסום והפצה של דברי לשון הרע על התובע והינם דברי בלע ושקר, אשר לא נועדו אלא במטרה לפגוע בתובע, במשרתו, במשלח ידו ובמקצועו, להשפילו בעיני חבריות לבזותו ולעשותו למטרה לשנאה, לבוז וללעג.

9. דברי שקר אלה, שפורסמו ע"י הנתבעים בחוסר תום ומבלי שמי מהנתבעים בדק נכונותם מראש ו/או דאג לקבל את תגובת התובע מבעוד מועד, גרמו לתובע, שהינו עיתונאי מוערך ומוכר ומשמש כמנהל חטיבת החדשות של קול ישראל ומכאן גם מוכר בציבור, לפגיעה קשה בשמו הטוב ובתדמיתו הציבורית והמקצועית, וכן לפגיעה קשה במוניטין הרב שצבר בעמל רב במשך שנים רבות וגרמו לו לעוגמת נפש קשה.

10. התובע ידגיש כי הפגיעה בו חמורה שבעתיים דווקא משום שמקצוע העיתונות, בו עוסק התובע, מצריך בעיני חבריות יושר אישי רב ויושרה עיתונאית, אשר נפגעו מעצם הפרסום המגמתי והשקרי.
11. פניות התובע לנתבעים בדרישה לפרסום התנצלות בגין הפרסום הפוגע לא נענו באופן ענייני ועד למועד זה לא פירסמו מי מהנתבעים כל התנצלות בגין הפרסום הפוגע.
12. על אף שהתביעה מוגשת, לצורך יעילות הדיון, בהתאם לסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק"), הרי שביהמ"ש מתבקש לקחת נתונים אלה בחשבון בקביעת סכום הפיצוי שייפסק לתובע.
13. א. התובע יטען כי האמור בכתבה אינו אמת והוא בבחינת פרסום לשון הרע כמשמעותו בחוק ותו לאו.
- ב. התובע מעולם לא נתפס בקבלת שכר עודף ע"י רישום מנופח של שעות עבודה, ולחפך: התובע הגיש כנגד רשות השידור תביעה לביה"ד האיזורי לעבודה בגין שעות עבודה שלא שולמו לו ובעקבות הגשת התביעה שולמו לו מלוא שעות העבודה שנתבעו.
- ג. לא זו אף זו, התובע מעולם לא ננזף בעניין ולחפך הוא הנכון: התובע הוזמן לשימוע בפני סמנכ"ל כ"א ומינהל ברשות השידור ולאור הסבריו החליט סמנכ"ל רשות השידור שלא לנקוט כנגדו בצעדים משמעותיים כלשהם.
- ד. למותר לציין כי אילו הייתה נעשית פניה לתובע, בטרם ביצע הפרסום הפוגע, ניתן היה לקבל ממנו אות העובדות לאשון ולחיווכח בנקל ומבעוד מועד כי האמור בכתבה אינו אמת וחיה נמוע פרסום לשון הרע כנגד התובע, על הנזקים הכבדים שנגרמו לתובע כתוצאה מפרסום פוגע זה.
14. במצב דברים זה, בו פירסמו התובעים דבר שקר אשר אינו בגין המציאות דבר ומשלא טרחו הנתבעים ואו מי מהם לברר באופן פשוט חוגן וישר את העובדות לאשורן, ברור כי הפרסום נועד במטרה אחת ויחידה והיא לפגוע בתובע, במשרתו ובמשלח ידו.
15. התובע ישוב ויציין כי לאחר הפרסום הפוגע פנה בדרישה לנתבעים לפרסם התנצלות בגין הפרסום הפוגע ואולם דרישותיו בעניין לא נענו.
- נספח ג** חתקים צילומיים מתכתובות בעניין מצ"ב לכתב התביעה ומסומנים כ"נספח ג".
16. התובע יטען, כי הנתבעים - ביחד ולחוד - אחראיים כלפיו בגין ביצוע העוולה האזרחית של לשון הרע, כמשמעת בחוק, בין היתר מכח סעיף 11 לחוק.
- התובע יוסיף ויטען כי הנתבעת מס' 1 אחראית כלפיו מכוח היותה האחראית לאמצעי התקשורת בהיותה בעלת האתר.
- הנתבע מס' 2 אחראי כלפי התובע בהיותו עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום והוא משמש אף כבעלים של הנתבעת מס' 1 ומכאן שהינו אף אחראי לאמצעי התקשורת.

הנתבע מסי 3 אחראי כלפי התובע, בין היתר, בשל העובדה שהוצא זה שכתב את הפרסום הפוגעני וחוא שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפירסומו.

17. התובע עותר בזאת לקבלת פיצוי מאת הנתבעים, ביחד ולחוד, בסך של 117,675 ₪ וזאת בהתאם לחוראות החוק, לרבות ובעיקר סעיפים 7א (ב), (ג) ו- (ה) לחוק.

התובע יבהיר כי הוא עותר בזאת לפיצוי ללא הוכחת נזק, בגובה של 50,000 ₪ (קרו) וכן הוא עותר לכפל פיצוי בשל העובדה כי הפרסום נועד לפגוע בכוונה ובזדון בתובע, ובצירוף הפרשי הצמדה כמפורט בסעיף 7א(ה) לחוק.

18. לביהמ"ש הנכבד חסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה לאור מהות התביעה, סכומה, ולאור העובדה שהפרסום הפוגעני בוצע דרך רשת האינטרנט ופורסם בכל הארץ.

19. מן חזין ומן הצדק להיעתר לתביעה.

אשר על כן:

מתבקש בזה כבי ביהמ"ש לחזמין את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובע, ביחד ולחוד ו/או מי מהם, את הסך של 117,675 ₪, בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום חגשת התביעה ועד התשלום המלא בפועל.

לחילופין - מתבקש בזה כבי ביהמ"ש לחייב את הנתבעים לשלם לתובע, ביחד ולחוד ו/או מי מהם, כל סכום אחר עפ"י שיקול דעת כבי ביהמ"ש ובחלוקה שתקבע.

כן מתבקש בזה כבי ביהמ"ש לחייב הנתבעים, ביחד ולחוד ו/או מי מהם, בהוצאות המשפט ושכ"ט עו"ד בתוספת מע"מ ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית חוקית מקסימאלית.

יגאל חברוני, עו"ד
ב"כ התובע

חברוני - שרביט
משרד עורכי-דין

EB016-07

-נספח ג'

מחלקת חדשות 21

Nes - חדשות מחלקה ראשונה

מכתב למוטי שקלאר

הציבור הטוב האחד שמר מוטי שקלאר יכול לעשותו כדי לצמצם את הנזק, זה להודיע בכישרון ולעיתים

נייטר בועז מושקוביץ | www.joint-report.net/מסמכים

נכבדי,

לאחרונה התבשרנו על-ידי האגודה "לדעת", שאתה מתכוון לקדם לתפקיד מנהל מחלקת החדשות של "קול ישראל" את אריה שקד, אשר נתפס בקבלת שכר עודף על-ידי רישום מנופח של שעות עבודה ועקב כך היה אמור להינזף. במקום הנזיפה מקבל אריה שקד קידום - אילו הדברים ברשות חשידור היו מתנהלים אחרת, ניתן היה לומר, שהדבר תמוה... ברם, אין מקום להפתעה.

אמנם אני אדבר כעת על ערוץ-2, אך אין טעם להבדיל בין הרשויות. ההתנהלות היא אותה ההתנהלות, היא נוצרה "בראשית ימי הרדיו" וגם קיימת ניידות לא מעטה של האנשים בין הערוצים, כפי שידוע לך.

- נדיה מטר והנעלבים
- פחד הקונספירציה [ז']
- מרצח לכנפיית החוק
- מה שוועדת החקירה לא תחקור
- ספרנו עוד מלחמה

בחודש מאי השנה שודרה בחדשות ערוץ-2 כתבה מאת רוני דניאל, שריח חריף של מניפולציה תקשורתית עלה ממנה, אך הממונים על תלומת הציבור בערוץ-2 הנשילו את נסינו לברר את העניין. הכתבה של רוני דניאל עסקה בשרפה במפעל לגריסת אבנים השייך לערבים תושבי שומרון וממוקם קרוב למאחז ברכה ב'. מרבית זמן הכתבה הוקדש להאשמות נגד התושבים של ברכה ב' בהצתה, כפי שפרטתי במאמר שפרסמתי בנושא ובמכתב תלונה.

המכתבים המדהימים שקיבלתי בתגובה מנציב תלומת הציבור גיורא רוזן והממונה על תלומת הציבור בחברת החדשות ענת סרגוסטי יכולים להוות חומר בעל ערך למי שירצה לחקור את התנהלות התקשורת הישראלית.

בין השאר, כתבה הגב' סרגוסטי: "... הכותב קובל על 'איכות צילומי הלילה' ולא מצאתי פסול עיתונאי או אתי בהבאת צילומים איכותיים."

זהו משפט מופרך, כי ברור שאין "פסול בחבאת צילומים איכותיים", לא על כך היתה תלונתי, היות והתעורר בי ספק שרוני דניאל וצוות הצילום הגיעו לשם בלילה, כתבתי: "בכתבה הוצגו צילומים של השרפה תוך כדי התרחשותה בלילה. איכות הצילום מרמזת, שהוא נעשה במצלמה באיכות טובה, אולי מקצועית. אין הסבר בכתבה מדוע נמצאה בדיוק בזמן השרפה מצלמה במקום שכוח אל באמצע לילה. לא נאמר מי היה הצלם ואיך אפשר לוודא, שדווקא השרפה הזו מופיעה בצילום."

במקום לשאול את הכתב מי צילם את השרפה באמצע הלילה, איך הגיע הצילום לידיו, איך נקבעה אמיתותו והאם חשב הכתב על האפשרות, שהצלם ידע מראש שתהיה שרפה והתמקם בעוד מועד, עיוותה הגב' סרגוסטי לחלוטין את כוונתי. זהו תרגיל שקוף: לא לענות לפי נושא התלונה אלא על נושא אחר, במטרה להקל את המלאכה על המשיב, שזה דבר חמור כשמדובר בממונה על תלונות הציבור.

כך היא כתבה בהמשך: "דניאל גם הביא את פרטי חקירה ראשונית שנעשתה ותוצאותיה הצביעו על עקבות שהובילו למאחז חסמור, ברכה ב', או חוות ערוסי".

לא נכון. הכתב דניאל לא הביא שום פרטים שהצביעו על תושבי חוות ערוסי אלא רק אמר שפרטים כאלה קיימים. כך כתבתי בתלונה: "הכתב רוני דניאל האשים חד-משמעית את תושבי המאחז ברכה ב' במעשה וטען, שה'עקבות הראשוניים' מובילים לשם. אילו עקבות? על-מנת לבסס את טיעונו, העפיל מר דניאל לראש גבעה כדי לצלם משם את השטח בין המפעל השרוף לבין המאחז, אך לא היה כל הסבר באלו 'עקבות ראשוניים' מדובר."

"האם על השביל בין שני המקומות האלה נמצאו עקבות, טריים מהלילה, של הנעלמים השייכות למי משוכני המאחז? נעשתה בדיקת מעבדה?"

"...הצתה חייבת להשאיר על הבגדים, השערות וחצור של המבצעים סימנים של חומר דליק ופיח, שמד"פ מסוגלת לגלות - מישהו מצא משהו? עין העדשה הצופה על השטח שבין המפעל לבין המאחז - אלה כל 'הראיות', שהצליח כתבכם החרוץ להביא בכתבתו."

לא היתה כל תשובה לשאלות האלה, תחת זאת כתבה הגב' סרגוסטי: "אין זו הפעם הראשונה שמתנחלים מתנכלים לפלשתינים או לרכושם באזור זה במיוחד והפורעים אינם נעצרים או מובאים לדין..."

אמור לי מר שקלאר, אם איש לא הובא לדין - איך יודעת הגב' סרגוסטי, שמתנחלים מהאזור פגעו במישהו? הרי המקור

המופרכת בכרית עצי הזית?

נהוג בעולם המתורבת, שכל אירוע נחקר לגופו. אמנם, כמו בדוגמה הזאת, קיימים אנשים, שעצם התלונה נגדם נחשבת לראייה המרשיעה. אני לא יכול לטעון בודאות, שבמקרה הספציפי הזה איש מהמתנחלים לא אשם, כי אני לא חקירתי ואני לא יודע, אבל הבעיה היא שהכתב רוני דניאל לא חקר שום דבר אלא בנה סיפור בהתאם להרגל התקשורתי הקבוע לבנות סיפורי האשמה נגד מתנחלים.

היו עוד אפשרויות באירוע הנדון, על כך כתבתי בתלונתי: "המעשה, כפי שתואר, בקלות יכול להתגלות כמעשה של גרם פילי כלשהו או כתוצאה של ריב בין חמולות למשל. כבר קרה, שבשנת '95 התבשרנו אודות הארגון 'חרב דוד' השודד ורוצח ערבים בחלחול, שהתגלה ככנופיה מקומית מחופשת במדי צה"ל. לאחרונה היה אירוע דומה, שנדע כפרשת שוד הנשק בבית-עין. מדוע מר דניאל לא התייחס בדבריו לאפשרות, שהשרפה נגרמה [אם אכן נגרמה בזון] על-ידי גורם כלשהו, מלבד תושבי ברכה ב'?"

כמובן, גם לכך לא היתה שום התייחסות. תחת זאת, הפנתה אותי הגב' סרגוסטי למשטרה: "... אני מציעה לכותב לפנות למשטרה ולדרוש חקירה מקיפה בנושא. זו הכתובת הטבעית למכתבו."

האם אני מדבר עם חברת החדשות או פספסתי משהו? למיטב ידיעתי, ישנם גופים, שקיבלו מהמדינה זכיון להשתמש במשאב לאומי בעל חשיבות עליונה - מרחב השידור. חגופים האלה מחויבים לספק לי מידע אמין אודות האירועים, שלי כאזרח חשוב לדעת עליהם כדי להיות מעורר בחיי המדינה ולגבש את דעתי בשאלות העומדות על הפרק.

המשטרה כבר היתה במקום, אני לא צריך לדרבן אותה לחקור, היא אמורה לדעת מה תפקידה. אני התלוננתי נגד הצורה והתוכן של הידיעה, לא נגד עבודת המשטרה.

כדי לקבל תשובות בנושאים כגון אלה, האזרח לא צריך לפנות בעצמו לא למשטרה, לא לדובר צה"ל לא לשום גוף אחר, שמדובר בידיעה חדשותית כזאת או אחרת. בשביל זה אנחנו האזרחים, באמצעות הממשלה, מסרנו את מרחב השידור לאנשים, שבתמורה לכסף שהם מרוויחים, אמורים לספק לנו את השירות. לא סביר להניח, שהממונה על תלונות הציבור אינה מבינה זאת.

שאלתי באותה תלונה: "מדוע כל החומר הובא על-ידי מר דניאל לבדו? מדוע לא ראיין בכתבה אף לא איש משטרה אחד? מדוע אין בכתבה תגובה של אנשי ברכה ב', בניגוד לכללי האתיקה ומקצועיות עיתונאית בסיסית?" גם על השאלות האלה לא קיבלתי תשובה.

החלק המדהים של הפרשה הוא המכתב מאת נציב תלונות הציבור גיורא רוזן: "חני דניאל הוא כתב בכיר, מקצועי ואמין בחדשות ערוץ 2 וכנזה קשה מאד להאשים אותו במניפולציות... אני מקבל את גרסת החדשות ערוץ 2 לעיל ולא את נסיכון לטשטש את העובדות בקושיות."

בעברית קלה: מבחינתו של נציב תלונות הציבור, עצם המעמד הבכיר של רוני דניאל מזכה אותו באמון בלתי מוגבל ולעומת זאת העלאת הקושיות על-ידי היא "ניסיון לטשטש את העובדות".

אם כך, נשאלת השאלה, מה הטעם להחזיק בתפקיד ממונים ונציבים לתלונות הציבור? חרי מבחינתם, הכתבים הם כה בכירים ומקצועיים, שאין טעם לבחון את עבודתם וכל ניסיון להעלות קושיות אינו אלא "טשטוש העובדות".

בשאל נפש דחפתי את המכתבים אל מתחת לניירות אחרים במגירה, שם הם שכבו חצי שנה. פשוט היה ברור שאין עם מי לדבר, זאת לא חברת חדשות אלא אגף "אגטיציה ופרופגנדה".

בתקופה הזאת התרחשו דברים רבים במדינה, כולל מלחמה בלבנון, שעל התנהלות התקשורת בה דובר רבות. אך עלי לציון משהו שלא קרה: לא התבשרנו עדיין על העמדה לדיון של איש מתושבי ברכה ב' בגין הצתת המפעל. מוזר הדבר לנוכח הטענה, שכבר למחרת האירוע העקבות הובילו אליהם... או שמא כל הסיפור הוא עורבא פרח?

מר גיורא רוזן ממשיך פה ושם להופיע בכותרות. בתשובה לתלונת על כך, שאהוד אולמרט ראיין דווקא על-ידי במ של מי שקיבל את ראשות הממשלה "יד ושם" ללא מכרז, ענה הוא בסגנון המוכר: "אני דוחה את כל טענותיכם אחת לאחת מחטעמים תבאים: אין לנו כל עניין עם טומי לפיד וחברותו עם ראש הממשלה, כמו שאין זה מן העניין שהוא מונה ליו"ר יד ושם" בלא מכרז (טענה לא רלוונטית לראיון האמור). לכן, הציבור בין שני הנושאים הוא קנטרני ומרמז על אופיה של הפגייה כולה... יאיר לפיד הוא עיתונאי מקצועי בטלוויזיה ובעיתונות הכתובה. הוא נחשב עיתונאי מיומן ומוערך על-ידי הציבור, שנוהג לצפות בתוכניתו ברבבותיו..."

שוב, זו השיטה: מי שצבר מעמד בכיר בתקשורת עומד מעל לביקורת. במצב הזה, ראוי היה, שאדון הנציב פשוט יפרסם את רשימת העובדים שאין טעם לבקדם, כדי שלא נטרף לשווא...

בזכות התשובות האלה מתבהרת התשובה לשאלה מה תפקידם של נציבי תלונות הציבור באירגונים כאלה. הם אינם נציבי תלונות הציבור, זו סתם כותרת. הם שוערים, ממש כמו בכדורגל, במקום להיות כלבי שמירה מטעם הציבור ולבצע את התפקיד שהאגודה "לדעת" גאלצת לבצע, ועל עבודתה היית צריך לברך, הם עושים את ההפך. כאשר נבעט איזשהו כדור לעבר השער של האירגון, הם אלה שמחזירים אותו.

אין תימה, שטיפול שכזה בתלונות מקרין על כל עובדי התקשורת המשודרת וחס מרגישים חופשיים להתעלם ממחות הביקורת ולתת דרור ללשונם. כאשר חיים זיסוביץ' היה יעד לביקורת של "לדעת", הוא השתלח בה בלשון שהדעת לא סובלת ועל כך הוגשה נגדו תביעה.

סיפורי לך את כל הסיפור הזה על האנשים, שאותם אתה מכיר, כי התנהלותם היא הטיפה המשקפת את כל הים. ההתייחסות שלך לשאלת העסקתו של גבי גזית, שהפר את הכללים הבסיסיים ביותר שתובע תפקיד מנחה, היא שערוייה. בתגובתך לעתירה לבג"צ שהוגשה על-ידי "לדעת", כפי שהתפרסמה בעיתון "מקור ראשון" (24.11.2006), לא התייחסת לגופו של אף אחד מהמקרים שחובא בפניך, אלא בחרת לתקוף בלשון יהירה את האירגון המבקר. זאת התנהגות טיפוסית של התועמלנים מהאסכולה הבולשביקית: ההתקפה על המבקר תוך התעלמות מהטענות עצמן. בשפת המנהלים שהיו קיימים בימי הביניים, זה נקרא "להרוג את השליח".

התגובה של רשות השידור: "האיזון בתוכנית נמדד על-פי סך השידורים ולא על-פי תוכנית בודדת כזו או אחרת או שדרן כזה או אחר". כמה שזה נכון! הרי הניתוח הזה, על סמך כלל השידורים, זה בדיוק מה שעושים חלק לא קטן מצרכני התקשורת, אביע דעה של רבים אם אומר, שאמנם החבר אנדריי ז'דנב היה יכול להעיר לכם כמה הערות פח ושם, אבל בסך-הכל הוא היה משבח את עבודתכם...

תקשורת המונים בעולם החופשי כבר בראשית דרכה אימצה לה חוק: "העובדות קדושות, הפרשנות חופשית" אני רחוק מלטעון, שהתקשורת העולמית נוהגת הקפדה יתרה בחוק הזה, אבל מרבית התקשורת בישראל, במיוחד המשודרת, אפילו לא מנסה. החוק שלה: "הפרשנות על-פי הברנז'ה, העובדות על-פי הפרשנות".

מר שקלאר, אני יודע שביקרו אותך מכל הכיוונים, אפילו בגלל הכיפה שעל ראשך ומקום מגוריך - דברים הכי לא רלוונטיים לנושא המדובר. רק שאלה אחת רלוונטית: האם בתפקידיך הניהוליים בתקשורת הבאת לשידור אותם אלמנטים של הגינות ואיזונים, שהם קריטיים ליצירת שיח דמוקרטי יעיל בחברה? התשובה שלילית. אינך מסוגל לבצע את התפקידים, שנטלת על עצמך בניהול התקשורת. הנזק לדמוקרטיה הישראלית ולתהליכי קבלת ההחלטות במדינה כתוצאה מהתנהלות חסרת האחריות של התקשורת הוא אדיר ובכך מדובר ועוד ידובר רבות. הדבר הטוב האחד שאתה יכול לעשות כדי לצמצם את הנזק, זה לחזות בכישלון ולפרוש.

חצ: 20/12/2006 | עודק: 20/12/2006 | רשימות נוספות: בעצ מושקוביץ

נספח ב'

www.nfc.co.il

יום רביעי 07 פברואר 2007 12:22

News First Class - חדשות מחלקה ראשונה

כללי

שיווק ופרסום ב-Nfc

מאת: מחלקה ראשונה | www.Nfc.co.il | ✉

אודות האתר

בהצעות ל-Nfc ניתן לפנות:

• יואב יצחק - yoav@Nfc.co.il

- אופיר יצחק, סמנכ"ל שיווק ופיתוח עסקי - ofir@Nfc.co.il

- גיא מגדלוביץ, מנהל פרסום - guymend@netvision.net.il

- טלפון 03-9345666 פקס 03-9345660

אודות האתר

אתר מחלקה ראשונה הינו בבעלות עגל הזהב עיתונות בע"מ (בשליטת יואב יצחק).

האתר עלה לאוויר בדצמבר 2000. בעיקרו מדובר באתר חדשות ומידע אקטואלי בתחומים מגוונים, בהם: מדיני/פוליטי, ביטחון/טחור, ממשל, חברה, עסקים, משפט, עיתונות, רפואה, תקשורת, פרסום/שיווק, תרבות וכו'.

האתר כולל קורות חיים של כ-2000 מהבכירים ביותר בארץ, ומידע על מאות פירמות, מוסדות ועוד. האתר מנוהל ומופעל על-ידי יואב יצחק וצוות של יותר מ-20 עובדים, כאתר חדשות ומידע - עצמאי, א-פוליטי ובלתי תלוי.

קהל היעד: צרכני חדשות ואקטואליה, בעלי מקצועות חופשיים, יזמים ואנשי עסקים, אישי ציבור וממשל, שופטים, סטודנטים, עובדים בכירים, מנהלים וכו'. מדובר בקהל גולשים מעניין ומעורב, איכותי וברמת הכנסה גבוהה מאוד (יחסית). קהל המשתמשים בתכני האתר הינו כ-350 אלף גולשים שונים.

האתר זוכה לעניין רב. הוא נחשב לאחד מאתרי התוכן הגדולים והטובים, ומתחרה ישירות באתרי התוכן הגדולים: Ynet, מעריב, הארץ ואחרים. בנוסף לחברי המערכת מארח האתר יותר מ-100 אישים הכותבים מאמרים, תכני האתר מצוטטים לעיתים קרובות באמצעי התקשורת האלקטרוניים והכתובים.

ב-Nfc מפרסמים תאגידים גדולים וגם מפרסמים ישרים אחרים, עם אלה שפרסמו באתר נמנות הפירמות: בנק לאומי, בנק הפועלים, בנק דיסקונט, גמא, ישראלכרס, ניו פארם, טמבור, מפעל חפצים, אלון דור, דרך ארץ, הראל חמשמר, סלקום, פלאפון, תנובה, ברק, אלדן, בזק, בזק בינלאומי ועוד רבות אחרות.

עכשיו, יותר מתמיד, כאשר מדיית האינטרנט בכלל ואתרי החדשות בפרט נמצאים בעלייה מטאורית בכל סקרי דעת הקהל בארץ ובעולם, זה הזמן להצטרף ולפרסם באתר הידוע בעושר תכניו. באמצעות Nfc ניתן להגיע לקהל ממוקד.

צוות האינטראקטיב החדש של Nfc יתאים לך פרסום מקורי, מדויק ואמין, בדיוק מה שחסר אצל כולם, בדיוק מה שיש אצלנו. ניתן לפרסם גם באמצעות ניוזלטר של Nfc.

נוצר: 05/03/2004 | עורכן: 23/12/2006 | רשימות נוספות: Nfc Nfc

לחץ כאן להדפסה

-נספח ג'

Arie Shaked

מאת: Arie Shaked

יום חמישי 21 דצמבר 2006 18:51: נשלח

אל: 'boazmh@gmail.com'

שלום רב,

לצערי אין בידי את מספר הטלפון שלך ולכן אני מעביר הודעה זו.

כמה חבל שאתה טורח לכתוב כל כך הרבה וכבר בטיעון הראשון שלך אתה נופל ובגדול.

קוראים לי אריה שקד ואני מודיעך בזאת, כי אם לא תפרסם התנצלות אתבע אותך על הוצאת דיבה ופגיעה בשמי הטוב.

אני מקווה כי אינך פועל בשליחותו של מאן דהוא ולפיכך גם לא טרחת לבדוק את גיבובי השטויות הנוגעים אלי.

רק לידיעתך: נציבות שירות המדינה קבעה בחקירתה כי התלונה נגדי נבעה מיחסים עכורים ומהתנכלות של הממונים עלי.

היועצת המשפטית של רשות השידור הודיעה לי ב 30.5.06 כי הנציבות הודיעה לה כי אין הם רואים מקום להליך

משמעוני כלשהו בגין אירועים שיש להם זיקה ליחסים המקצועיים שבני לבין הממונים עלי.

בד בבד התנהל הליך משפטי בבית המשפט בעניין התשלום, שבסופו שולמה לי תמורה מלאה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית.

באוגוסט האחרון הודיעה הנציבות לרשות השידור כי יש קיים הליך של שימוע על מנת לסיים את העניין. בשום מקום לא נקבע כי יש

לבזוף בי אחרת מה הטעם בשימוע. השימוע נערך ע"י סמגכ"ל כח אדם ברשות ביום 26.11.06 ולאחר כמה ימים הודיעני מנכ"ל

חרשות כי לאחר שקרא את פרוטוקול השימוע ובהכירו את אופי וצורת העבודה בחדשות אין הוא מוצא מקום לנקוט צעדים

משמעוניים

אילו רק טרחת לבדוק את הנושא או למזער לבקש את תגובתי, לא היית מוציא דיבתי רעה "אריה שקד אשר נתפס בקבלת שכר עודף

עלידי רישום מנופח של שעות נוספות

אני דורש כי תפרסם התנצלות ומיד בטוהר של מאמר המסביר את טעותך.

אבקשך להודיעני מתי והיכן תתפרסם ההתנצלות

אריה שקד

Arie Shaked

מאת: Arie Shaked

יום רביעי 27 דצמבר 2006 16:04: נשלח

אל: 'Boaz Moshkovich'

נושא: RE:

שוב שלום

אכן יש בידי את המסמכים אבל את השאלות הללו היית צריך לשאול לפני הפרסום הפוגע והמטעה ולא לאחר מכן. אין בכוונתי לעביר מסמך כלשהו אלא דרך בית המשפט משום שהפגיעה כבר נעשתה ואני לדברייך גתפסתי בדיווח כוזב, בשבועות הקרובים אני אתבע את מערכת האתר שבו פירסמת את האמירה המכפישת ואותך באופן אישי משום שהתנצלות אינה מכפרת בעיני על פגיעה חמורה כזו בכל אדם. אריה שקד

-----Original Message-----

From: Boaz Moshkovich [mailto:boazmh@gmail.com]

Sent: Tuesday, December 26, 2006 6:31 PM

To: Arie Shaked

Subject: RE:

החלטת הסמנכ"ל הייתה בכתב? קיבלת איזשהו מכתב? אני יכול לראות אותו?
בועז מושקוביץ

From: Arie Shaked [mailto:ArieS@iba.org.il]

Sent: Tuesday, December 26, 2006 5:49 PM

To: Boaz Moshkovich

Subject: RE:

שלום רב,

א.

יש אזכור להמלצת נביכול לנזוף בי חודש לאחר מכן בעקבות שימוע שנערך לי אצל אותו סמנכ"ל החליט המנכ"ל שאין מקום לנקוט וגד" צעדים משמעותיים כלשהם.

ב.

כך אני מוכן לעבור בשתיקה

ג.

למצער לפחות לקבל את תגובתי

אריה שקד

מכתב הנציבות הינו מיום 29.10 ובו

אתה כותב שנתפסתי בדיווח כוזב ועל

משום שחובת הבדיקה היא עליך או

ד.

ה.

אריה ש

-----Original Message-----

From: Boaz Moshkovich

[mailto:boazmh@gmail.com]

Sent: Sunday, December 24, 2006 4:01 PM

To: Arie Shaked

Subject: RE:

כאן עותק מכתב מאת נציבות שירות המדינה הקובע מפורשות, שהייתה המלצה על הליך הגזיפה. אם יש לך מכתב המסחר אותך – שלח לי אותו. בועז מושקוביץ

From: Arie Shaked [mailto:ArieS@iba.org.il]

Sent: Sunday, December 24, 2006 1:52 PM

To: boazmh@gmail.com

Subject:

רב שלום,

לתשובתך בעניין ההתנצלות אני עדיין ממתיין

HEVRONI-SHARVIT
LAW OFFICE
 Yigal Hevroni, L.L.B. Adv.
 Youval Sharvit, L.L.B. Adv.
 Sima Weiss(Derl), L.L.B. Adv.
 Ilan Prager, L.L.M. Adv.
 Eytan Lotan, L.L.B. Adv.

רח' המלך גורג' 16א' (עליאש 8)
 ירושלים 94229
 טל : 02-6247742, 02-6233344
 פקס : 972-02-6232266
 פקס - מייל - מחשב : 02-6667223
 E-mail: ilan@hevroni.co.il
 sharvit@hevroni.co.il

חברוני - שרביט

משרד עורכי דין
 יגאל חברוני, עו"ד
 יובל שרביט, עו"ד
 סימה וייס (דרעי), עו"ד
 אילן פרגר, עו"ד
 איתם לוטן, עו"ד

21 ינואר 2007

TL008-07

מבלי לפגוע בזכויות

28.1.2007 תגובת גפ"ס: 03-9345660

לכבוד
 מר יואב יצחק
 מר בועז מושקוביץ
 אתר האינטרנט N.F.C.
 בדוא"ל boazmh@gmail.com
 א.ג.נ.

הנדון: התראה טרם הגשת תביעה,
 דרישה לתשלום פיצויים בגין חוצאת לשון הרע
 מר אריה שקד ת.ז. 53616504

- בשם מרשי, מר אריה שקד ת.ז. 53616504, הריני לפנות אליכם בעניין שבנדון כדלקמן:
- בתאריך 21.12.06, פורסמה באתר האינטרנט N.F.C. (להלן: "האתר") כתבה אשר כותרתה: "מכתב למוטי שקלאר" (להלן: "הכתבה") ואשר נכתבה ע"י מר בועז מושקוביץ (להלן: "הכתב").
 - בפסקה הראשונה לכתבה נכתב: "...אתה מתכוון לקדם לתפקיד מנהל מחלקת החדשות של "קול ישראל" את אריה שקד, אשר נתפס בקבלת שכר עודף ע"י רישום מנופח של שעות עבודה ועקב כך היה אמור להנזח במקום הגניפה מקבל אריה שקד קדום - אילו הדברים ברשות השידור היו מתנהלים אחרת, ניתן היה לומר, שהדבר תמוה...". (ההדגשות שלי - י.ח.).
 - א. האמור בכתבה אינו אמת וחוא בבחינת פרסום לשון הרע כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק").
 - ב. מר אריה שקד מעולם לא נתפס בקבלת שכר עודף ע"י רישום מנופח של שעות עבודה, ולהפך: מר אריה שקד הגיש כנגד רשות השידור תביעה לביה"ד האיזורי לעבודה בגין שעות עבודה שלא שולמו לו ובעקבות הגשת התביעה שולמו לו מלוא שעות העבודה שנתבעו.
 - ג. לא זו אף זו, מר אריה שקד מעולם לא ננזף בעניין ולהפך הוא הנכון: מר אריה שקד הוזמן לשימוע בפני סמנכ"ל כ"א ומינהל ברשות השידור ולאור חסבריו החליט מנכ"ל רשות השידור שלא לנקוט כנגדו בצעדים משמעותיים כלשהם.
 - ד. למותר לציין כי אילו הייתה נעשית פנייה למרשי, בטרם ביצוע הפרסום הפוגע, ניתן היה לקבל ממנו את העובדות לאשורן ולהיווכח בנקל ומבעוד מועד כי האמור בכתבה אינו אמת והיה נמנע פרסום לשון הרע כנגד מרשי, על חזקים הכבדים שנגרמו לו מהפרסום האמור.
 - ה. למצער, בטרם פרסום הכתבה לא נתבקשה תגובת מרשי והיא אף לא הובאה לידיעתו מבעוד מועד.

4. מרשי נדהם מהפרסום המגמתי וחשקרי וביום 21.12.06 הוא מיהר ופנה לכתב בחודעה בדבר חיות הפרסום בבחינת לשון הרע, תוך דרישה לפרסום התנצלות, אך לא נענה.

5. א. דא עקא, שבמקום למחר ולפרסם התנצלות על הפרסום חשקרי והפוגע, נדרש מרשי להמציא אסמכתאות "המטהרות" אותו מהמיוחס לו בכתבה, תוך שהוא נדרש להוכיח את "חפותו" (בבחינת "אין לי אחות").

ב. מרשי שב ופנה אל הכתב וגולל בפניו את האירועים המוכיחים את גרסתו, אלא שאף הפעם לא הסתפק הכתב בגירסת מרשי ודרש לקבל לידיו מסמכים בכתב התומכים בגירסתו.

6. חוששני כי התנהגותכם בפרסום הכתבה המגמתית, השיקרית והפוגעת, מבלי לבדוק תחילה את אמיתות הדברים ומבלי לקבל את גירסת מרשי מבעוד מועד, כמו גם התנהגותכם לאחר פניות מרשי אליכם וסירובכם לפרסם התנצלות, מעידים כאלף עדים כי הכתבה פורסמה בזדון, בחוסר תום לב ובכוונה תחילה להשפיל את מרשי בעיני הבריות ולעשותו מטרה לשנאה, לבוז וללעג מצדם וכן במטרה לפגוע במשרתו.

7. מהאמור לעיל עולה כי עברתם (כולכם ביחד וכ"א מכם לחוד) על הוראות חוק איסור לשון הרע וגרמתם עוולת המזכה את מרשי בכל הסעיפים והתרופות הקבועים בחוק.

8. בהתאם לכך ולאור מעשיכם ו/או מחדליכם, בין היתר כמפורט לעיל, זכאי מרשי לפיצויים בסך של 100,000 ₪ ללא הוכחת נזק, כמפורט בסעיף 7 א (ג) לחוק, המסתכמים נכון לתאריך מכתבי זה בסך של 117,674 ₪.

לנוחותכם חריני להביא בפניכם את נוסח הסעיף הרלבנטי, כדלקמן:

"7א. פיצוי ללא הוכחת נזק [תיקון: תשנ"ט]

(א)

(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי ביהמ"ש לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי ביהמ"ש לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

9. הנכם נדרשים בזאת לפצות את מרשי בסך של 117,674 ₪, בצירוף הוצאותיו המשפטיות של מרשי בסך של 1,155 ₪ ולהעביר למשרדי לאתר ולא יאוחר מ-14 יום מתאריך מכתבי זה את הסך של 118,829 ₪.

10. אני תיקווה כי תשכילו לנצל הזדמנות זו הניתנת לכם, לפגים משורת הדין וכמחווה של רצון טוב בלבד, שאם לא כן הורני מרשי לנקוט באמצעים המשפטיים המתבקשים.

במקרה כזה ברור כי מרשי לא יצטמצם בסכומים הנקובים לעיל בלבד, והוא יעמוד על פיצויים בגין מלוא נזקיו, הוצאותיו והפסדיו אשר נבעו ממעשיכם ו/או מחדליכם כמתואר לעיל.

11. אין באמור במכתבי זה ו/או במשתמע מחאמור בו ו/או בחסר בו משום רשימה מלאה ו/או ממצה של טענות מרשי ו/או הודאה מטעמו ו/או בכדי לגרוע ו/או לפגוע באיזה מטענותיו ו/או זכויותיו ע"פ כל דין.
12. להיענותכם המהירה אודה.

בכבוד רב,

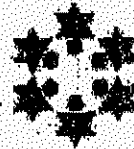

יגאל חברוני, עו"ד

חברוני - שרביט
משרד עורכי-דין

העתק: אריה שקד, בדוא"ל: aries@iba.org.il

מדינת ישראל
נציבות שירות המדינה
אגף המשמעת

ה' בתשרי תשס"ז
29 באוקטובר 2006

המש 4167-2006
תיק

לכבוד
מח' נדל"ח בן גורן
מנהלית האגף לזכויות האזרח ולזכויות העובד
שלום רב,

הנדון: גבי פרמלה מנשה נמר אריה שקד
סימוכין - מכתבך לנציב שירות המדינה מיום 7.9.06

במענה למכתבך שבסימוכין הדיני להשיבך כדלקמן.

בעניינו של מר אריה שקד - בתאריך 22.8.04, הומלץ על ידי גסמנכ"ל ב"א ברשות השירות לנקוט חלק של טיפה בהתאם לטענותיו לפני טענין 31 לחוק שירות המדינה (משמעת), התשס"ג-1963, בגין זיוף שעות עבודה שלא שוקפו את המצב בהוראות, בכך שזיוף על עבודת שבועה מהבית סאילו בוצעה במסדר. טרם נערך שימוע לעובד ברשות השירות. מח"ע נוסף בעניין, יש מקום שתפנה באופן ישיר למנכ"ל רשות השירות.

בעניינו של גבי פרמלה מנשה - בתאריך 26.10.06, הוגשה תובענה משמעית לבית הדין למשמעת בגין עבודה פוזטית בלא היתר כדין.

בברכה,

עוזי אסף רוזנברג
ממונה בכיר (משמעת)

הערות: מר שמואל חולמדר - נציב שירות המדינה
מר מיכאל לייבנשטראוס (שופט בדיונים) - מבקר המדינה
מר מרטי שולאן - מנכ"ל רשות השירות
עוזי טלילה שול-רוזנבלד - תובעת, נשם
עוזי טובה רזנסקי - תובעת, נשם

קצין בריאות, חינוך ומל"ג, ירושלים טל. 02-6705226/7
מח' נדל"ח בן גורן, ירושלים טל. 02-6705476

אתר: www.civil-service.gov.il

NO. 571 P. 1/1

SAGAN NAZIV SHROT 972 2 6705476

29. OCT. 2006 16:47

ISRAEL BROADCASTING AUTHORITY
FREEDOM OF INFORMATION LAW

רשות השידור
ממונה על חוק חופש המידע

לו שבט, תשס"ז
18 פברואר, 2007

לכבוד
גב. נ. בן גינז-זוקף
האגודה לזכות הציבור לדעת
ת.ד. 8023
ירושלים 91060

שלום רב,

הנדון: בקשתם במסגרת "חוק חופש המידע"

בתשובה לפנייתכם בדבר חליף הניסוח בענין עובד רשות השידור -
מור אריה שקד, להלן תשובתנו בהסתמך על חוות הדעת של הלשכה המשפטית
של רשות השידור.

רשות השידור פועלת בהתאם להוראות והנחיות נציבות שירות המדינה,
ובהתאם להוראות כל דין, כך גם במקרה זה.
פעולותיה של הרשות, לאחר הפניה מנציבות שירות המדינה, דורגו לנציבות
שרות המדינה.

סעיף 19(ג) ל"חוק חופש המידע" קובע שרשות ציבורית אינה חייבת
למסור מידע הנוגע לענייני משטרה של עובד ציבור, וניתן לה שיקול דעת בעניין.

לאור נסיבות המקרה שבנדון ולאור הנסיבות שפורטו לעיל, ומאגדת זכותו
של העובד לפרטיות וצנעת הפרט, אין הרשות מוצאת לנכון למסור את המידע
המבוקש.

בכבוד רב,

הממונה על יישום חוק חופש המידע

העורך: מנכ"ל הרשות
הלשכה המשפטית
סמנכ"ל כת אדם ומינהל

בית רשות השידור, IBA HOUSE, ת"ד 28080 מיקוד 91280, טל' 02-5015520, פקס 02-5015627
161 JAFFA ROAD, JERUSALEM, P.O.B. 28080 CODE 91280, TEL. 02-5015520, FAX. 02-5015627

worddocs\לזכות הציבור לדעת.400

ת.ד. 6023 ירושלים 91060
 טל: 02-6236425 פקס: 02-6236426
 P.O. Box 6023 Jerusalem 91060
 Tel: 02-623 6425 Fax: 02-623 6426
 E-mail: info@imw.org.il

האגודה לזכות הציבור
Israel's Media Watch

יום רביעי כ"ב כסלו תשס"ז

13/12/2006

לכבוד

מר מוטי שקלאר

מנכ"ל רשות השידור

נכבד,

הנדון: מר אריה שקד

על פי פרסומים בתקשורת בימים אלו, מסתמן מר אריה שקד כמועמד מוביל להחלפתו של מר מיקי מירון, בתפקיד מנהל חטיבת החדשות ב"קול ישראל".

כזכור נמסרה לרשות השידור עוד בתאריך 22/8/06 המלצה לנוף בעובד רשות השידור, מר אריה שקד, זאת עקב דיווח לקוי של שעות עבודתו.

למיטב ידיעתנו, ההמלצה לא בוצעה והעובד הנזכר טרם זומן לשימוע בעניינו.

במצב דברים זה איגנו סבורים שראוי למנות את מר שקד לתפקיד קודם למיצוי ההליך המשמעותי, המעוכב חודשים ארוכים בידיכם.

אנו חוזרים ומתריעים כי הדחייה לבדה, בביצוען של המלצות הנציבות מתפרשת כהסכמה או לפחות כהשלמה עם גורמות פסולות מכל וכל, ואין בהן לתרום לדימוי הראוי וההולם את שרות השידור הממלכתי של מדינת ישראל, אשר לו תפקיד כה חשוב בשמירת הדמוקרטיה והמינהל התקין.

חמור שבעתים קידומו של מר שקד לתפקיד כה בכיר. במינוי מעין זה, הנעשה תוך התעלמות מהמלצות הנציבות בעניינו, יש משום זילות של מוסד נציבות שירות המדינה ומנורמות בסיסיות של מנהל תקין.

אם אכן ימונה מר שקד לתפקיד בטרם ימוצא ההליך המשמעותי כנגדו, אנו נאלץ לבחון דרכים ציבוריות ומשפטיות כדי למנוע את מינוי.

בברכה,

פרופ' אלי פולק

יו"ר האגודה

העתק: מר מני מזוז - יועץ משפטי לממשלה

מר מיכאל לינדגשטראוס (שופט בדימוס) - מבקר המדינה

מר שמואל הולנדר - נציב שירות המדינה

ת.ד. 6023 ירושלים 91060
 טל: 02-6236425 פקס: 02-6236426
 P.O. Box 6023 Jerusalem 91060
 Tel: 02-623 6425 Fax: 02-623 6426
 E-mail: info@imw.org.il

האגודה לזכות הציבור
Israel's Media Watch

יום שלישי ט' אדר תשס"ז

27/02/2007

לכבוד
 עו"ד אסף רוזנברג - ממונה בכיר
 אגף משמעת
 נציבות שירות המדינה
 ירושלים

הנדון: מר אריה שקד
 מכתב מיום 29.10.06

במכתב מתאריך 29 באוקטובר 2006, הודעתנו בעניינו של מר אריה שקד, כי כבר בתאריך 22.8.06 הומלץ על ידך לסמנכ"ל כ"א ברשות השידור, לנקוט הליך של נזיפה. על פי הפנייתך באותו מכתב, פנינו לקבלת מידע נוסף בעניין, באופן ישיר למנכ"ל רשות השידור.

על אף פניות חוזרות ונשנות, להנהלת רשות השידור לא הצלחנו לקבל תשובה כלשהי האם ומתי בוצע ההליך הנ"ל ומה היו תוצאותיו.

ב- 23/1/07 פנינו שוב אל רשות השידור, הפעם באמצעות חוק חופש המידע, לקבל תשובה לשאלות אלו. נענינו על ידם (מצ"ב) כי פעולותיה של הרשות דווחו לנציבות שירות המדינה, וכן כי מפאת זכותו של העובד לפרטיות וצנעת הפרט, אין רשות השידור מוצאת לנכון למסור לנו את המידע המבוקש.

עניין זה מקבל משנה חשיבות לאור העובדה שלאחרונה קודם מר אריה שקד לתפקיד מנהל זמני של חטיבת החדשות ב"קול ישראל".

זאת ועוד ב- 14/12/06 אמר מר אריה שקד בריאיון בהקשורת בחתייחסו לתלונתנו, את הדברים הבאים:

"...לפני כשלושה שבועות נערך לי שימוע בעניין אצל סמנכ"ל כוח אדם ברשות השידור ונמצא שאין כל בסיס בטענות הללו. הנציבות לעולם לא ביקשה לנזוף בי אלא לסיים את ההליך (ההדגשה לא במקור), יתרה מזו בהסדר משרה עם רשות השידור שקבל תוקף של פסק דין הכירה הרשות בשעות עבודה אלו".

דברים דומים נאמרו על ידי מר שקד לגורמים נוספים.

לאור כל האמור לעיל אנו נאלצים לשוב ולפנות אליך בבקשה למידע: האם אכן בוצע שימוע למר אריח שקד, ואם כן מה היו תוצאותיו וכיצד נומקו על ידי רשות השידור.

בכבוד רב,

גילי בן גיגי-וולף
מנכ"לית האגודה

העתק:

השופט בדימוס מיכה ליבנישטראוס - מבקר המדינה

ת.ד. 6023 ירושלים 91060
 טל: 02-6236425 פקס: 02-6236426
 P.O. Box 6023 Jerusalem 91060
 Tel: 02-623 6425 Fax: 02-623 6426
 E-mail: info@imw.org.il

האגודה לזכות הציבור
Israel's Media Watch

יום חמישי י"ד טבת תשס"ז
 04/01/2007

לכבוד
 מבקר המדינה
 השופט בדימוס מר מיכאל לינדנשטראוס
 ירושלים

נכבדי,

הנדון: מר אריה שקד
 (בתשובה למכתבך מ- 21.12.06)

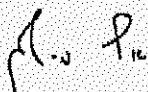
ראשית, אנו מודים לך על טיפולך במקרה ומבקשים לעדכן בנושא זה-

ב- 14/12/06 אמר מר אריה שקד בריאיון בהתייחסו לתלונתנו, את הדברים הבאים:
 "...למני כשלושה שבועות נערך לי שימוע בעניין אצל סמנכ"ל כוח אדם ברשות השידור ונמצא שאין כל בסיס
 בטענות הללו. הנציבות לעולם לא ביקשה לנזוף בי אלא לסיים את החליף, יתרה מזו בהסדר פשרה עם רשות
 השידור שקבל תוקף של פסק דין הכירה הרשות בשעות עבודה אלו".
 דברים דומים נאמרו על ידי מר שקד לגורמים נוספים.

1. ככל חידוע לנו טרם התבצע החליף המשמעותי כנגד מר אריה שקד על ידי רשות השידור.
 אולם, בעקבות דברים אלו פנינו שוב ושוב אל רשות השידור על מנת לקבל אישור או הכחשה לדבריו של מר
 שקד, אולם ללא תגובה.
 כיון שכך אנו חוששים כי בניגוד לדבריו של שקד, טרם בוצע החליף שהומלץ על ידי נציבות שירות המדינה כבר
 בחודש אוגוסט 2006.
 2. בסתירה מוחלטת לדבריו של מר שקד, המלצות נציבות שירות המדינה אשר בידינו, מדברות בפירוש על חליף
 של גזיפה (מצ"ב).
 במידה והוחלט על ידי רשות השידור להתעלם מהמלצת הנש"מ לגזיפה, הרי שחדבר חמור ביותר ודורש בירור
 מעמיק. אם אכן כך, אנו מבקשים לדעת מה היו הנימוקים להחלטה מתמיתה זו.
 טיפולך בנושא זה מקבל משנה חשיבות לאור העובדה כי לאחרונה קודם מר אריה שקד לתפקיד מנהל זמני של
 חטיבת החדשות ב"קול ישראל".
 קידום לתפקיד בכיר זה, ללא מיצוי כחוק של חליף השימוע כפי שהומלץ על ידי נציבות שירות המדינה ובשקיפות
 ציבורית כנדרש (כולל מתן הסברים מטעם רשות השידור על מועד ואופן ביצוע החליף ומסקנותיו), עומדת
 בניגוד להתנהלות בה מחויב מוסד ציבורי-ממלכתי.

אנו חוזרים ופונים אליך בבקשה להפעיל את מלוא כובד משקלך בעניין ולפעול לבירור המקרה עד תומו.

בברכה,

 פרופ' אלי פולק
 יו"ר האגודה

העתק: מר מני מזוז - יועץ משפטי לממשלה
מר שמואל הולנדר - נציב שירות המדינה
מר מרדכי שקלאר- מנכ"ל רשות השידור

ת.ד. 6023 ירושלים 91060
 טל: 02-6236425 פקס: 02-6236426
 P.O. Box 6023 Jerusalem 91060
 Tel: 02-623 6425 Fax: 02-623 6426
 E-mail: info@imw.org.il

האגודה לזכות הציבור
Israel's Media Watch

יום שלישי ד' שבט תשס"ז

23/01/2007

לכבוד

הגב' פרמלה ישראל

ממונה על חוק חופש המידע

רשות השידור

ירושלים

הנדון: בקשה לקבלת מידע

בתאריך 29/11/06 קבלנו מכתב מאגף המשמעת בנציבות שירות המדינה. על פי האמור במכתב, הומלץ על ידי עו"ד אסף רוננברג-ממונה בכיר (משמעת) כבר ב- 22/8/06 לסמנכ"ל כ"א ברשות השידור לנקוט הליך של נזיפה כנגד עובד רשות השידור, מר אריה שקד. על פי אותו מכתב טרם נערך שימוע לעובד ברשות השידור. על פי חוק חופש המידע, אנו מבקשים לקבל את המידע הבא:

1. האם מאז מכתב זה התבצע שימוע לעובד, מר אריה שקד?
2. אם התקיים שימוע, מה היו תוצאותיו?
3. אם התקיים שימוע, מה היו הגימוקים להחלטה בעניינו?

לשאלות והבהרות נוספות ניתן לפנות 02-6236425, 9803322-050

בברכה,

נילי בן גיגי-וולף

מנכ"לית האגודה

ת.ד. 6023 ירושלים 91060
 טל: 02-6236425 פקס: 02-6236426
 P.O. Box 6023 Jerusalem 91060
 Tel: 02-623 6425 Fax: 02-623 6426
 E-mail: info@imw.org.il

האגודה לזכות הציבור
Israel's Media Watch

טטט/טו/טו

יום רביעי י' חשוון תשס"ז
 01/11/2006

לכבוד
 מר מוטי שקלאר
 מנכ"ל רשות השידור

נכבד,

הגדון: מר אריה שקד

במענה לשאלתנו, נענינו מאגף המשמעת בנציבות שרות המדינה כי עוד בתאריך 22/8/06 נמסרה לרשות השידור המלצה לבזוף בעובד רשות השידור, מר אריה שקד, זאת עקב דיווח לקוי של שעות עבודתו.

עם זאת, נמסר מנש"מ, כי ההמלצה לא בוצעה והעובד הנזכר טרם זומן לשימוע בעניינו.

אנו סבורים כי חומרת הממצאים מחייבת פעולה נמרצת ומהירה בהתאם להמלצתו של אגף המשמעת בנציבות שירות המדינה ונודה לך על קבלת עדכון בדבר ביצוע ההמלצות בעניינו של העובד או כל החלטה אחרת הנוגעת לנדון.

מאחר והתפרסם שמר שקד הוא מועמד מוביל לתפקיד מנהל הרדיו, הרי שהצורך בתהליך שקוף לציבור ופתוח, חיוני עד מאוד.

כדי למנוע אי הבנות, ראוי שמי שיבצע את השימוע, לא יהא לו קשר כלשהו לתהליך המינוי העתידי למשרת מנהל הרדיו. ובכל מקרה, לאור מכתב הנש"מ אין למנות את מר שקד לתפקיד מנהל הרדיו, בטרם המלצות הנציבות ימולאו עד תום.

יצוין שדחייה בביצוע של המלצות הנציבות מתפרשת כהסכמה או לפחות כהשלמה עם גורמות פסולות מכל וכל ואין בהן לתרום לדימוי הראוי וההולם את שרות השידור הממלכתי של מדינת ישראל, אשר לו תפקיד כה חשוב בשמירת הדמוקרטיה והמינהל התקין.

אני מקדימה ומודה לך על תשומת לבך ומצפה לתשובתך בהקדם.

בברכה,

נילי בן גיגי-וולף
 מנכ"לית האגודה

העתק: מר מני מזוז - יועץ משפטי לממשלה
 מר מיכאל לינדנשטראוס (שופט ברימוס) - מבקר המדינה
 מר שמואל הולנדר - נציב שירות המדינה

מר יוני בן מנחם - מנהל הרדיו
עו"ד אסף רוזנברג - מונה במיר (משמעת)